JUSTIN SCOTT

JUSTIN SCOTT

BEN ABBOTT

Vol. 1 – DINCOLO DE APARENŢE

Ceva îmi spunea că Alex Rose nu venise tocmai de la New York, la volanul Mercedesului său, numai ca să cumpere o reşedinţă de vacanţă în Newbury. Trecuse ceva vreme de când nu mai activam în New York, dar, după cum îmi păstrasem costumele Armani la naftalină, tot atât de bine îmi păstrasem şi instinctele. N-am dat însă ascultare instinctelor şi m-am oferit să-i arăt proprietatea Richardson în speranţa că, totuşi, spunea adevărul. Cu recesiunea care mai stăruia încă în Connecticut şi care nu părea să dea curând înapoi, şi cu mulţimea de case disponibile, la un preţ „cinstit”, dar şi cu multe şi fine crăpături, aveam timp berechet şi cincizeci de liste de oferit fiecărui cumpărător.

L-am plimbat cu maşina mea, ridicând în slăvi Main Street-ul. Casele noastre sunt situate mult mai în spate. O fâşie verde separă bordura trotuarului de şoseaua străjuită de ulmi bătrâni de sute de ani şi arţari ce se înalţă şi alcătuiesc o adevărată boltă. Cumpărătorii sunt încântaţi de această privelişte. Chiar la o asemenea stradă s-au gândit când, la grădiniţă fiind, au desenat prima lor casă cu fumul ieşind pe hornul casei, cu flori şi gărduţ.

Rose stătea ca o statuie, insensibil la plăcutele noastre case în stil colonial ori la elegantele reşedinţe în stil federal, la bisericile albe ca zăpada şi chiar la faimosul nostru catarg. Singurele clădiri comerciale care se vedeau erau Magazinul Universal din Newbury, vopsit în roşu, Banca de Economii din Newbury, aflată într-o clădire la fel de conservatoare ca şi poliţele ei de împrumut, şi pitorescul han „Yankee Drover”. Se mai aflau acolo firma mea,

Benjamin Abbott Realty, şi încă alte câteva ale concurenţilor mei. Şi cam asta era tot, mulţumită bunicului meu care a stabilit legile zonelor de proprietate şi tatălui meu care le-a întărit.

I-am explicat că toate clădirile moderne – cum sunt Grand Union, centrul de închirieri video, benzinăria şi barul motocicliştilor – se află ascunse la capătul străzii Church Hill Road. Rose a mormăit ceva. I-am mai spus de catargul nostru că este cel mai înalt din Connecticut. Nu părea să-l intereseze nimic.

Era un bărbat solid, cu un abdomen impresionant, în jur de patruzeci şi cinci de ani, cu un chip de om sănătos şi voinic, cu părul şaten mătăsos. Aplecat asupra hărţilor mele, mă studiase cu multă atenţie, pe furiş.

Era îmbrăcat adecvat pentru acea excursie „în provincie", cu ghete solide în picioare şi cu o jachetă de vânătoare din catifea reiată, cu un buzunar special pentru patul puştii şi cu multe alte buzunare pentru gloanţe. De asemenea, judecând după maşina luxoasă cu care venise, arăta a om avut. Am continuat deci să conduc mai departe, plin de speranţe. În afara oraşului, drumul 7 merge de-a lungul râului, urmându-i îndeaproape cursul, cu limită de viteză de patruzeci şi şapte de mile pe oră pe porţiunile de drum drept, marcate cu linie discontinuă. Am depăşit o Toyota care mergea agale cu cincizeci de mile la oră, apoi am încetinit în dreptul hergheliei Calvary.

— Aici dau lecţii de călărie copiilor, m-am aventurat eu să spun… Dar bineînţeles că domeniul Richardson este destul de mare încât să-ţi permiţi să ţii propriul cal. Ellie a ţinut câţiva până când a murit.

Cinci mile mai la sud de oraş am cotit spre Academy Lane şi, după încă o milă de mers, am apucat-o pe un drum murdar care se chema strada Richardson, străjuit de arţari bătrâni, neîngrijiţi şi devastaţi de insectele dăunătoare. Totuşi, alcătuiau o boltă măreaţă între două dintre cele mai frumoase câmpuri din regiune.

— Acest pământ făcea parte tot din domeniul Richardson, dar a fost vândut. Casa se ridică pe un teren de şase acri, având încă şaisprezece acri împrejur.

Tăcerea lui Rose m-a descurajat. Orice alt cumpărător interesat de ipotecă m-ar fi întrebat dacă terenul liber avea să fie ocupat de case. Din obişnuinţă, i-am spus:

— Înainte de 1990 m-aş fi gândit serios la un plan de dezvoltare. Dar perioada aceea este de domeniul trecutului. Oraşul va continua să se dezvolte încet, fără schimbări spectaculoase… Am ajuns!

Ferma, dărăpănată şi totuşi elegantă, era o construcţie relativ nouă pentru istoria oraşului Newbury. Fusese construită la treizeci de ani după revoluţie. Pe măsură ce prosperase, familia Richardson adăugase la clădirea iniţială noi aripi şi elemente de decor în stil neogrec, până când Noua Anglie intrase în declin, lăsând generaţiilor următoare o casă mult prea mare pentru a fi încălzită cum trebuie şi, mai ales pentru a putea fi zugrăvită corespunzător. Cel ce ţinuse în viaţă această clădire frumoasă, dar decrepită, fusese un membru al familiei Richardson, care devenise om de afaceri la New York. El se îngrijise de întreţinerea acestei case de ţară din 1920 până la începutul anilor ‘90. I-am atras atenţia lui Rose asupra aleii înguste de cărămidă ce şerpuia prin grădina plină de buruieni. Un cireş crescuse chiar pe terenul de tenis, iar patinoarul se transformase într-un teren mlăştinos.

— Adiai Stevenson obişnuia să-şi viziteze aici amanta. Sau cel puţin aşa vorbeşte lumea. Casa ei era acolo, printre platani.

Rose a aruncat o privire împrejur, asigurându-se că suntem singuri. Eu am scos inelul mare cu nenumărate chei.

— E acolo un salon frumos din cărămidă ce dă chiar spre patinoar. Jur că într-o zi de iarnă se poate simţi şi acum mirosul de cacao fierbinte.

— Cunoşti mulţi oameni pe-aici?

I-am spus că m-am născut în Newbury.

— Cunoşti familia Long? Pe Jack şi pe Rita Long?

Ştiam la cine se referă. Şi, ca toată lumea, cunoşteam casa din piatră cu treizeci şi şapte de camere pe care tocmai şi-o construiseră vizavi de Morrisville, căreia oamenii îi spuneau „Castelul”. Fred Gleason le vânduse o sută de acri şi petrecuse iarna aceea în Caraibe. Familia Long construise casa într-un stil asemănător celui victorian, cu creneluri şi, din câte ştiam eu, aveau şi un şanţ cu apă plin cu aligatori. Jim York le decorase câteva camere. El povestise că familia Long cheltuieşte cu dărnicie şi-şi achită obligaţiile în monedă valabilă.

— Vă sunt prieteni? am întrebat eu. Sunt surprins că nu l-aţi solicitat pe Fred Gleason să vă arate casele. Fred a fost agentul lor.

Rose se făcu că nu mă aude.

— E un tip cam de statura mea, brunet şi cu mustăcioară. Poate puţin cam gras.

Rose nu renunţă la subiectul lui.

— Vin aici la sfârşit de săptămână. Poate că i-ai văzut prin oraş, cumpărând „Times”.

Mă plictisisem de acest joc.

— Presupunând că atunci când spun „o brunetă nemaipomenit de atrăgătoare”, amândoi ne gândim la acelaşi lucru. Sunt sigur că am întâlnit-o. Ei sunt motivul pentru care cauţi o casă în Newbury?

— Povesteşte-mi despre tine. Ochii lui iscoditori s-au deschis larg, înăsprindu-i trăsăturile chipului şi aşa dur.

I-am răspuns:

— Am o idee mai bună. De ce nu mi-ai spune tu ce ştii despre mine, iar eu am să completez spaţiile goale.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că m-ai adus aici sub un pretext oarecare, ca să vorbim de fapt despre familia Long. Ceea ce înseamnă că vrei ceva de la mine, deoarece crezi că ştii ceva despre mine. Spune-mi ce crezi că ştii.

Rose s-a înfipt bine pe picioare şi şi-a încrucişat braţele. Jacheta lui de vânătoare era mult prea nouă şi arăta oarecum caraghios în ea. Eu purtam obişnuitul meu costum de agent imobiliar – pantaloni din bumbac, o haină tipică pentru un provincial, care părea veche de treizeci de ani, şi pantofi ieftini cu talpă de cauciuc, buni pentru iarba udă. În maşină aveam o şapcă şi o haină de vânt pentru cazul în care s-ar fi schimbat vremea.

O clipă, am rămas unul în faţa celuilalt, foarte aproape unul de altul – un vânător neînarmat şi un gentleman de ţară fără proprietate -, apoi Rose mi-a făcut cu ochiul, strâmbându-şi chipul masiv.

— Tu ai vrut-o, mi-a spus el şi, spre surprinderea mea, din ce în ce mai nervos, mi-a recitat dosarul pe dinafară.

— Benjamin Abbott al III-lea. Te-ai născut aici şi ai făcut şcoala primară tot aici. Tatăl tău a condus afacerile imobiliare. De asemenea, el a fost aici numărul unu, ceea ce echivalează, într-un fel, cu funcţia de primar. Ai urmat cursurile şcolii de pregătire cu frecvenţă zilnică, apoi Academia Navală a Statelor Unite din Annapolis. Ai lucrat în serviciul de spionaj naval, de unde ai demisionat după îndeplinirea obligaţiilor de serviciu şi ţi-ai găsit de lucru pe Wall Street. Până aici e bine?

Uitase să amintească de clasa a XII-a, când mătuşa mea îl convinsese pe tata să mă trimită la Academia Militară Stonybrook, aparent ca să mă pregătesc pentru Annapolis, dar de fapt ca să mă ţină departe de vărul Renny. Considerau că vărul Renny avea o influenţă nefastă asupra mea şi-l numeau „huliganul acela de prieten al tău”. Numai eu şi cu Renny ştiam care era adevărul.

La tăcerea mea, Rose a răspuns cu un surâs afectat şi a abordat părţile bune ale relatării.

— Pe Wall Street ai făcut o mulţime de bani din tot felul de investiţii şi fuziuni, ai fost prins cu şmecherii în afacerea Michigan Machine şi ai fost închis.

— N-am încălcat legea.

— Dar ai fost închis.

— Ba bine că nu.

Mă simţeam în pericol. Îmi înfipsese cuţitul în rană şi-l răsucea fără milă.

— Când ai ieşit, te-ai întors acasă şi ai preluat afacerile tatălui tău. Relaţiile lui te-au ajutat să rezolvi cât mai repede, la Curtea de Justiţie, problemele cu banii şi proprietăţile moştenite.

Mă întrebam cum i-ar sta cu nasul sângerând şi curgând pe jacheta lui de vânătoare. Rose se dădu un pas înapoi.

— Nu vrei să ştii de ce-ţi spun toate astea?

Bineînţeles că eram curios să ştiu de ce parcursese o sută de mile numai ca să mă sâcâie pe mine.

— Tu ai fost mai nerăbdător decât mine.

Mai făcu un pas înapoi. I se putea citi neliniştea în ochi, dar, înainte ca eu să apuc să i-o sporesc, m-a surprins din nou.

— Sunt detectiv particular.

Eu mă gândisem că este avocat, după lipsa manierelor şi după maşină. Ar fi putut să fie medic, dar Mercedesul lui nu avea plăcuţa MD. Şi ştiam că nu se poate să lucreze pe Wall Street; aceia sunt mult mai prietenoşi, ştiu cum să-şi vândă marfa. Eu eram unul de-al lor. Dar acum nu aveam sentimente prea prieteneşti.

— Cine te plăteşte ca să-mi dezgropi trecutul?

— Îţi ofer o slujbă.

— O slujbă? Ce vrei să spui? Ce să fac?

— Domnul Long este clientul meu. Vreau s-o filmezi pe doamna Long în timp ce face dragoste cu amantul ei.

Am râs.

— Crezi că glumesc?

— Întotdeauna m-am gândit că trebuie să existe profesionişti care să-şi câştige o pâine cu aşa ceva.

— Există. Şi dacă s-ar fi văzut cu tipul ei la New York, aş fi folosit un asemenea profesionist. Dar nu cunosc pe nimeni

de încredere care să bântuie prin pădurile de aici fără să fie prins de poliţia locală.

— Asta nu-i o problemă, am spus eu. N-avem decât un singur poliţist local care patrulează şaizeci de mile pătrate în jurul oraşului. Spune-le oamenilor tăi că sunt în siguranţă atâta timp cât nu-i ies în cale.

— Vorbesc serios, spuse Rose. Casa familiei Long se află adânc cufundată în pădure. Am nevoie de un localnic. Un om obişnuit cu pădurea. Îţi plătesc două mii de dolari pentru o jumătate de oră de filmare.

— Două mii de dolari? Am râs din nou. Am să-ţi fac cunoştinţă cu un pădurar care va face acest lucra pentru două mii de dolari şi pentru încă cincizeci e în stare să dea şi foc la casă. Mă gândeam la unul din băieţii Chevalley.

— Am nevoie de un om cu capul pe umeri, nu de un zănatic.

Articula neclar cuvintele. L-am lăsat în pace, ca şi mai înainte, când pronunţase greşit Newbury. Ieşise un fel de „Newbrie”.

— Eu nu sunt cameraman.

— E vorba de un video-recorder Sony. Şi un copil ştie să umble cu el.

— Încerc să-ţi explic cât mai clar că nu mă interesează această afacere cu filme porno.

De fapt, eram intrigat. Cu siguranţă că mi-ar fi prins bine două mii de dolari, iar perspectiva de a face pe detectivul mă încânta, cu condiţia să nu-mi rup gâtul alunecând de pe acoperişul casei acelei femei. Dar avusesem destule necazuri, iar reputaţia mea avusese serios de suferit, aşa că nu aveam nevoie să mi se ducă vestea prin oraş că trag cu ochiul prin casele oamenilor.

— Trei mii de dolari.

M-am îndreptat spre maşină.

— Trebuie să mă întorc în oraş, domnule Rose.

S-a urcat în maşină şi am plecat de-acolo, de data asta eu fiind cel tăcut. Rose deveni vorbăreţ. Făcea tot felul de

remarci în legătură cu copacii, râul, caii, chiar şi în legătură cu zguduitura puternică ce se auzise când am depăşit un vagon militar.

— Ce fel de maşină e asta?

Aceasta era o ultimă şi nereuşită încercare de a mă măguli, căci marca maşinii era înscrisă cu litere mari pe o plăcuţă.

— Oldsmobile. Despre maşini aveam chef să vorbesc.

— N-aş fi crezut că sunt atât de puternice.

— Au un motor rezistent. Toarce frumos. Întrece până şi un BMW… Ticălosul!

— Ce s-a întâmplat?

Am încetinit şi am tras într-o parte, oglinzile mele strălucind ca nişte artificii la 4 Iulie. Poliţistul Oliver Moody, care ar fi trebuit să fie în dreptul liceului la ora aceea în loc să meargă în spatele unui camion Northeast Utilities, şedea ţanţoş pe motocicleta lui şi se şi apucase să scrie numele meu pe carnetul de amenzi pe care-l purta în compartimentul pentru mănuşi. M-a trecut prin toate formalităţile, savurând din plin fiecare moment. Mi-a înapoiat carnetul de conducere şi talonul maşinii şi mi-a comunicat că pot plăti amenda de optzeci de dolari la primărie. Rose spuse:

— Credeam că localnicilor nu le aplică amenzi.

— Nu ne prea simpatizăm.

Oliver a plecat aruncându-mi un salut ironic, iar eu mi-am continuat liniştit drumul spre oraş.

— Ştiu la ce te gândeşti, spuse Rose. Te gândeşti că, atunci când erai pe Wall Street, trei mii de dolari erau o sumă neînsemnată.

De fapt, eu mă gândeam că aş putea repara hambarul înainte de venirea iernii.

În dreptul catargului, Rose spuse:

— Patru mii de dolari şi asta-i ultima mea ofertă.

Oferta suna din ce în ce mai atrăgător. Nu puteam nega faptul că mi-ar fi prins bine. Şi nici nu puteam să nu mă

gândesc la nopţile pline de nelinişte, când în Newbury stăpânea o linişte mormântală, iar decizia mea de a-mi reface viaţa pe aceste meleaguri părea mai curând o autopedepsire la domiciliu. Eram departe de a accepta, dar de ce nu l-aş mai fi tras pe Rose de limbă, ca să aflu despre ce era vorba?

— Te întreb din nou: de ce tocmai eu?

— Pentru Dumnezeu, explodă Rose. Vrei să-ţi fac un desen? Domnul Long nu-i vrea decât pe cei mai buni. Atunci consideră că primeşte ceea ce vrea şi pentru cât plăteşte. Nu-mi discută onorariile, se aşteaptă doar ca eu să-i fac treaba. Îşi permite. Începi să înţelegi ce-ţi explic?

— Tu îi ceri mai mult.

— Exact cum ai făcut şi tu când ai condus operaţiunea de preluare a conducerii economice. Sunt aşa de mulţi bani în joc încât cui îi mai pasă de onorarii?

— Şi eu sunt printre cei mai buni pentru că am fost la închisoare?

— E vorba de faptul că ai făcut închisoare pentru că nu ai acceptat să-ţi trădezi prietenii. Loialitatea e la mare preţ. Iar faptul că ai ieşit cu bine dovedeşte că ai învăţat să te descurci singur. E o mare calitate.

— Transmite-i şefului tău că dacă se va găsi vreodată într-o situaţie similară, s-o trateze ca pe mişcarea Outward Bound.

— În legătură cu închisoarea, am exprimat o părere personală. Ceea ce l-a impresionat profund pe domnul Long este activitatea ta în cadrul serviciului de spionaj.

— De-abia un civil este în stare să aprecieze un militar la adevărata lui valoare.

— A luptat în Vietnam.

— Spune-i că m-am ocupat în general cu cazurile în care obsesiile sexuale erau pe primul loc.

— Un antrenament grozav pentru un detectiv particular – probabil că ai putea să-ţi iei şi o diplomă. În restul timpului, cu ce fel de investigaţii te ocupai?

N-am răspuns.

— Aşa mă gândeam şi eu, spuse Rose, făcându-mi din nou cu ochiul. Ceea ce însemna că suntem amândoi de acord că asemenea secrete nu se comentează.

Cu toată linguşeala lui, tot nu eram absolut sigur de ce mă alesese tocmai pe mine. Dar probabil că acest fapt sporea farmecul situaţiei. Şi aveam presentimentul că, dacă voi deschide portiera fără nici o vorbă, el va ridica preţul.

Am deschis portiera.

— Cinci mii de dolari.

Singurul lucru nebunesc pe care l-a făcut tatăl meu de-a lungul vieţii sale a fost acela că s-a căsătorit cu mama, Margot Chevalley – devenită „Chevalier” în New England, unde localnicii nu mai aveau nevoie de negri ca să-şi reverse dispreţul asupra lor, pentru că îi aveau pe francezi.

Cu mult timp înainte de construirea şoselei, Newbury avea o zonă de drumuri proaste numită Frenchtown. Strămoşii mamei îşi construiseră o fermă în afara Frenchtownului, pe un teren mlăştinos şi cu multe povârnişuri. După moartea tatălui meu, ea s-a mutat din nou la fermă, lăsându-mi mie imensa casă albă în stil georgian de pe Main Street, cu prundiş în faţă, verandă închisă cu geamuri şi un hambar de culoare roşie în curtea din spate.

Alex Rose, detectivul particular, scrise un cec de cinci mii de dolari şi mi-l întinse surâzând.

— Îmi pare rău că nu-ţi pot oferi bani lichizi.

— N-are nici o importanţă, am răspuns. Intră direct în bancă.

— Domnului Long îi plac mai mult hârtiile. Zicând aceasta, deschise o geantă de piele pe care o adusese din Mercedes şi scoase un aparat de filmat. Poate că vrei să exersezi puţin prin curte, dar zău că este foarte simplu de mânuit. Are un mecanism care compensează tremuratul mâinii.

— De ce-aş tremura?

Mi-a răspuns foarte serios, explicându-mi că oricărui om îi tremură mâna şi că atunci când japonezii au inventat

aparatul de filmat de mână, ei au descoperit acest tremur al mâinii, care trebuia eliminat. Mi-a făcut o demonstraţie practică.

— Şi lumina aceea roşie pentru ce este?

— Indică faptul că aparatul înregistrează.

— Nu cred că e un lucru prea bun.

— Dar aşa vei ştii că aparatul funcţionează.

— Mi-ai spus că vrei să filmez prin geamul de la fereastră, în timpul nopţii, ascuns în pădure. Dar să presupunem că, în plină distracţie cu prietenul ei, doamna Long se uită pe fereastră, poate ca să se bucure de imaginea lor reflectată în geam, şi vede această luminiţă roşie venind dinspre pădure.

— În regulă, înţeleg ce vrei să spui. O acoperi cu ceva.

— Grozav!

Îmi displăcea din ce în ce mai mult această afacere. Se pare că mă pierdusem în negocierea preţului şi uitasem să mă interesez serios de amănuntele afacerii – un vechi obicei de-al meu de care nu scăpam prea uşor.

— Eu nu prea înţeleg ce rost are toată această afacere. New York şi Connecticut sunt două state în care proprietatea în comun se împarte în mod egal între soţi. Ce avantaj are domnul Long de pe urma acestei casete care demonstrează că soţia lui îl înşală? Ea tot va beneficia de o împărţire egală. Nu-şi va pierde drepturile numai pentru că a fost prinsă asupra faptului.

Rose îşi luă un aer superior şi-mi spuse:

— Legea divorţului e ceva mai complicată decât ştii dumneata, domnule Abbott.

Eram pe punctul de a-i răspunde că un agent imobiliar care sfârşeşte prin a vinde rămăşiţele unor căsnicii sfărâmate este îndeaproape familiarizat cu legea divorţului, dar în clipa aceea năvăli în biroul meu, ca un şoricel scăpat din cursă, o fetiţă uscăţivă, de vreo unsprezece ani, cu un surâs timid, vag ştrengăresc.

— Mama vrea să ştie dacă luaţi masa cu noi diseară.

— Spune-i mamei tale că accept cu plăcere şi că-i mulţumesc. Şi întreab-o ce să aduc. Întoarce-te şi spune-mi. Acesta este domnul Rose din New York, care a venit să se uite la case. Ea e vecina mea, Alison Mealy.

Alison încremeni. Am intervenit din nou:

— Salută-l pe domnul Rose şi dă mâna cu el.

Rose i-a întins mâna şi ea s-a conformat. Apoi a văzut aparatul de filmat şi a făcut ochii mari de uimire. I-am întins aparatul şi i-am spus:

— Du-te şi filmeaz-o pe mama în timp ce pregăteşte masa.

Rose privi cum dispare aparatul în mare viteză. O urmări pe Alison care alerga pe drum.

— Se duce cu el în hambar.

— Acolo locuieşte.

— L-ai închiriat?

Am spus da pentru că era mult mai simplu aşa, deşi eram surprins că, în cercetările lui despre mine, nu auzise ce se vorbea în legătură cu şederea lui Alison şi a mamei sale în hambarul meu. Rose spuse:

— Ai vreo armă?

— De ce mă întrebi?

— O armă mică pe care s-o porţi la tine?

— Pentru ce?

— Tipul ăsta cu care se întâlneşte doamna Long are reputaţia că este cam violent.

— Cam violent. Vrei să spui că e posibil să se înfurie dacă descoperă că este filmat prin fereastră de un individ ascuns în pădure?

— Bineînţeles că cel mai bine ar fi să nu fii prins. Dar e bine să fii pregătit în caz că se întâmplă ceva.

Am împins banii peste masă, spre el.

— Eu cred că ar fi mult mai înţelept să renunţ la această afacere. Mulţumesc foarte mult. Dacă vei avea vreodată nevoie de o casă în Newbury, te rog să nu eziţi să mă cauţi. După cum ţi-ai dat seama, agenţia Abbott se ocupă de cele

mai vechi şi mai frumoase case. M-am ridicat în picioare şi i-am întins mâna. Rose m-a privit îngrozit.

— Stai puţin! Am încheiat un târg împreună.

— Nu ne-am înţeles până la sfârşit. Mi-ai pus banii pe masă, apoi mi-ai spus că am nevoie de un pistol. La început n-a fost vorba de nici un pistol. Aşa că n-am încheiat nici un târg.

— Ideea cu arma n-a fost decât o sugestie. Unora le plac armele. Dar e clar că ţie nu-ţi plac.

— Îmi plac armele la nebunie. Admir din tot sufletul o armă bună. Dacă voiam să trag în oameni, mă făceam poliţist. La revedere, Rose. Te-ai adresat cui nu trebuie.

Mă simţeam uşurat. Cu cât mă gândeam mai mult la ideea de a filma un cuplu care face dragoste, cu atât mai mult mi se părea un mijloc nedemn de a câştiga bani. Fie şi cinci mii de dolari.

Rose arăta foarte rău, ca un tip care tocmai ratase o afacere cu adevărat importantă. Asta mă nedumerea foarte tare pentru că, în fond, nu era vorba decât de o treabă pe care ar fi putut-o face oricine era dispus la aşa ceva. Părea atât de îngrijorat şi supărat că m-a făcut curios.

— Eşti detectivul lui Long numai în problema divorţului sau şi în alte chestiuni?

— De orice are nevoie.

Acum începusem să înţeleg că Rose era o persoană utilă şi scump plătită, genul de tip pe care-l găseşti în preajma persoanelor bogate care au nevoie de tot felul de servicii. În cazul de faţă, el avea să se ducă la New York cu caseta video şi cu alte materiale strânse, la un avocat viclean specializat în divorţuri, care va încerca s-o convingă pe doamna Long să renunţe la partea ei de avere. Cel puţin aşa se proceda pe vremea când lucram pe Street.

Rose îmi dovedi cu viclenie că-şi merită banii câştigaţi. Rânji.

— Micuţa ta vecină are nevoie de un aparat dentar.

— Poftim? De obicei, trăsăturile mele nu-mi trădează gândurile, dar când detectivul m-a luat aşa, pe neaşteptate, m-a lăsat cu gura căscată. Nu-mi dădeam seama ce legătură aveau dinţii lui Alison cu caseta sexy. Oricum, Rose a întrezărit o cale de care s-a grăbit să profite.

— Fetiţa care locuieşte în hambar are nevoie de un aparat înainte ca dinţii să i se strâmbe de tot.

Mi-am redobândit controlul, dar încă nu eram stăpân pe situaţie. El avea dreptate. Alison avea un zâmbet ştrengăresc, însă avea să zâmbească din ce în ce mai puţin pe măsură ce va creşte.

— Şi?

— Am avut un client care este cel mai bun dentist din New York. Părinţii din East Side îşi înscriu copiii la el încă de la naştere pentru a prinde o programare. Tu îmi faci treaba, eu voi avea grijă de dinţii fetiţei, de transportul până la New York, de vizitele la sfârşit de săptămână în New Milford, la casa lui, şi de tot ce mai trebuie. Asta înseamnă, prietene, că te scutesc de mii de dolari. Multe mii de dolari.

— Cine e tipul?

— Care tip?

— Cu care e combinată doamna Long?

— Un oarecare. Un vechi cunoscut de-al lor.

— Cum îl cheamă?

— Nu e nevoie să ştii, amice. Nu e treaba ta.

L-am privit cu suspiciune. Rose râse.

— Ce, te gândeşti că te-am pus să filmezi vreo persoană faimoasă?

— Ar fi o explicaţie pentru banii pe care mi i-ai oferit. Rose oftă lung, ca un antrenor de box plictisit, care-i aminteşte elevului său uituc cum că niciodată n-a lovit prea bine cu dreapta.

— Credeam că ţi-am explicat deja că domnul Long plăteşte numai serviciile ireproşabile… Uite ce e, Abbott, îţi spun eu cum facem. Hai să stabilim o înţelegere. Am aşteptat. Rose clipi. Dacă descoperi că este combinată cu preşedintele

Clinton sau cu Robert Redford, nu-i filma. Dacă nu, fă-ţi treaba, ia banii şi fă-i micuţei Alison un bine. Îţi va mulţumi toată viaţa.

Îmi dădeam seama că pierdusem. La fel şi Rose. Spuse:

— Vor fi la vilă diseară.

— Atunci am să acţionez diseară.

— Aşa te vreau.

— Nu prea am de ce să fiu entuziasmat. Va fi lună plină. Cu atâta lumină, mă pot descoperi imediat.

L-am condus pe Rose la maşină şi m-am dus cu cecul lăsat de el la bancă. Apoi l-am sunat pe John Butler şi i-am spus că sunt gata să izolez hambarul.

Acceptasem invitaţia mamei lui Alison la masă fără să-mi fac prea multe iluzii. Janet Mealy era o femeie palidă şi obosită, de douăzeci şi şase de ani, dar care arăta mult mai în vârstă. O născuse pe Alison la cincisprezece ani, scăpând de un tată beţiv pentru a da peste un soţ beţiv. Fusese chelneriţă într-un local de pe Route 4, după care avusese câteva slujbe în fabrica din Torrington. O existenţă precară, trăită continuu cu spaima zilei de mâine. Avusese parte de o scurtă perioadă de linişte şi speranţe când soţul ei îşi găsise o slujbă în Newbury, ca şofer pe un plug de zăpadă, dar nu durase prea mult, căci foarte curând fusese închis pentru că furase piese din garaj. De atunci căzuseră pradă sărăciei şi rămăseseră chiar şi fără casă.

Le întâlnisem primăvara trecută pe Route 7, făcând autostopul, în speranţa că Janet avea să găsească de lucru la motelul New Milford despre care eu auzisem deja că nu mai funcţionează. Atunci nu-mi trecea prin cap să le găzduiesc. Dar imaginea lui Janet Mealy, cu părul ud în ploaie, a pungilor de plastic din picioarele lor şi felul cum o ţinea pe Alison pe după umeri, dezvelind un braţ alb şi ciolănos, m-au înduioşat profund. Le-am luat cu mine acasă şi le-am instalat în hambar, unde-şi avusese locuinţa grăjdarul străbunicului meu, Haughton Moody.

Janet avea rădăcini puternice în New England – era urmaşa a zece generaţii de fermieri – şi întotdeauna mi se adresa cu „domnule Abbott”, arătând astfel că-mi respectă familia, casa de pe Main Street şi diferenţa socială ce exista între noi. I se părea normal ca şi eu să-i spun „doamna Mealy”, ţinând seama de faptul că era o femeie măritată care trăia cu speranţa că, odată şi odată, tatăl lui Alison avea să se întoarcă acasă treaz. Bineînţeles, Alison mi-a zis Ben de îndată ce ne-am împrietenit, dar formalismul dintre mine şi mama ei le permitea „domnului Abbott” şi „doamnei Mealy” să-şi păstreze demnitatea şi intimitatea. Cei din oraş lansaseră tot felul de zvonuri.

Gurile rele spuneau că hambarul era aşa, de faţadă, şi că doamna Mealy dormea de fapt cu mine în pat, în timp ce unele persoane cu vederi marxiste declarau cu convingere că lucrează ca o sclavă pentru mine, făcând curăţenie prin casele pe care încercam să le vând. Adevărul este că fusese ideea ei să facă curăţenie prin casele goale pe care le aveam de vânzare, ceea ce presupunea ceva muncă. Ne desfăşuram împreună activitatea în cea mai deplină linişte. Ea curăţa pereţii de păianjeni, în timp ce eu tundeam pajiştile, sperând că, poate printr-o minune, avea să apară un cumpărător şi să exclame: „Ce iarbă minunată! Ce curăţenie! O cumpăr!”

Aşa că nu-mi făceam nici o iluzie în privinţa cinei. Doamna Mealy prefera mâncarea gata preparată, ca de exemplu cartofii copţi preambalaţi. Cu foarte multă delicateţe, încercasem să-i explic cum că alimentele îngheţate sunt mult mai costisitoare decât cele în stare proaspătă. Dar ea era mândră sau poate că ambalajele acelea frumoase o făceau să se simtă mult mai bine.

Am mâncat cartofi copţi, hamburgeri deja preparaţi şi spanac proaspăt, pe care o învăţasem pe Alison cum să-l culeagă din grădină şi cum să-l spele de pământ. Desertul era specialitatea casei – jeleu de fructe cu frişcă.

După cină ne-am dus la mine acasă şi am pus caseta cu filmul pe care îl făcuse Alison în timp ce mama ei pregătea masa. Janet Mealy îşi ascunsese faţa în palme, dar începu să tragă cu ochiul printre degete când Alison exclamă entuziasmată: „Mămico, arăţi grozav!”. Şi chiar aşa şi era. După un moment de ezitare, timp în care încercase să se ascundă de cameră, se preschimbase într-o vedetă de cinema – desfăcea pachetul cu cartofi şi prăjea hamburgerii, dar arunca din când în când privirea spre aparatul de filmat. Dintre toate trăsăturile chipului ei, ieşeau mai ales în evidenţă ochii mari şi trişti. Erau foarte frumoşi şi străluceau pe ecran. Alison, care cotrobăise toată vara prin hârtiile mele, a căutat un cuvânt adecvat.

— Arăţi „exotic”, mămico.

— Sst!

Pe neaşteptate, însăşi Alison a apărut pe ecran, strâmbându-se în toate felurile, în timp ce obiectivul zumzăia.

— Cum ai făcut asta? am întrebat-o eu.

— Cu telecomanda, fraiere. Nu vezi că ţin ceva îndreptat spre cameră?

Am văzut atunci că agita o telecomandă, demonstrându-şi aptitudinile înnăscute pentru mânuirea aparatelor electronice şi reamintindu-mi de faptul că ar fi foarte nimerit să-i iau fetiţei un computer la mâna a doua şi ceva ustensile ajutătoare. Îmi reparase deja aparatul video numai cu o şurubelniţă şi un pistol de lipit, aşa că aveam motive să cred că are un oarecare viitor în domeniu.

Alison a vrut să mai vadă o dată caseta. Le-am lăsat acolo şi m-am retras, nerăbdător să ajung la Morrisville cât mai era încă lumină, pentru a mă orienta pe teren. Am pus o casetă nouă în aparat şi m-am schimbat cu jeanşi, un pulover închis la culoare şi cu ghetele mele sport, pe care le cumpărasem când mă întorsesem de la Aspen şi pe care le purtam când spărgeam lemne.

Am ieşit şi mi-am dat cu spray Deep Woods prin păr şi pe mâini, ba chiar puţin şi pe faţă. Apoi am urcat scările şi am luat vreo două lanterne de buzunar din noptieră. Aveam acolo şi un pistol. Tatăl meu, care colecţionase arme, când îmbătrânise obişnuia să doarmă cu un pistol calibrul 38 lângă pat. Era o armă veche, dar frumoasă, ideală pentru a o purta în buzunar în timp ce filmai un cuplu de îndrăgostiţi; cu toate acestea, am lăsat-o acasă.

Nu mă pricep deloc să umblu cu armele. Tata îmi tot promisese că mă va învăţa să trag, dar nu se ţinuse de cuvânt, sarcina revenindu-le unchilor mei, care preferau însă armele de vânătoare. În plus, mă îndoiam că tipul doamnei Long avea să vină cu arma peste mine; iar dacă totuşi avea să se întâmple aşa ceva, cea mai bună scăpare era să dispar în întuneric sau să ridic mâinile. În sfârşit, dacă avea să se repeadă spre mine, furios, cu pumnii gata încleştaţi, în nici un caz n-aş avea nevoie de armă.

Drumul 39 începe de la est de catargul pentru drapel şi se întinde peste deal, spre Morrisville. La nordul drumului se află Frenchtown, iar la sud o regiune de coastă unde se găsesc proprietăţi impozante şi herghelii, un teren divizat de o linie invizibilă şi fără rost, Newbury-Morrisville. Multe locuri încalcă linia. „Castelul” se află în partea de est, într-o parte fiind pădurea şi în cealaltă păşunea, frumos împrejmuită cu un gard alb.

Se vedea imediat că familia Long nu suferea de pe urma recesiunii economice. Se cheltuiseră mulţi bani acolo şi încă se mai cheltuiau pe întreţinere şi extindere. Înainte să ajung la casă, am trecut pe lângă hambare şi depozite minunat restaurate, scăldate în lumina soarelui de asfinţit. Apoi, pe măsură ce înaintai spre povârniş, copacii începeau să se rărească, până ce ajungeai pe o pajişte largă care se unea undeva mai departe cu o câmpie, pentru ca apoi relieful să urce din nou, ca în descrierile din „Ivanhoe”.

Avea chiar un foişor. Dintotdeauna considerasem că discuţia în jurul acestuia era o exagerare, dar într-unul din

colţuri se înălţa un foişor rotund, cu acoperiş conic şi ferestre înguste, tocmai bune pentru a adăposti nişte arcaşi. Mă întrebam cum de scăpaseră de vigilenţa celor de la construcţii. La Newbury exista o limită de înălţime de treizeci şi şapte de picioare, ca măsură de protecţie a spaţiului înconjurător, dar casa familiei Long trebuie să fi avut peste şaizeci de picioare. Şi, de fapt, arăta foarte bine, chiar şi fără şanţ cu apă.

Majoritatea caselor noi pe care încercam să le vând aveau împrejurimile amenajate după ce construcţia clădirii fusese definitivată. Aceasta este cea mai frecventă greşeală şi cea mai bătătoare la ochi. În cazul proprietăţii Long, era de-ajuns o privire ca să-ţi dai seama că, înainte de începerea lucrărilor de construcţie, terenul fusese studiat de un peisajist. Ceea ce ar fi putut părea o construcţie pretenţioasă şi fără gust fusese transformat într-o clădire cu aspect romantic; şi asta nu cu ajutorul naivelor creneluri sau al foişorului mult prea înalt, ci datorită armonizării perfecte cu peisajul înconjurător, casa fiind amplasată la marginea pădurii. În partea de sud, ferestrele dădeau spre priveliştea minunată pe care o oferea dealul dincolo de care se cobora până la râu. Dar în spate, pădurea alcătuia un peisaj grandios, însă plin de viaţă, cu cedri foarte întunecaţi. Îmi imaginam că, din spate, casa putea fi percepută ca un mare copac, pădurea de pe deal ivindu-se blândă şi misterioasă.

Imediat mi-am dat seama că se ridicau două probleme. Mai mult ca sigur că dormitorul doamnei se afla în partea din faţă, ca să beneficieze de priveliştea frumoasă, în timp ce, pentru mine, partea cu pădurea oferea cel mai bun unghi de filmare. A doua problemă era maşina. Prin partea locului, ne cunoşteam cu toţii maşinile. Am condus din nou spre drumul 349, m-am învârtit până ce s-a înserat, apoi am tras în spatele unui frumos hangar al familiei Long şi am continuat să mă apropii mergând pe jos.

Noaptea era blândă, caldă şi liniştită. Ultimul ger fusese cam cu o săptămână în urmă şi parcă toate gâzele îşi făcuseră bagajul pentru iarnă. Un ţânţar îmi dădea târcoale, dar spray-ul cu care mă dădusem îl ţinea la distanţă şi în curând şi-a pierdut interesul.

Îmi potrivisem camera pe umăr în aşa fel încât s-o pot prinde cu cureaua în jurul taliei, lăsându-mi astfel mâinile libere; am pus lanternele în buzunarul de la piept al gecii pe care o purtam peste pulover. Ghetele făceau mai mult zgomot pe drumul prăfuit decât ar fi făcut nişte pantofi de sport, de parcă îşi luau revanşa pentru cât mă purtaseră până atunci.

O maşină venea în urma mea. Luminile farurilor ce se plimbau pe firele electrice m-au avertizat imediat că trebuie să mă ascund în spatele unui copac. Era maşina lui Oliver Moody, care lucra până târziu; Ollie obişnuia s-o ia pe drumuri mai lăturalnice. Cu un ochi închis, i-am urmărit luminile farurilor până au dispărut complet, apoi am revenit la drum ca un hoţ.

Trecuse foarte multă vreme de când nu mă mai plimbasem pe întuneric, cam de pe când nu aveam încă permis de conducere. Când eram copii, făceam lungi plimbări în nopţile de la sfârşitul săptămânii, sperând să se întâmple ceva. Newbury era un loc grozav pentru copii şi adulţi. Dar dacă te aflai la vârsta dintre cincisprezece şi treizeci de ani, oraşul ţi se părea plictisitor ca un zid de cimitir. Doar dacă nu cumva aveai curajul să-ţi găseşti singur ceva palpitant de făcut. Pentru mine era ca un fel de distracţie. Acesta era încă un motiv pentru care acceptasem această slujbă împotriva judecăţii mele.

Cele câteva ferestre slab luminate ale Castelului erau mai toate la etajul al doilea, ceea ce însemna că doamna Long şi prietenul ei se îndreptau spre dormitor. Mi-am băgat manşetele pantalonilor în ciorapi ca să mă apăr de insecte şi am traversat pajiştea, îndreptându-mă spre câmpia aşternută cu un covor de iarbă moale. Am făcut un ocol prin

spatele casei, apucând drept spre pădure în timp ce urcam panta.

Silueta unei persoane – părea a fi un bărbat – a trecut prin dreptul unei ferestre de la etajul doi, la treizeci de picioare de locul unde mă aflam eu, trăgându-mi răsuflarea după urcuş. Casa era foarte aproape de pădure, iar panta atât de abruptă, încât stăteam pur şi simplu deasupra celui de-al doilea etaj, privind în jos prin ferestrele din spate.

Se întoarse ţinând în mână două pahare. M-am ghemuit ca să-mi pot da mai bine seama de planul acelui etaj. Se pare că el venise sus pe o scară din spate care avea legătură cu bucătăria. Toate acestea se petreceau în mijlocul casei şi fereastra în dreptul căreia l-am văzut părea să lumineze în hol. Am luat-o în stânga, prin pădure, paralel cu traseul parcurs de el. La capătul casei, o structură pătrată, ciudată ieşea în relief pe acoperiş. M-am gândit că acele creneluri alcătuiau o faţadă falsă, în spatele căreia acoperişul cobora spre etajul al doilea. La capătul acela se afla o lucarnă pătrată.

O lumină albă, puternică mi-a explodat în faţă. Strălucea ca soarele. M-am afundat în pădure, gândindu-mă că m-au văzut şi au chemat serviciul de pază. Dezorientat şi ameţit, m-am târât prin tufişuri şi tufe de mărăcini, căutând, mânat de un instinct animalic, adâncimile pădurii. M-am lovit de ceva tare, un copac mare. M-am ascuns în spatele lui şi am încercat să mă gândesc încotro să fug mai departe.

Dar nu ţipa nimeni. Nu se auzeau lătrături de câini în plină urmărire. Nu trăgea nimeni. Am privit precaut de după copac şi am văzut că lumina nu provenea de la vreun sistem de pază, ci de la un perete de sticlă iluminat din interior. Lucarna ce strica linia acoperişului ascundea un studio, o încăpere imensă, înaltă şi albă. Era clar că cineva îşi impusese punctul de vedere în faţa arhitectului şi-i spusese ceva de genul „în regulă, te-am lăsat să-ţi faci foişorul, crenelurile, şanţul de apă şi podul mobil, dar acum eu am nevoie în spatele casei de un studio în vechiul stil

Greenwich Village, cu ferestre înalte, orientate spre nord; nici măcar nu se va observa, doar dacă cineva se va strecura în pădure”.

Îmi plăcea casa din ce în ce mai mult. Studioul acela parcă îi conferea un scop. Nu puteai spune că e o simplă fantezie. O pânză uriaşă era prinsă pe un şevalet, şi el imens, acoperit cu un cearşaf. Alături se afla un şevalet mai mic, pe care se sprijinea un caiet de schiţe. Şevaletul era orientat spre un podium scund.

Pe perete s-au mişcat nişte umbre. O clipă m-am simţit din nou în Manhattan, lângă o femeie parfumată, aşteptând. Să înceapă spectacolul.

Dezbrăcat, tipul despre care Rose îmi spusese că ar fi înclinat spre violenţă, arăta ca un om căruia îi place munca în aer liber. Avea umerii laţi, pieptul de asemenea şi braţe musculoase, iar talia şi coapsele erau zvelte. Oricum, se vedea totuşi că nu e un model profesionist. S-a urcat pe podium cu oarecare stângăcie, a depărtat braţele timid şi a zâmbit ca unei persoane dragi, altcum excitaţia lui ar fi fost inutilă.

Părea foarte fericit. Un tânăr fericit, frumos, cu părul de un blond deschis. Am întins mâna după aparatul de filmat abia când doamna Long a apărut în raza mea vizuală, cu spatele la mine şi îmbrăcată într-o bluză lungă, argintie, peste o pereche de jeanşi. Era în picioarele goale. Rose o categorisise drept brunetă, ceea ce nu se potrivea pe deplin cu splendoarea părului ei de orientală, care-i cădea strălucitor pe spate.

Când eu am pornit aparatul, doamna Long se apucase deja de lucru în creion. Filmând peste umărul ei, vedeam desenul la fel de clar ca şi ea. A schiţat rapid masa musculară a pieptului, trecând apoi la abdomenul plat. Am insistat asupra desenului, a şevaletului, după care m-am depărtat pentru a cuprinde imaginea ei în faţa şevaletului şi am plimbat camera asupra întregului studio. Apoi am îndreptat aparatul spre corpul lui şi spre chip. Am revenit la

desen chiar în clipa în care ea trecea printr-un moment de ezitare.

Îi desenase talia şi picioarele cu o îndemânare nemaipomenită, reuşind să redea linia generală a corpului înainte de a se concentra asupra musculaturii. El nu-şi schimbase deloc poziţia, arătând puţin stingher şi, mai mult ca sigur, simţindu-se incomod. Rămânând în aceeaşi poziţie, cu braţele desfăcute, dădea semne de oboseală, fapt de care îţi puteai da lesne seama judecând după dispariţia semnelor de excitaţie. De fapt, chiar la reprezentarea sexului ezitase ea.

Brusc, femeia şi-a îndreptat atenţia asupra chipului. Am pornit iar aparatul. El avea un chip aproape oval, dar pe desenul ei numai un medic patolog l-ar fi putut recunoaşte. În loc să-i schiţeze chipul, ea nu-i desenase decât conturul capului. I-a desenat apoi osatura obrajilor, dar fără obraji, linia sprâncenelor, dar fără sprâncenele propriu-zise, fără păr, fără ochi, doar orbitele. A desenat rapid dinţii, maxilarul colţuros şi linia scurtă şi lipsită de conţinut a nasului. M-am cutremurat. Era atât de pricepută încât părea să-i pătrundă pe sub piele, până în adâncimile fiinţei lui şi chiar mai departe, în viitor.

Puse creionul jos şi se îndreptă spre el. În momentul acela ţineam camera cu o singură mână. El se pregătea să coboare. O privea cum se apropie de el şi-i zâmbea anticipativ, lucru care nu s-ar mai fi întâmplat dacă şi-ar fi văzut chipul desenat de ea. Începusem să simt o oarecare nedumerire în legătură cu doamna Long, dar iubitul ei părea foarte sigur. Sări de pe podium şi o luă în braţe, sărutând-o. S-au sărutat un timp, ceea ce eu am înregistrat conştiincios, deşi, văzută din spate, ea putea fi oricare femeie cu păr negru, frumos. În cele din urmă s-au despărţit şi eu am putut să-mi dau seama, după expresia lui, că puţin i-ar păsa de desenul ei.

Ea l-a împins înapoi pe podium, făcându-i semn să-şi reia poziţia. Mi-am pregătit aparatul pentru o nouă mişcare pe

care o anticipasem, ţinând seama de partea nedesenată de pe schiţă. S-a desfăcut la bluză cu mişcări încete şi destul de sigure şi a lăsat-o să-i alunece de pe umeri. Unele fotomodele au umerii laţi, iar altele îi au ca ai curtezanelor pictate de Rubens. Doamna Long avea umeri rotunzi şi albi de curtezană. Cum se vedea asta din faţă mi-am putut da seama după exclamaţiile înfocate ale iubitului ei, exclamaţii care se auzeau destul de clar prin fereastra deschisă. Ea a râs şi a schiţat o mişcare de dans ce i-ar fi putut asigura o slujbă în trupa Madonnei. Cămaşa i-a alunecat pe spate, dezvelindu-i pielea albă şi catifelată, cu muşchii uşor rotunjiţi de-a lungul şirei spinării.

— Da! Da! Da!

— Nu te mişca! Se apropie şi mai mult, înclinând capul.

Părul ei mi-a blocat imaginea, dar orice curte de justiţie din lume ar fi înţeles despre ce era vorba. Iubitul ei scâncea de plăcere. Se întinse după ea, dar femeia îi împinse mâinile la loc. El râse. Apoi ea s-a dat înapoi, lăsându-l nemişcat şi fericit, şi s-a răsucit spre şevalet. Era rândul meu să exclam. Mi-am reţinut respiraţia de uimire când i-am văzut pentru prima oară chipul. Nu mai văzusem niciodată o femeie atât de frumoasă şi fericită. Avea chipul oval, cu trăsături pur feminine, sprâncene arcuite, obrajii bine conturaţi care încadrau un nas puternic şi ochi albaştri imenşi. Fineţea trăsăturilor ei m-a dus cu gândul la femeile norvegiene, în ciuda părului ei negru ca tăciunele. Ochi albaştri, păr negru, poate de provenienţă irlandeză sau scoţiană, cine ştie? Cui îi pasă? Buzele erau pline şi umede, iar când râdea radia numai veselie în jurul ei.

Am scos caseta din aparat şi am aruncat-o în pădure. O fracţiune de secundă m-am simţit mult mai bine. Mi-am dat seama că fusesem pe punctul de a face un lucru îngrozitor unui cuplu de oameni fericiţi. Ar fi fost un păcat mult mai mare decât să sacrific aparatul dentar al lui Alison. Şi am înţeles din ce treburi murdare îşi câştiga Rose existenţa.

Dar afurisita de casetă s-a lovit de un copac şi a făcut un zgomot surprinzător de strident, după care a ricoşat şi a căzut pe pământ. Caseta era din plastic negru, cu excepţia etichetei albe de pe faţă, şi eram aproape sigur că aterizase cu fata în sus, strălucind în lumina care venea de la fereastră. Dacă ei n-o găseau, cu siguranţă aveau să dea peste ea cei care tăiau iarba şi în felul acesta avea să ajungă în mâinile soţului ei. Se pare că doamna Long a auzit zgomotul prin fereastra deschisă, pentru că am auzit-o întrebând:

— Ce-a fost asta?

Am pornit degrabă prin pădure să găsesc caseta. Eram la un pas de ea, târându-mă prin iarba scurt tunsă, când am auzit-o strigând:

— Ratonii! Ratonii! Aprinde lumina.

Din fericire, el nu se orienta prea bine prin casă şi a durat ceva până ce-a găsit comutatorul, timp în care eu am coborât panta, am înhăţat caseta şi m-am grăbit să mă ascund. Mai că reuşisem. De fapt, eram doar cu capul şi umerii în spaţiul întunecat dintre două tufişuri. Atunci a găsit el comutatorul de unde se aprindea lumina de afară şi, brusc, curtea din spate a fost invadată de o lumină puternică.

— Uite, e un urs!

— Nu e nici un urs. E un ticălos care se ascunde în pădurea voastră. Hei!

— Nu.

— Ba da.

Ascuns în sfârşit în întuneric, am privit înapoi. El stătea aplecat pe marginea ferestrei, ea îl trăgea înapoi.

— Şi dacă e înarmat?

Atunci ea acţionă ca o fată deşteaptă de la oraş. În loc să scoată propria armă sau să pună câinii pe urma mea, a alergat la panoul de siguranţă încastrat în perete şi a apăsat pe butonul de alarmă.

S-au aprins şi mai multe lumini. Sursa de lumină era pe acoperiş şi cuprindea o mare suprafaţă, sclipitoare, în acelaşi timp declanşându-se şi alarma sonoră, atât de puternică încât se putea auzi şi în districtul învecinat. Parcă am fi fost într-un film de acţiune şi nu m-aş fi mirat deloc să-l văd pe Sean Connery apărând în preajma Castelului. Şi eram sigur că alarma casei era conectată la alarma companiei New Milford, de unde aveau să trimită imediat o maşină şi să-l anunţe pe Oliver Moody că a avut loc o spargere pe teritoriul lui. Oliver ar răspunde primul înarmat şi primejdios. Am alergat, m-am împiedicat de o cracă şi am căzut, lovindu-mă la genunchi de un pietroi.

De două ori în viaţă mă cuprinsese panica, dar niciodată ca acum. Mă simţeam de parcă cineva îmi găurise genunchiul şi-mi bătuse acolo un piron ruginit. Câteva secunde n-am mai ştiut de mine, rupt de lume, nemai-auzind decât sirena alarmei care slăbea treptat. Apoi am vomitat.

Mi-am revenit cât de cât, am strâns tare din dinţi şi m-am afundat şi mai mult în pădure. Sirena continua să urle, sunetul parvenindu-mi în valuri şi mi se părea că-i aud certându-se. El voia să vină după mine. Ea nu era de acord, îl sfătuia să se ascundă. Am făcut eforturi să-mi potolesc respiraţia. Când am reuşit şi bătăile inimii s-au mai domolit, am încercat să îndoi genunchiul.

Am reuşit. Nu prea mult şi nu fără să simt o durere ascuţită. Dar eram în stare să merg şi să ajung la maşină, în aproximativ o jumătate de oră, dacă o luam uşurel pe marginea drumului. Înăuntrul studioului, doamna Long se mişcă din nou. Se îndreptă mai întâi spre panoul de alarmă şi formă codul ce întrerupea funcţionarea sirenei, lăsându-mă cu ecoul sunetului în urechi. Apoi îşi îmbrăcă bluza şi se duse la fereastra deschisă, unde iubitul ei privea concentrat în întuneric. Îl luă de braţ.

— Închide-te în camera noastră. Mă descurc eu cu poliţiştii. El protestă. Totul va fi bine. Uite-i că vin. Du-te!

Am auzit şi eu sirena poliţiei care venea de-a lungul dealului. Iar sunetul acesta mă avertiza şi în legătură cu viitorul sumbru ce mă aştepta. Chiar dacă îngropam aparatul de filmat şi ascundeam caseta, ce explicaţie le puteam oferi pentru încălcarea proprietăţii doamnei Long în toiul nopţii? Şi chiar dacă Oliver nu mă aresta, ceea ce numai în gândul meu se putea întâmpla, pentru că el aştepta de douăzeci de ani momentul ăsta, numele meu avea să fie din nou împroşcat cu noroi, iar asta însemna sfârşitul afacerilor mele în oraş. Nu mai puteam face bani din vânzarea caselor. Când mă întorsesem acasă, unii dintre localnici se purtaseră frumos cu mine, probabil în memoria tatălui meu. Dar a doua oară nu s-ar mai petrece lucrurile la fel. Această ultimă prostie m-ar distruge pentru totdeauna.

M-am ridicat, am făcut un pas şi m-am prăbuşit din nou. Mă durea îngrozitor, dar ştiam că nu mi-am rupt nimic. Trebuia doar să mă mai odihnesc puţin. Sirena lui Oliver se auzea tot mai aproape, iar luminile farurilor lui jucau pe pajiştea din jurul locuinţei familiei Long în timp ce el parca maşina pe aleea ce ducea până la intrarea casei. Am apucat-o pe panta împădurită, târându-mă de la un copac la altul, şi am reuşit să înaintez ceva în felul ăsta. Am ajuns la un stejar imens, ce stătea ca o santinelă singuratică, mai bătrân decât tot ce se afla în jurul lui. Crengile de jos erau uscate şi foarte mari, aproape ascunzând tot ceea ce se afla în spatele copacului. M-am agăţat de o cracă, m-am balansat şi am reuşit să mă caţăr. Apoi, apucând în braţe trunchiul, am urcat pe o cracă mai sus şi m-am aşezat cu grijă, la cincisprezece picioare deasupra solului şi cam la douăzeci-treizeci de picioare de pajiştea luminată. Priveam pe după copac.

Oliver intrase pe uşa din faţă, iar în momentul acela ieşea prin spate, agitând o lanternă foarte lungă, cu bec halogen. În instrucţiunile acestui tip de lanternă scria că nu trebuie folosită ca instrument „contondent”.

— Staţi înăuntru! îi comandă el doamnei Long.

Se uita în susul pantei. Lanterna o ţinea în mâna stângă. Dreapta o ţinea în dreptul armei.

Poliţiştii districtuali fac parte dintr-o clasă anume. Ei sunt nişte poliţişti singuratici, nişte tipi duri, de prima clasă. Supraveghează respectarea legii prin simpla lor prezenţă morală, iar pe răufăcători îi stăpânesc cu autoritate, înspăimântându-i. Oliver Moody, care avea un metru şi nouăzeci şi cântărea o sută şi ceva de kilograme, urca panta ca un străjer în armură. Era cu zece ani mai în vârstă decât mine, dar aveam bănuiala că dacă ne-am fi luat la întrecere în susul dealului, el m-ar fi întrecut, aşteptându-mă în vârf cu instrumentul lui „contondent”. Am rămas nemişcat, stând la pândă şi aruncând din când în când priviri piezişe în jurul copacului. El se mişca cu grijă printre arbuştii pitici, îndreptând lanterna spre zonele întunecate. Spre uşurarea mea, cerceta numai la nivelul solului, nu şi spre vârfurile copacilor. Încet, mi-am forţat genunchiul să se îndoaie, întrebându-mă dacă am să mai fiu în stare să-l îndrept.

Oliver s-a oprit. Şi-a îndreptat lanterna spre ceva la suprafaţa solului. L-a studiat, l-a ridicat şi l-a băgat în buzunar. N-am putut vedea ce găsise. Abia după ce a făcut încă un pas spre tufişuri, s-a întors şi a pornit înapoi spre casă.

Un ţipăt s-a auzit atunci dinspre vârful copacului, apoi o cădere prin coroana de frunze şi o aterizare grea, cu un scâncet, tocmai pe craca pe care şedeam eu. După ce şi-a recăpătat echilibrul şi s-a întors spre mine, am văzut în lumina lunii chipul unui raton. Oliver urcă cu zgomot panta.

Eram conştient de comicul situaţiei, dar nu aveam deloc chef de râs. Ratonii nu cad din copaci decât dacă ceva nu este în regulă cu ei, iar atunci tocmai bântuia printre ei o epidemie de turbare. Turbarea se manifesta diferit la aceste animale – unele erau cuprinse de panică, altele deveneau agresive. Când a văzut lumina lanternei lui Oliver luminând trunchiurile copacilor, s-a tras înapoi, apropiindu-

se de mine. În cele din urmă m-a simţit şi a început să mârâie. Am îndreptat camera spre el. S-a tras în direcţia din care venise, lovit drept în faţă de lumina lanternei. Oferea o imagine înfricoşătoare. Îşi sfâşiase singur cu ghearele abdomenul, în plină agonie. Îşi dezveli dinţii şi mârâi către poliţistul care se oprise sub el.

— Oh, nenorocitul de tine, spuse Oliver. Acum stai liniştit. Într-un minut se va termina totul. Dinspre casă s-a auzit vocea doamnei Long:

— Totul e-n regulă, domnule poliţist?

— V-am găsit hoţul, strigă Oliver peste umăr. Un raton turbat. Duceţi-vă şi luaţi o pungă de plastic şi staţi în casă până vă spun eu.

M-am făcut una cu copacul, rugându-mă să nu mă vadă şi sperând că nu mă va împroşca cu bucăţi din ratonul turbat când va folosi arma pe care o purta la brâu. Apoi Oliver, care de felul lui era un dur, m-a surprins din nou, renunţând la primul gând. A privit înapoi, asigurându-se că nu poate fi văzut de doamna Long, şi s-a aplecat, scoţând un mic Beretta 22 pe care-l ţinea ascuns la picior, sub pantalon. În toţi anii aceia de când îl ştiam eu, n-am bănuit niciodată şi n-am auzit pe nimeni vorbind despre faptul că el ar avea o armă ascunsă. Dar în fiecare zi înveţi câte ceva.

Era exact arma potrivită pentru raton. Cu lanterna într-o mână şi cu arma în cealaltă, Oliver captase atenţia animalului, vorbind cu el, repetându-i că totul se va rezolva, după care a ţintit în cap. A căzut la picioarele lui.

— Aduceţi punga! a strigat el.

Doamna Long a urcat în fugă panta. Oliver o aştepta la marginea pădurii. Având grijă să nu atingă animalul cu mâinile, a pus punga în jurul lui şi a legat-o la gură. S-a îndreptat spre casă trăgând punga după el.

— Ce-ai de gând să faci cu el? a întrebat doamna Long.

— Să-l îngrop. A ocolit casa şi, după ce a trântit portiera, a pornit motorul.

Camioneta companiei de siguranţă împotriva hoţilor se îndepărta pe drum, însoţită de licărirea aceea caraghioasă a girofarului pe capotă.

În primărie, luminile erau aprinse chiar şi la ora aceea târzie, venind din biroul primului membru al municipalităţii. Când treceam pe Main Street, pustie la ora aceea, ceasul a bătut de unsprezece. Era uimitor de devreme dacă ţinem seama de câte mi se întâmplaseră în seara aceea.

Automatul de la telefon pâlpâia. M-am îndreptat glonţ spre sticla de whisky, apoi am introdus caseta în aparatul video şi am apăsat butonul de ştergere. Mi-am adus aminte de Nixon şi de cele optsprezece minute lipsă şi m-am întrebat dacă nu cumva casetele şterse pot fi reconstituite cu ajutorul computerului. Am dat drumul la televizor. Nu se vedeau decât nişte puncte albe. Dar dacă Rose bănuia că am filmat ceva înainte de a fi prins şi, folosindu-se de banii domnului Long, angajează un specialist în computere? Dacă acest geniu reuşeşte să refacă imprimarea cu zbenguiala doamnei Long şi a iubitului ei?

Nu puteam nici s-o arunc. Prin locurile acelea reciclarea era în toi, iar o casetă aruncată ar fi atras imediat atenţia supraveghetorului. Îmi dădeam seama că exagerez, dar din moment ce hotărâsem să nu mă implic în divorţul Long, nu voiam să risc inutil. Dacă aş fi avut un foc mare în cămin, aş fi putut s-o ard, sau cel puţin aşa credeam, dar ar fi mirosit cale de şapte poşte. Aşa că am ascuns-o. Comparativ cu o celulă, o casă veche şi mare oferă mai multe posibilităţi decât un labirint.

Mi-am mai turnat un pahar şi am ascultat mesajul. Nu mă sunase nici un cumpărător, nici un agent de bursă, nici măcar vreun detectiv nerăbdător din New York. Singurul mesaj era din partea primăriei. Primul membru al municipalităţii din Newbury, o tânără femeie pe nume Vicky McLachlan, mă sunase ca să-mi reamintească: „Un adevărat agent imobiliar care-şi pierde carnetul de

conducere pentru depăşire de viteză este ca o cioară cu o singură aripă”.

Vicky şi cu mine eram, cum obişnuia să se spună pe vremea mătuşii mele Connie, „buni prieteni”. Eram singurele persoane necăsătorite din oraş, de aceeaşi vârstă şi, în plus, ne simpatizam reciproc. Relaţia noastră se rezuma la respectul şi admiraţia mea pentru realizările şi ambiţia ei, iar din partea ei la o teamă respectuoasă faţă de trecutul meu zbuciumat. Eram de părere că, în adâncul sufletului ei, mă privea ca pe un animal interesant, pe care-l ţii pe lângă casă. Dar orologiul ei biologic îşi spunea cuvântul şi începuse să mă privească într-o lumină mult prea strălucitoare şi deformantă, atribuindu-mi calităţi pe care nu le aveam. Îi repetam întruna că o tânără şi strălucită politiciană ca ea, care avea şanse reale să ajungă în legislatură sau poate chiar în guvern, până la patruzeci de ani, nu trebuia văzută în compania unui fost puşcăriaş. Nobilul meu sacrificiu de dragul perspectivei de a o vedea ajunsă în guvern pare că dăduse roade. Nu ne văzusem de multe săptămâni.

Dar povestea cu doamna Long şi amantul ei mă tulburase. De fapt, mă simţeam chiar singur, ceea ce nu mi se prea întâmpla. Aşa că am ieşit din casă, am luat-o în sus pe Main Street şi am rămas un timp în faţa primăriei, gândindu-mă că nu fac nici un rău dacă trec s-o salut. Hotărât, m-am strecurat pe uşa deschisă, am traversat holul întunecat şi, băgând capul pe uşa biroului ei, am ciocănit uşor în lemnul tocului.

— Ţi-am primit mesajul. Îmi pare bine că ţi-am auzit vocea.

Vicky a ridicat capul din grămada de hârtii de pe birou. Era o femeie micuţă, cu trăsături fine şi colţuroase, a cărei claie de păr castaniu şi cârlionţat o făcea să pară mai mare decât era în realitate. Avea reflexe aurii şi roşcate şi în fotografii ieşea foarte bine. Iar în campanii nu trecea niciodată neobservată. Prinsă de tăbliţa indicatoare, sub textul „Era şi timpul”, se afla o fotografie de ziar a soţiei

preşedintelui, cu trei reprezentante feminine ale guvernului american.

— Doar ştii foarte bine că nu-ţi poţi permite să plăteşti amenda.

— Am vreo şansă să scap altfel? Eventual cu ceva muncă în interesul public?

Ea spuse:

— Sunt mult prea obosită şi flămândă, dar rosti acestea zâmbind.

Dacă părul lui Vicky atrăgea imediat atenţia, cu zâmbetul ei câştiga toate voturile. Era un zâmbet cald, deschis, venind din adâncul inimii şi parcă voia să-i spună fiecărui alegător „Eu sunt o persoană muncitoare şi cinstită, iar singura diferenţă între noi este că tu nu ai timp să conduci în guvern, aşa că lasă-mă s-o fac eu pentru tine”. Un zâmbet seducător.

— Ce-ai zice de o omletă?

— Nu vreau omletă.

— Dar friganele unse cu brânză topită şi o bere?

O cunoşteam eu bine. Mai că nu a sărit în sus de bucurie.

— Vino încoace. Ia să te văd. M-am dus.

— Şchiopătezi, a mai spus ea.

— M-am lovit la genunchi.

— Arăţi ca dracu’. De parcă ai fi dormit în pădure. Ai ace de brad în păr. S-a întins şi mi le-a scuturat. Au căzut pe biroul ei.

Era o companie minunată când nu era ocupată, dar ea era mai mereu ocupată. Şi era sexy în felul ei nesofisticat de a-şi alege partenerul, locul şi momentul. Se simţea mult mai bine în casa ei, o vilă micuţă, ascunsă în spatele Bisericii Congregaţionale. Avea o bucătărie-sufragerie foarte mare şi un dormitor şi mai mare, pe care cuvântul budoar l-ar fi descris perfect dacă cuvertura de dantelă n-ar fi fost frecvent acoperită cu tot felul de hârtii.

— Eu am să strâng puţin până pregăteşti tu masa.

Ne oprisem la mine acasă pentru bere şi ingrediente. Am deschis câteva St. Pauli Giris şi m-am apucat să amestec brânza topită pe aragaz.

— Dar cum te-ai rănit la genunchi?

— Poţi să ţii un secret?

Ea apăru în uşă cu ochii larg deschişi.

— Desigur. Ce-ai făcut?

— Aşa nu merge. N-am chef de glume.

— Jur pe sufletele copiilor mei nenăscuţi. Haide, Ben. Spune-mi ce se întâmplă?

— M-a angajat un detectiv să filmez un cuplu în timp ce comite adulterul. Vicky mă privi nedumerită. E un caz de divorţ.

— Te ocupi cu filme murdare?

— N-am făcut-o. Era de presupus că o s-o fac. Adică am fost de acord. Dar n-am mai filmat. La început m-a încântat ideea. Dar mi-am dat seama că nu-i aşa. N-am putut s-o fac.

— Sper că nu.

I-am povestit despre Alex Rose şi dinţii lui Alison, şi despre cum decursese seara acolo, lăsând deoparte motivul pentru care încetasem să mai filmez. Povestea cu ratonul i-a provocat o grimasă, asta până când i-am spus cum l-a împuşcat Oliver. I s-au umezit ochii.

— Trebuia să-i curme suferinţele.

— Ştiu, ştiu. Numai că este foarte trist. Ei îşi trăiesc viaţa liniştiţi şi deodată vine boala peste ei şi nu se pot apăra singuri şi noi trebuie să-i împuşcăm.

Vicky crescuse într-o numeroasă familie de catolici irlandezi dintr-o mică suburbie şi nu era obişnuită cu asprimea celor ce-şi construiau ferme în marginea pădurilor. I-am spus:

— De ce nu o rogi pe Sally să încerce vaccinurile orale? Am citit că se experimentează aşa ceva în Belgia.

Sally Butler se ocupa de câini. Discuţia despre vaccinul contra turbării m-a ajutat s-o îndepărtez pe Vicky McLachlan de tema adulterului care observasem că o

tulbură. Şi mai târziu, în noaptea aceea, pe întuneric, ea m-a întrebat:

— De ce ai făcut-o?

— Alison…

— Nu da vina pe dinţii ei.

I-am spus de teoria mea cu afacerile din anii ‘80, când faptul în sine – acela de a conduce o afacere – era mult mai important decât rezultatul.

— Nu, a spus ea, ţie îţi place întotdeauna să mergi pe muchie de cuţit. E singurul lucru care te excită.

— M-am excitat şi ceva mai devreme. Ai uitat?

— Nu din cauza mea. Aveai în cap ceea ce-ai văzut pe fereastră.

Pe când îmi formulam replica, Vicky s-a răsucit şi mi-a comunicat că vrea să doarmă. M-am aşezat strâns lipit de spatele ei, aşa cum îi plăcea, şi am sărutat-o pe umăr. Mi-a luat cam multă vreme să-mi dau seama că plângea.

Newbury sărbătoreşte Ziua Muncii în a treia săptămână din septembrie, pe de-o parte pentru că oraşele mari organizează parăzi uriaşe care ne atrag mulţimea de care avem nevoie ca să ne cumpere biletele la picnicul nostru organizat de pompieri, iar pe de altă parte pentru că vara n-ar trebui să se sfârşească în prima zi de luni a lunii.

Din punctul de vedere al vremii, este cam riscant, de multe ori întâmplându-se să sărbătorim pe furtună. Dar în dimineaţa de după expediţia pe proprietatea familiei Long a început o zi cu vreme caldă şi însorită ca în luna august.

Vicky m-a trimis să împachetez devreme, ea având de repetat un discurs. Am mers şchiopătând până acasă. Automatul licărea. Era Alex Rose. Mi-a răspuns automatul lui. M-a sunat el din nou.

— Aşadar, cum a mers?

— Prost de tot.

— Da?

— Mda.

— Cum aşa? Ai fost prins sau ceva de genul ăsta? Din câte ştiam, pusese microfoane la telefonul familiei Long, aşa că aflase de declanşarea alarmei. I-am spus adevărul, în linii generale.

— M-am decis să nu mai încerc încă o dată. Îţi trimit prin poştă aparatul de filmat.

— Stai puţin.

— Şi banii, am adăugat şi am închis. Banca era deschisă până duminică la prânz, la fel ca şi poşta. Am cumpărat o casetă nouă, m-am întors acasă, i-am scris lui Rose un cec de cinci mii de dolari, am împachetat camera într-o cutie, am umplut spaţiile goale cu ziare şi casetele de rezervă, după care m-am dus la poştă, de unde am trimis coletul, asigurându-l pentru cinci sute de dolari. Am revenit acasă şi mi-am curăţat grătarul, cleştele lung, spatula şi am plecat cu toate pe câmpia din spatele primăriei.

Scoseseră afară pompa de incendiu ca să se caţere copiii pe ea şi agăţaseră un drapel pe care scria „Compania de incendii Newbury nr. 1, înfiinţată în 1879”. Doug Schimdle, custodele primăriei, construia o tribună pentru spectatori. Gary Nello se ocupa de un aparat de făcut sifon, împrumutat de la Yankee Drover. Mildred Gill instalase un cazan pentru floricele, iar doamnele din serviciul auxiliar din Newbury aranjau farfurii de carton, ketchup, condimente şi muştar pe mesele întinse.

Am aranjat grătarele în ordinea frumuseţii. Primul era cel al lui Rick Bowland, care mergea cu gaz, un monstru cu suficiente cadrane şi gradaţii pentru a putea fi folosit în serviciul public. L-am aşezat cu faţa spre vânt. Ultimul şi cu vântul din spate era al meu. I-am pus picioarele de rezervă, ridicându-l până la nivelul taliei. Rick Bowland i-a făcut semn cu capul lui Scooter. „Ce Dumnezeu e chestia aia cu care a venit Ben?”

Scooter nu avea intenţia să suporte o insolenţă din partea cuiva care gătea pe un grătar cu gaz. Avea o voce puternică.

— Ştii ce mă intrigă? a tunat el. Faptul că înainte ai fost un bărbat adevărat te-ar mai scuza pentru gestul de a-ţi fi cumpărat un cuptor cu gaz. Astăzi, bieţii fraieri nici măcar nu înţeleg că au sperat degeaba.

— Ce?

— Sunteţi o generaţie pierdută, spuse Scooter. Nişte copii ignoranţi.

Rick s-a gândit să scape de el tachinându-mă pe mine.

— Mda, bine, dar ce ai acolo, Ben?

— Acesta este un grătar de trei ori mai înalt, pe bază de cărbuni, pentru prepararea cărnii de pui, de porc şi a legumelor în aer liber. Se bazează pe un design hibachi. L-am cumpărat la târgul Caldor din Danbury, cu nouă dolari, şi mă aştept ca vechii prieteni să prăjească pe el nalbă mare lângă mormântul meu.

— Nouă dolari?

Am spus:

— Poţi să fii sigur.

— Ce-ar fi să prăjeşti tu chiftelele şi cârnaţii? Iar Scooter şi cu mine ne-am ocupa de burgeri.

— Hei, grătarul ăsta este grozav pentru burgeri.

— Îi vom face noi, a spus Scooter.

El era un excelent redactor de ziar, dar mult prea îndrăzneţ cu grătarul, aşa că i-am spus:

— Eu îi voi face mai în sânge, tu la flacără medie şi bine pătrunşi.

La prânz, Vicky a urcat pe noua pompă de incendiu pentru a-şi ţine discursul. Se strânsese ceva lume în jurul ei, iar primul membru al municipalităţii nu şi-a dezamăgit auditoriul. I-a elogiat pe bravii noştri pompieri voluntari, sugerând ca, atunci când facem o donaţie, să comparăm uşurinţa cu care semnăm un cec cu neplăcerea de a te scula în toiul nopţii pentru a stinge incendiul vecinului. A lovit cu măiestrie în Partidul Republican, comparând controlul lor asupra bugetului statului cu epidemia de turbare şi şi-a încheiat discursul cu o chemare înfocată

către toate şcolăriţele prezente, spunându-le că fiecare dintre ele are şansa să devină într-o zi preşedintele Statelor Unite.

A încheiat cu „Haideţi să mâncăm”, ceea ce a făcut ca, imediat, în jurul grătarelor să se înghesuie toată lumea.

Ora următoare a fost ca o furtună de mâini care-mi întindeau chifle tăiate. Eu mi-am văzut de treabă, făcând burgerii mai în sânge, dar nu cruzi. Lângă mine, Scooter îi prăjea moderat, ridicând capacul cu o mişcare ostentativă şi agitată, spre admiraţia celor din jur. Săracul Rick a declanşat un mic incendiu din cauza grăsimii, ceea ce a făcut ca pompierii să vină alergând cu stingătorul. Apoi am declanşat şi eu un alt mic incendiu, pe care l-am stins cu apă dintr-o sticlă. Atunci l-am auzit pe Scooter spunând, obosit:

— În sânge? Duceţi-vă la colegul meu cu grătarul de nouă dolari.

L-am auzit pe Pinkerton Chevalley, fratele mai mare al lui Renny, chicotind:

— Ea îl poate avea pe al meu în sânge oricând pofteşte.

Am ridicat privirea spre faţa zâmbitoare a Ritei Long, care mi-a spus:

— Am auzit că tu eşti omul cu burgerii în sânge.

Greu de spus cât timp am rămas cu ochii aţintiţi asupra ei.

M-a întrebat:

— S-a întâmplat ceva? Şi focul pe care tocmai îl înteţisem s-a ridicat ameninţător între noi, făcându-i pe Rick şi Scooter să ţipe – ei erau încă pe direcţia din care bătea vântul -, iar pe cei cu extinctorul să se apropie în mare grabă de mine. Pompierii de serviciu tocmai găsiseră undeva nişte bere.

— În sânge, am spus, punând cel mai bun burger pe chifla ei cu mâna stângă, în timp ce cu dreapta mă prezentam: Ben Abbott. Nu cred că ne-am mai întâlnit.

Ea ţinea în mâna cealaltă o sticlă de pepsi, dar îmi întinse cotul cu un zâmbet, spunându-mi:

— Rita Long. Suntem de curând în oraş.

— Oh, da. Fred Gleason v-a găsit terenul.

— Şi dumneavoastră sunteţi agent imobiliar? Da, da. V-am văzut firma. Aveţi casa aceea frumoasă în stil georgian, de lângă catarg.

Îmi plac nou-veniţii. Ei nu mă salută pentru că se gândesc că stau de vorbă cu fiul lui Bertram Abbott. Cel care… Ea mă considera pur şi simplu drept tipul care locuia în casa georgiană de lângă catarg. Dumnezeule, era într-adevăr foarte frumoasă, la fel de minunată cum o văzusem în seara trecută. Dar acum, îmbrăcată în pantaloni kaki şi o cămaşă de culoare deschisă, arăta exact ca o femeie măritată, prietenoasă, dar nu dispusă să cocheteze. Dacă aş fi întâlnit-o în felul acesta prima oară, aş fi considerat-o o femeie splendidă, plăcută şi inabordabilă. Acum însă, ştiind ce ştiam, o consideram o femeie loială iubitului ei, splendidă, plăcută şi absolut inaccesibilă, o femeie credincioasă unui singur bărbat.

Mă întrebă:

— Vă ocupaţi şi de evaluări?

— La fel ca şi Fred. Nu suntem experţi de bancă, dar ne pricepem la preţuri. Aveţi un prieten interesat de aşa ceva?

Înainte de a-mi putea răspunde, o mână plină de grăsime se vârî între noi, întinzând o chiflă goală – era Pinkerton Chevalley, cerând cel de-al treilea hamburger şi privind la cămaşa doamnei Long. I-am picurat grăsime pe degetul mare, dar se pare că n-a simţit nimic. Doamna Long se retrăsese şi se îndrepta acum spre masa cu ketchup. Pink a înfulecat cel de-al treilea hamburger şi a mai cerut unul.

Am văzut-o pe Rita Long mergând de-a lungul pajiştii, cu un zâmbet secret pe chip, i-am urmărit privirea şi mi-am dat seama cui zâmbea. Iubitul ei era acolo, mâncând liniştit dintr-un hot dog. La rândul lui, i-a adresat un zâmbet, apoi a pornit prin mulţime, oprindu-se să cerceteze noua pompă de incendiu, privind însă tot timpul spre ea, urmărind-o în plimbarea ei. Mi-am dat seama că sunt amanţi de curând,

îndrăgostiţi unul de altul până peste poate, iar acest lucru se citea din fiecare din gesturile lor. Şi, ca şi în noaptea trecută, le-am admirat fericirea. Probabil că se zbenguiau ca nişte copii în intimitate.

El părea ceva mai în vârstă acum decât atunci când îl văzusem dezbrăcat. Purta pantaloni dintr-o stofă subţire şi o cămaşă în dunguliţe cu mânecile suflecate. Avea un aer tare preocupat. Îmi amintea de un tip pe care îl cunoscusem pe vremea când lucram pe Street – genul de tip care începe o afacere modestă şi apoi caută să se extindă treptat, ori tipul întreprinzătorului care se străduieşte să preia o afacere. Numai că acest bărbat era numai zâmbet, ca şi cum încheiase deja afacerea. La un moment dat, pe când se uita după ea, de-a lungul pajiştii, ea privea nişte copii; ei bine, în clipa aceea, chipul lui aproape că s-a topit de duioşie. O asemenea clipă, dacă ar fi fost surprinsă pe peliculă, i-ar fi condamnat mai tare decât scena din noaptea precedentă. Se vedea că e îndrăgostit nebuneşte de femeia aceea, ceea ce eu înţelegeam perfect. Şi ea părea înnebunită după el, ceea ce însemna că aveau probleme. Mă întrebam dacă avea idee de faptul că soţul ei ştia totul.

Doamna Long reveni.

— Încă unul?

— Nu, mulţumesc, acela a fost grozav. Ascultă, ai avea timp să vii să-mi faci o evaluare?

— A casei dumneavoastră?

Se uită în jurul ei.

— Ai vrea?

Aveam timp berechet la dispoziţie, dar mie îmi plăcea să fiu cinstit şi ţineam la prietenie.

— Ei bine, Fred Gleason este…

— Aş dori părerea unei persoane neutre.

— Ah.

— Ah?

M-am decis să vorbesc cu această femeie uitând de faptul că o văzusem cu o seară înainte făcând dragoste cu iubitul ei. Ceea ce însemna că trebuia să judec doar din punctul de vedere al unui agent imobiliar. Ce înseamnă o părere neinteresată? Ei bine, nu era pentru prima oară că eram rugat să fac evaluarea unei case de către una dintre părţile implicate într-un divorţ.

Am răspuns:

— Dar sper că ştiţi că acum nu este o perioadă propice vânzărilor de case, chiar şi în cazul unei reşedinţe atât de splendide ca a dumneavoastră.

— Cu toate acestea, mă interesează o evaluare. Plătesc la preţul curent.

— Nu, nu, nu. Eu nu lucrez în felul ăsta. O să vin să arunc o privire.

— Ce-ai zice să vii chiar după acest picnic?

— Pot să fiu acolo pe la ora cinci.

— Perfect. Trebuie să mă duc până în centru, dar mă întorc până la cinci. După ce studiezi casa, avem timp să şi bem ceva.

După cum am mai spus, Rita Long nu era dispusă să cocheteze. Cu toate acestea, am considerat invitaţia la Castel drept cea mai interesantă ofertă care mi se făcuse în săptămâna asta. Vicky McLachlan se apropie în timp ce-mi strângeam grătarul: câţiva se îndreptau spre „Yankee Drover” ca să prelungească picnicul cu câteva pahare de bere. Am răspuns că poate mai târziu, dar mai aveam ceva de lucru. Ea mă privi şi întrebă:

— Cine era femeia cu părul negru?

— Doamna Long. Ea şi soţul ei au construit Castelul.

Răspunsul îmi atrase încă o privire întrebătoare din partea ei, după care spuse:

— O muncă plăcută dacă o poţi obţine.

Îmi reamintea astfel, nu că ar fi fost necesar, că viitoarea membră a guvernului din Connecticut nu fusese aleasă în funcţia de prim membru al municipalităţii, la douăzeci şi

şase de ani, datorită buclelor ei castanii şi zâmbetului ei cuceritor.

Am făcut un duş ca să scap de mirosul de fum din păr şi m-am îmbrăcat în ţinuta mea obişnuită, luându-mi o jachetă pe umăr, deşi era o după-amiază caldă. Tocmai eram pe punctul de a mă urca în Oldsmobile când m-am gândit – ce naiba, e ultima zi caldă. Am băgat maşina în garaj şi am dat deoparte husa de pe Fiat. Era un ‘79 Spyder 2000, de culoare verde, pe care tata îl cumpărase pentru mama la împlinirea vârstei de şaizeci de ani. Avea mai puţin de douăzeci de mii de mile la bord, deoarece mama nu-l prea folosise, considerându-l mult prea ostentativ pentru ea, indiferent de câte ori îi repetase tata că îi stă foarte bine la volanul lui. Şi chiar aşa şi era; dar când s-a mutat în Frenchtown, mi l-a lăsat mie.

Pe lumină, drumul ce ducea la Castelul familiei Long era foarte frumos. Mergea paralel cu apa şerpuitoare, pe care se vedeau stârci albi cu care s-ar fi mândrit şi Regent Park. Peisajul din jurul casei era splendid conceput şi excelent realizat.

Cuvântul „Hardscape” nu există în Webster. Este un termen inventat de designerii de exterior pentru a distinge elementele artificiale, construite, de cele naturale – zidăria de pepinieră, piatra de pavaj, de lipscănoaică. (Designerii sunt împărţiţi pe baza folosirii termenului corespondent „softscape” pentru grădini, iarbă şi copaci. Unii dintre cei pe care îi cunosc ar fi în stare să traverseze o mlaştină noaptea pentru a evita măcar şi să audă acest cuvânt.) Hardscape este ceea ce vezi iarna când florile au murit şi crengile sunt goale. Reprezintă trăsătura esenţială a unei case, la fel ca oasele feţei de sub piele.

Auzisem că zidurile din granit ale Castelului şi terasele cu lespede din piatră, curtea cu piatră de pavaj şi aleile care şerpuiau pe lângă grădinile încă neplantate fuseseră construite de către un meşter italian care lucra de obicei în Greenwich şi Cos Cob. Şi se vedea. În Newbury există

câteva reşedinţe deosebite, dar această construcţie avea un finisaj deosebit, rar întâlnit la nord de Long Island Sound. Zidurile, care făceau impresia a fi alcătuite din piatră tare, fuseseră asamblate cu măiestrie, printr-o tehnică secretă de preparare a mortarului; n-aş fi putut să-mi strecor cartea de vizită între plăcile zidului.

— Îmi place maşina ta, m-a întâmpinat Rita Long. Îşi schimbase cămaşa cu un pulover comod de bumbac. Ce marcă este?

I-am povestit cum am primit-o de la mama, după care i-am lăudat peisajul înconjurător şi calitatea construcţiei din piatră. Mi-a explicat că deţine o mare proprietate în Greenwich.

— Când ne-am decis să construim aici, Jack a spus că e mai bine să apelăm la constructorii pe care-i cunoaştem. M-am simţit oarecum ciudat că n-am apelat la localnici.

— Bine spus, am fost eu de acord. Sunt mulţi meşteşugari buni pe-aici, dar e mai bine să lucrezi cu oameni pe care-i cunoşti. Cine este arhitectul?

— Planul a fost făcut de Jack. Eu l-am desenat şi apoi am plătit un arhitect să se ocupe de detaliile tehnice.

— Frumos. Şi de peisajul exterior cine s-a ocupat?

— Eu.

— Zău? Am privit din nou în jur. Nu-mi pasă cât de talentat este un artist sau ce stil deosebit are un decorator de interior, dar numai unul la un milion îşi păstrează simţul măsurii la exterior. Cerul nu este un simplu tavan, în fiecare zi am ocazia să văd case minunate cu trepte nepotrivite, cu terase ciudate, piscine amplasate greşit şi terenuri de tenis care seamănă cu nişte grădini zoologice.

Ea se grăbi să-mi explice:

— Am avut un ajutor minunat. Meşterii pietrari m-au împiedicat adesea să fac greşeli.

Îmi puteam lesne imagina cum un zidar îi făcea o favoare Ritei Long. Zâmbetul ei, minunatul păr fluturând în vânt:

„Vreţi să mutăm acest zid? Nici o problemă, Signora, doar e din granit. Guido, adu-mi, te rog, perforatorul pneumatic”.

Am privit spre foişor. Ferestrele arcaşilor erau cu adevărat înguste. Câţiva ţărani voinici ar fi putut ţine piept unui atac puternic.

— Prin oraş se vorbeşte că împuşcaţi căprioare din foişor.

— Oh, Doamne, Jack a împuşcat. Anul trecut, în timpul sezonului de vânătoare. Dar i-am spus că-l împuşc dacă mai face aşa ceva.

— Deci căprioarele sunt acum în siguranţă.

— În ceea ce-l priveşte pe Jack, râse ea. De asta poţi fi sigur. Eşti gata să vezi şi interiorul?

Am intrat şi am colindat prin numeroasele camere, multe dintre ele fiind încă nemobilate. O scară centrală luminată de sus era minunat îmbrăcată în lemn de trandafir.

— Cine este tâmplarul?

— Mobila e veche. Când a murit mama lui Jack, am răscolit prin apartamentul ei. Îşi comandase mobila prin anii ‘20-‘30. La ea, părea foarte întunecoasă, dar aici, luminată puternic, arată foarte bine, nu-i aşa?

— Bineînţeles.

Bucătăria era în genul celor pe care le găseşti în casele celor cu averi imense – totul era de ultimă modă, iar aerul vibra de neîncetatul zumzăit al motoarelor electrice. Era de o curăţenie desăvârşită, iar în frigider găseai mâncare gata preparată de la restaurantul Church Hill Road Shanghai şi de la localul nostru Lorenzo’s Rizza Palace.

Casa nu avea chiar treizeci şi şapte de camere, cum se zvonea, dar sus, la etaj, existau trei minunate camere pentru primirea musafirilor şi un dormitor principal spectaculos, cu şemineu şi două băi, plus două closete; de asemenea, mai era un mic living, cu televizor şi cu şemineu. Patul era magnific, cu lucrături în oţel în stil franţuzesc-canadian la cap şi la picioare, şi mi-o închipuiam pe doamna Long întinsă acolo, zâmbind de sub părul bogat şi negru ca pana corbului. N-am putut rezista să n-o întreb:

— Ce este sub hol?
— Studioul meu.
— Vrei să mă uit şi acolo?
Ea a ezitat.
— Desigur. O secundă.
A fugit înainte şi când a strigat „Poţi să vii acum”, am intrat în studioul alb şi am văzut că acoperise atât şevaletul mare, cât şi pe cel mic.
— Merge treaba?
— Încet… Deci? Ce părere ai?
— Sunt de părere că aveţi o casă minunată. Şi sunt sigur că nu vă spun o noutate dacă vă amintesc cum că sunt puţini cumpărători pentru o asemenea casă.
— Dacă te-ai ocupa de vânzare, ce preţ ai propune?
— Ei bine, nu mă ocup de vânzare, dar dacă m-aş ocupa… patru milioane.
— Şi cât m-ai sfătui să accept?
Am ezitat. Apoi am întrebat:
— Vă ocupaţi de afaceri? Sau pictaţi?
— Nu sunt pictoriţă.
— Mie mi se pare acesta un studio de pictură, am spus.
— Mă joc, când am timp. Nu – ca să-ţi răspund la întrebare – lucrez împreună cu Jack. Mă pricep la afaceri.
— Deci nu discut cu o fetiţă rătăcită în pădure.
Nici acum nu cocheta, dar mi-a zâmbit.
— Depinde în a cui pădure.
— Noi purtăm acum o discuţie liberă – doar între noi -, dar ar trebui să ştiţi că, în discuţia cu agentul imobiliar, cât veţi pretinde, atât vă va aduce în final.
— În regulă.
— N-aş accepta mai puţin de trei milioane. Şi m-aş lupta din răsputeri să obţin trei milioane şi jumătate.
— Chiar şi în acest climat?
— Mai ales în acest climat. Vei da de nişte şmecheri care vor încerca să te păcălească, dar sigur că va avea banii necesari şi, dacă soţia lui se va îndrăgosti de acest loc, el va

plăti trei milioane şi jumătate sau, altfel, nevasta lui nu va mai dormi în acelaşi pat cu el.

Doamna Long râse.

— Am înţeles. Mulţumesc. Haide să bem ceva.

Am coborât în bucătărie şi ea m-a întrebat:

— Ai ceva împotriva şampaniei?

— Nu. I-am zâmbit, gândindu-mă că nu mi-aş fi putut închipui un sfârşit de zi sau un început de seară mai plăcut ca ăsta.

Ea a umplut frapiera cu gheaţă şi a cufundat acolo sticla. Apoi a luat două pahare şi mi-a spus:

— Ia te rog frapiera, dacă nu te superi. Există un loc minunat unde putem să bem şampania. Am trecut pragul unei uşi masive de stejar şi m-a condus de-a lungul unui culoar până la baza unei scări în spirală ce ducea în foişor.

Mirosea a praf de puşcă.

I-am spus:

— Soţul tău a împuşcat din nou căprioare?

— Nu, a aşezat nişte ţinte săptămâna trecută. De mărimea şi forma unor căprioare, dar din carton.

Mie îmi mirosea a focuri trase mult mai recent.

Am urmat-o pe scară în sus, admirându-i fundul şi imaginându-mi tot felul de lucruri plăcute, cum ar fi că ea s-ar fi despărţit de iubitul ei după incidentul cu poliţistul Moody şi spărgătorul din pădure, că l-ar fi trimis înapoi la New York şi acum simţea nevoia să fie consolată. Aceste gânduri se potriveau foarte bine dacă făceam abstracţie de faptul că doar în urmă cu patru ore se jucaseră de-a v-aţi-ascunselea la picnicul din Newbury.

Am tot urcat pe scara în spirală; zgomotul paşilor noştri pe treptele de metal se lovea de zidurile de piatră, stârnind un ecou. Din ce în ce mai sus, până când, sub acoperişul conic, am ajuns la o platformă rotundă, suficient de mare pentru câteva scaune micuţe şi o masă. Am pus frapiera jos şi m-am aşezat o dată cu gazda.

— Vrei s-o deschizi? îmi ceru ea.

Am rupt poleiala de la capătul sticlei, am îndepărtat sârma şi am scos dopul cu o mică pocnitură, după care am turnat în pahare. Am ciocnit şi privirile ni s-au întâlnit. Avea o privire deschisă şi mulţumită.

— Nu e minunată? m-a întrebat ea şi în clipa aceea mi-am dat seama că era pur şi simplu fericită să mă aibă ca oaspete în casa ei.

Chiar în faţa noastră era o deschidere mai largă decât ferestrele arcaşilor. Vedeam foarte departe, un peisaj asemenea celui din tablourile maeştrilor olandezi sau de la şcoala Hudson River, dealuri, copaci şi câmpuri, toate îmbrăţişate de lumina palidă a serii de septembrie.

Mânat de o curiozitate ce nu-mi da pace, am întrebat:

— Cum de te lasă inima s-o vinzi?

Ea a sorbit îndelung din pahar şi imediat am regretat că i-am pus o asemenea întrebare, pentru că imediat am observat că expresia ei s-a schimbat brusc. Idiotul pe care ea îl tratase cu atâta ospitalitate îi amintise tocmai de problema care îi măcina existenţa. Cel puţin aşa am interpretat eu tristeţea ce i-a apărut în privire. A rămas cu ochii aţintiţi pe pahar şi mi-a răspuns:

— Totul e de vânzare.

Mi-a trecut prin cap că poate familia Long e în pragul falimentului. Castelul n-ar fi fost prima reşedinţă magnifică ce ar ascunde disperarea financiară a stăpânului. Dar ştiind ceea ce ştiam despre ea, mi-am închipuit că se gândeşte să-şi părăsească soţul şi se interesează de bani pentru iubitul ei.

Am vrut s-o avertizez că soţul ei ştie totul. Problema era câtă loialitate – sau cel puţin discreţie – îi datoram lui Alex Rose. În fond, acceptasem slujba şi banii lui. Faptul că renunţasem mă absolvea de orice responsabilitate?

M-am uitat la ea şi ea şi-a schimbat direcţia privirii. S-a ridicat şi s-a dus spre deschizătura din zid. A rămas cu privirea aţintită în depărtare. Am băut din şampanie. Pe neaşteptate, trupul femeii s-a încordat. Şi-a împins capul şi

umerii în piatra din jurul deschizăturii, căznindu-se să vadă ceva.

— Ce-i aia?

M-am ridicat şi m-am apropiat de ea, privind în direcţia indicată. Soarele tocmai părăsise pajiştea, dar în partea de răsărit, la marginea pădurii, în ultimele raze, ceva strălucea. Era la mare distanţă, cu toate acestea simţeam tremurul când vântul mişca iarba din jur.

— Nu ştiu, am spus. Parcă ar fi coada albă a unei căprioare, dar ele nu prea stau în câmp deschis şi mai mult ca sigur nu la vremea asta. E ora la care mănâncă. N-ai mai observat-o niciodată acolo? … Poate că soţul tău a mai omorât vreo căprioară.

— Nu, a răspuns ea, nervoasă. El e plecat. S-a întors îngrijorată spre scară şi a spus cu voce tare: Trebuie să văd ce este acolo.

A pornit în mare grabă pe treptele de metal. Mi-am lăsat paharul şi am urmat-o. La coborâre, genunchiul meu rănit mă ţinea. Am trecut mai departe prin uşa masivă, până jos, în hol, prin bucătărie şi am ieşit afară pe uşa din spate. Pe pajişte, ea a luat-o la fugă. Am pornit-o după ea şchiopătând. S-a avântat prin iarba înaltă înainte ca eu să fi avut timp s-o avertizez în legătură cu căpuşele de căprioară. M-am oprit să-mi vâr pantalonii în ciorapi şi am continuat să merg după ea. Va face un duş după aceea şi aş putea s-o ajut eu să se cureţe.

A traversat pajiştea exact pe unde fusesem eu cu o seară înainte şi s-a apucat să urce panta spre pădure. Brusc a încetinit, apoi s-a oprit, nemişcată, şi şi-a dus mâna la gură. Am ajuns-o. Acel ceva alb, în bătaia vântului şi strălucind în soare, era păr. Păr blond. Iubitul ei zăcea întins pe spate, cu o rană largă în piept.

E adevărat ce se spune că oamenii par a se împuţina după ce mor. Tatăl meu părea scofâlcit în timpul serviciului funerar de la Butler’s Funeral Home; până să-l ducem la cimitir, devenise aproape transparent. Un prizonier pe care

l-am văzut – un om voinic – a căzut ca o cârpă. Iubitul doamnei Long era deosebit – robust -, cu privirea mirată aţintită în înaltul cerului. Îmi amintesc cum că, în clipa aceea, m-am gândit că plecase ultimul inocent de pe planetă, iar noi, cei rămaşi, eram morţii.

Îl chema Ron; îl striga întruna Ron, îngenuncheată lângă el, cu trupul lui în braţe. M-am apropiat s-o consolez şi să încerc s-o iau de-acolo, până când mi-am zis, ia stai puţin, nu e vorba de o scenă dintr-un film, aşa că las-o pe biata femeie să-şi plângă mortul. M-am retras, rămânând de pază la o oarecare distanţă.

Putea fi un accident de vânătoare. Putea fi vorba de nişte ticăloşi de braconieri care, văzând strălucirea părului lui Ron, au crezut că este coada albă a unei căprioare. Se întâmplă – atât în sezonul de vânătoare, cât şi în afara acestuia -, deşi frecvenţa cea mai mare se înregistrează atunci când se eliberează permise pentru vânătoare de căprioare, pentru că atunci vânătorul nici nu mai este obligat să încerce să confirme că vede coarnele unui cerb. Vede o pată albă şi trage – oh, Dumnezeule, zice după aceea, era puştiul meu; sau tatăl meu; sau vărul meu; sau soţia mea. (Uneori se numeşte divorţ provincial) Arme puternice, coeficient de inteligenţă foarte scăzut şi multă băutură; nu-i de mirare că văd prea multe căprioare.

Îmi doream să nu fi simţit mirosul de praf de puşcă din foişor.

În curând avea să se lase întunericul. Trebuia să-l chem pe Oliver. Dar doamna Long – Rita, pentru mine nu mai putea fi doamna Long, sau pentru altcineva, când era deja stabilit că Ron se afla pe proprietate – Rita îl ţinea încă în braţe, şoptindu-i vorbe dulci la ureche.

Braconierii nu prea au accidente de vânătoare. În felul lor, sunt nişte profesionişti. Un pădurar care se hrăneşte cu carne de căprioară sau o vinde măcelarului pentru a câştiga nişte bani tratează de obicei armele cu respectul pe care-l merită. Nu spun că vreunul din băieţii Chevalley – sau unul

din clanul Jervis – nu e posibil să aibă un accident în timp ce fac braconaj, dar e mai puţin probabil. Totuşi, Oliver Moody şi investigatorii din partea poliţiei vor veni în pădure să caute urme. De îndată ce aveam să-i chem eu.

M-am dus la Rita şi i-am spus:

— Doamnă Long, ar fi bine să chem poliţia. Vreţi să rămâneţi aici sau mergeţi cu mine?

— Nu-l pot lăsa aici.

— Mă întorc să aduc o pătură.

— Nu. Nu pot să-l las aici.

I-am interpretat greşit vorbele, gândindu-mă că voia să spună că nu era bine ca trupul lui Ron să fie găsit pe proprietatea ei, ceea ce mi s-a părut o dovadă de insensibilitate şi nepricepere. Am spus:

— Nu e bine să-l mişcăm de-aici. Poliţia trebuie să investigheze la locul faptei.

— E mort. Nu mai are nici o importanţă. Ajută-mă să-l duc în casă.

— În casă?

Mi-a înmuiat inima din nou.

— Noaptea sunt animale pe-aici. Se întunecă. Nu vreau să mai păţească ceva.

Tare mult mi-aş fi dorit s-o pot ajuta.

— Chem poliţia şi mă întorc cu o pătură şi o lanternă şi vom sta lângă el până sosesc ei.

Pe la jumătatea drumului spre casă, m-am întors să privesc înapoi. Ea îl trăgea prin iarbă.

— Iisuse!

Am fugit spre ea. Răul se produsese. Îl apucase de subsuori şi reuşise să-l mute cam zece picioare de la locul unde fusese împuşcat. Respira cu greu, gâfâind la fiecare pas.

Expresia de concentrare de pe chipul ei lăsa să se înţeleagă că nu-şi dorea altceva decât să-şi ducă omul iubit în casă.

L-am apucat de un umăr şi un braţ, ea de celălalt şi l-am târât prin iarbă, cu călcâiele pe jos, în timp ce sângele îi curgea din rană, prin cămaşă, şi se scurgea spre abdomen. Pe pajiştea tunsă, am îngenuncheat, l-am luat în braţe şi l-am cărat, legănându-l. Rita îl ţinea de mână şi i-a dat drumul numai ca să deschidă uşa de la intrare. Ghidat de ea, l-am pus pe o canapea din living. Era tapiţată cu un brocart mătăsos, dar mi-am dat seama că nu are nici un rost să-i sugerez să pună mai întâi un prosop sau o pătură. Ea i-a aranjat braţele şi picioarele în aşa fel încât părea că doarme, apoi a îngenuncheat pe covorul persan, şi-a rezemat capul de umărul lui şi a început să plângă. M-am dus la bucătărie şi i-am telefonat lui Oliver.

— Ce vrei?

— Un tip a fost împuşcat pe domeniul familiei Long.

— E mort?

— Da.

— Cine l-a împuşcat?

— Nu ştiu.

— Cine este acolo acum?

— Doar eu şi doamna Long.

— Nu atinge nimic.

Furios, Ollie părea şi mai mare.

— Ţi-am spus să nu te atingi de nimic.

Stătea aproape de mine, cu muşchii încordaţi, gata să-mi dea un pumn.

— Mi-ai spus prea târziu.

— Ai mutat trupul. Ai împiedicat investigaţia.

— Faptul e consumat.

— La naiba, să nu crezi că ai să scapi aşa de uşor. Am să te învinovăţesc.

— Vrei să-ţi arăt unde l-am găsit cât mai e lumină afară?

Şi a vrut. Am traversat pajiştea, Oliver cercetând urmele pe care le făcusem prin iarbă.

— Iisuse, Ben, ai făcut o mulţime de grozăvii în viaţa ta, dar asta le întrece pe toate.

— L-am găsit acolo.
— Dă-te la o parte.
A pus o bandă galbenă în jurul unei suprafeţe circulare în care se vedeau urmele de sânge ale lui Ron. Când l-am văzut prima oară, mi s-a părut că omul căzuse mort chiar acolo şi trupul nu se mişcase deloc. Acum, nu mai eram aşa de sigur. Rita şi cu mine tăvălisem iarba. Oliver stătea în afara zonei încercuite şi scruta pădurea întunecată.
— Ce-aţi căutat în locul ăsta?
— Evaluam casa.
Şi-a scos ochelarii cu lentilă oglindă şi m-a fixat cu ochii lui de un cenuşiu şters. Întotdeauna preferasem să-l văd cu ochelarii de soare la ochi. Ochii lui erau ca de reptilă: reci şi tâmpi. Şopârlele Komodo sunt şi ele proaste, dar mănâncă mamifere.
— Evaluai casa sau nevasta?
— Casa.
— Îl cunoşteai pe tip?
— Nu.
— Ea?
— Nu mi-a spus.
— Atunci de ce boceşte?
— Nu mi-a spus.
Mă gândeam că ar fi fost mai înţelept să mă pun în siguranţă de la început, povestindu-i eu despre noaptea trecută – înainte ca ei să dea de urma lui Alex Rose prin domnul Long şi Rose să le spună „Oh, da, am angajat un fraier de prin partea locului ca să-i filmeze în timp ce fac dragoste”. Şi să-i spun să-l întrebe chiar pe el – ar fi confirmat că erau amanţi – dar asta prea mirosea a treabă de informator. Eram prins la mijloc. Nu puteam să scap basma curată trădând şi nici nu puteam minţi; nu sunt un mincinos. Aşa că discuţia asta precaută cu ofiţerul de poliţie Moody era doar o repetiţie pentru scena ce urma să aibă loc la secţia de criminalistică pe care, am observat eu, chiar poliţiştii o numesc detaşamentul de cazuri majore.

Au sosit, în cele din urmă, doi tineri, cu părul tuns scurt şi îngrijit ca şi întreaga lor ţinută. Arătau ca o reclamă a FBI-ului, cei doi fiind sergentul Arnold Bender şi poliţistul Marian Boyce. Au ascultat raportul lui Oliver, apoi i-au ordonat să instaleze nişte lanterne pe partea unde se produsese incidentul. Femeia, Boyce, s-a dus în casă, la Rita; Bender s-a apropiat de mine.

— De ce aţi mutat trupul?

— Se întunecase.

— Şi ce dacă?

— L-ar fi mâncat animalele.

— Faci pe spiritualul?

— Avem pe-aici ratoni, ciori, şoareci, nevăstuici şi şobolani.

Îmi încercam norocul; n-aveam nici o idee dacă animalele astea mănâncă mortăciuni, dar voiam să le-o iau înainte, să nu le las răgazul să mă ia prin surprindere cu vreo acuzaţie. Simţeam pericolul în aer; banii, sexul şi frumuseţea duc mai întotdeauna la arest.

— N-ar fi trebuit să mutaţi trupul.

— Zilele trecute am găsit un raton mort. Până să fac rost de o pungă de plastic ca să-l pun în ea şi să-l duc la departamentul de sănătate, să-l testeze de turbare, ciorile îl mâncaseră deja. Nu mai rămăsese decât blana.

Bender a oftat adânc.

— Îţi mai aduci aminte în ce poziţie era cadavrul? Înainte de a-l muta?

— Am văzut o gaură foarte mare în pieptul tipului. Avea ochii larg deschişi, cu privirea aţintită spre cer.

— Era pe spate?

— Da.

— Ghemuit? Întins?

— Întins. Ca şi cum s-ar fi lungit să privească cerul.

Ne-am dus spre margine. Bender clătină din cap la vederea ierbii bătătorite.

— Încearcă să-ţi aduci aminte, domnule Abbott, arăta de parcă s-ar fi târât până aici, rănit? Venea de departe?

Din moment ce căzuse pe spate, chiar dacă ar fi fost împuşcat din spate, presupun că s-ar fi clătinat probabil, încercând să-şi recapete echilibrul, apoi s-ar fi prăbuşit pe spate. Dar asta era treaba lui Bender să deducă, aşa că am spus doar:

— Nu. Am avut impresia că a căzut chiar acolo, imediat ce a fost împuşcat.

— Cum zăcea?

— Cu capul spre pădure, iar cu picioarele în direcţia noastră.

— Ai auzit împuşcături?

— Nu.

— Atunci cum de l-aţi găsit?

M-am întors şi i-am arătat foişorul.

— Eram în foişorul acela şi priveam pe fereastră. Vedeţi deschizătura aceea pătrată? I-am văzut părul.

— Părul?

— Strălucea în soare. Ne-am dus să vedem ce este.

— De ce?

— Este proprietatea doamnei Long. Ea a văzut ceva în neregulă. Eu am crezut că este o căprioară moartă.

— De ce moartă?

— Nu zac aşa în prag de seară. Părea o coadă albă de căprioară. Aşa că mi-am închipuit că este moartă.

— Eşti vânător cumva?

— Unchii mei erau. M-au învăţat cum să mă descurc prin pădure.

— Ce făceaţi în foişor?

— Beam şampanie.

— Ai vreo relaţie cu tipa?

— Nu.

— Ofiţerul Moody îmi spune că o acoperi.

— Ofiţerul Moody ar trebui să rămână la amenzile lui pentru depăşirea de viteză.

Sergentul Bender era pe jumătate cât Moody, dar avea acea ţinută impunătoare specifică poliţiştilor, de care a

făcut uz şi în faţa mea. M-a privit cu asprime.
— Ofiţerul Moody m-a informat că ai fost închis.
— Mi-am terminat pedeapsa. Nu mai sunt sub supraveghere. Nu ajungi nicăieri în direcţia asta.
— Am un mort, în aparenţă împuşcat. Tu l-ai mişcat. Când locotenentul meu va citi raportul, mă va întreba de ce nu am adus cu mine pe fostul puşcăriaş.
— Procesul meu de fals-arest se va baza pe două fapte: mai întâi am fost învinuit de o abatere funcţionărească; în al doilea rând, când tipul ăsta, săracul de el, a păţit Dumnezeu ştie ce, eu eram la grătar pregătind hamburgeri pentru trei sute de persoane, la primărie.
— Ai vreo problemă cu poliţistul Moody?
— Oliver are o problemă cu mine.
— De ce?
— Întreabă-l când ai timp. Dacă vrei să faci haz.
— Doamna Long îl cunoaşte pe tipul mort?
Eu nu-i pusesem ei intenţionat această întrebare, aşa că am răspuns:
— L-a strigat pe numele de Ron.
În apropiere a tras un Mercedes mai vechi, din care a coborât doctorul Steve Greenan, care îndeplinea, o jumătate de zi, funcţia de doctor legist al districtului. Retras de mult la pensie, era un bărbat înalt, cu părul alb, bine făcut, ai cărui umeri începuseră să se gârbovească cu vârsta. S-a îndreptat spre noi, văzând banda galbenă; sergentul Bender i-a ieşit în întâmpinare. L-am urmat, trecând pe lângă Oliver care întindea nişte sfoară dinspre casă.
— Ben! a strigat Greenan.
— Ce mai faci, Steve?
— Minunat. Îmi omoram spatele plantând nişte bulbi pentru Mildred. Telefonul ăsta m-a salvat. În regulă, fiule, i se adresă el sergentului Bender, unde este?
Nu m-a oprit nimeni, aşa că i-am urmat în casă. Şi în jurul livingului era o bandă galbenă. Ron zăcea acolo singur.

Cineva îi închisese ochii – am bănuit că Rita – şi parcă se făcuse mai mic.

— Iisuse! a spus Steve. S-a terminat cu canapeaua asta. A păşit pe sub banda galbenă.

Poliţiştii au vorbit ceva între ei, după care Bender s-a îndreptat spre etajul superior, unde partenerul lui o lăsase pe Rita cu o poliţistă. Femeia Boyce m-a dus într-o sufragerie vastă, cu tavan înalt care favoriza ecoul. Încăperea nu fusese încă mobilată, cu excepţia unui bufet American Empire, întunecat.

Era o femeie drăguţă, care purta o fustă lungă până la genunchi, pantofi sport şi o bluză albă sub un blazer bej. Tunsă scurt, avea o gură mare, prietenoasă şi o purtare autoritară, cam ca o profesoară exigentă, cu excepţia ochilor vioi, cenuşii, care trădau înţelepciune. Ochii lăsau să se citească mai multă vigilenţă decât chipul ei deschis. Avea mâini mari. La început m-a luat cu uşurelul.

— Am să repet multe din întrebările pe care ţi le-a pus sergentul Bender, astfel încât să adunăm cât mai multe informaţii despre ceea ce tu şi doamna Long vă amintiţi, în regulă, Ben?

— Desigur.

Într-adevăr, a repetat fiecare întrebare pe care mi-o pusese şi Bender, inclusiv povestea cu arestarea mea, bineînţeles, într-o manieră mult mai blândă şi mai cizelată.

— Am înţeles că ai fost închis?

Cuvântul „puşcăriaş” folosit de partenerul ei m-a enervat mai mult decât ar fi trebuit. Aşa că, înainte de a mi-l arunca şi ea în faţă, am spus:

— Am fost reabilitat.

A devenit imediat ostilă.

— Îţi arde de glumă? Avem aici un mort.

— Tu ai un mort aici. Nu l-am omorât eu. Nu-l cunoşteam. Eu doar l-am găsit. Dacă vrei să spun că-mi pare rău că a murit, am s-o fac.

Şi adevărul este că îmi părea realmente rău că murise. Iar ca o ciudăţenie, eram mult mai impresionat de moartea lui decât a multor altor oameni pe care-i cunoşteam. Aşa că m-am calmat şi i-am spus poliţistei Boyce, cât mai frumos posibil:

— Am fost foarte impresionat când l-am găsit. Părea un tip de treabă – foarte nevinovat. Aşa că, într-un fel, cu toţii ne simţim trişti de dispariţia lui. Dacă vi s-a părut că fac pe deşteptul, asta este pentru că m-am enervat că vă tot legaţi de trecutul meu, în timp ce acela care l-a împuşcat a şi trecut probabil în statul vecin.

— Ce te face să crezi că a fost împuşcat?

— Este grav rănit în piept. Doar dacă nu vă gândiţi că se filmează pe-aici „Alien IV”. Eu cred că a fost împuşcat în spate. Probabil cu o puşcă puternică de vânătoare. Sunt sigur că Steve îmi va confirma spusele.

— Steve?

— Doctorul Greenan. Medicul legist.

— Este medicul tău?

— El m-a adus pe lume.

Poliţista s-a încruntat asupra notiţelor sale. Am întrebat-o:

— Doamna Long se simte bine?

— Este foarte supărată. Cât de bine o cunoşti?

— Am cunoscut-o în după-amiaza asta.

— La picnic?

— Mi-a cerut un hamburger. Apoi m-a rugat să vin să-i evaluez casa.

— Aşa, din senin?

— Se mai întâmplă. La petreceri se întâmplă ca oamenii să-i ceară sfaturi lui Steve în legătură cu alergiile lor. Pe mine mă întreabă cât valorează casa lor. Fac pariu că pe tine te întreabă care este limita de viteză. N-am dreptate?

Am obţinut în sfârşit un zâmbet din partea ei, un zâmbet drăguţ, care a mai îndulcit următoarea întrebare:

— Aşadar, de ce ai mutat cadavrul?

— I-am explicat acest lucru şi sergentului Bender.

— Mai explică-mi şi mie o dată. De data asta nu mai zâmbea.

— Noi am considerat că e mai bine să aducem corpul în casă pentru că se lăsa noaptea.

— Noi?

— Doamna Long şi cu mine.

— Şi dacă ţi-aş spune că doamna Long a declarat că tu ai sugerat să mutaţi cadavrul?

N-am crezut-o. Am răspuns:

— Tocmai mi-aţi reamintit că am fost închis. Nu încercaţi să mă duceţi de nas cu chestia asta. Doamna Long n-a declarat aşa ceva.

— Eşti sigur de asta?

— Ofiţer, în cel mai rău caz vom comite o greşeală de judecată. Investigaţi cum a fost ucis un om sau construiţi un caz împotriva mea şi a doamnei Long pentru că nu ne-am sincronizat declaraţiile?

— Felul în care a murit omul ne poate da un indiciu despre ucigaş. S-ar putea ca tu să fii un expert în viaţa de puşcărie, Ben. Dar eu sunt expertă în omucideri.

În punctul ăsta m-a învins. Dar nu am recunoscut în faţa ei. Am spus:

— Încep să înţeleg că în loc să jucaţi rolurile de poliţist bun-poliţist rău, tu şi cu Bender jucaţi rolurile de poliţist deştept-poliţist tâmpit. Tu eşti cel deştept, nu-i aşa?

— Te străduieşti din răsputeri să mă învrăjbeşti împotriva ta, a răspuns Marian Boyce. Nu e o idee prea bună.

— Bănuiesc că voi avea nevoie de un avocat, am spus şi m-am gândit la Tim Hall, întrebându-mă cu ce naiba am să-l plătesc. Mi-ar fi prins bine acum banii lui Alex Rose. Dar, desigur, dacă Rose nu m-ar fi căutat, n-aş fi stat în clipa asta într-un living gol, cu o poliţistă furioasă dinaintea mea.

— Nu-mi pot da seama dacă eşti pur şi simplu un tip isteţ sau îmi ascunzi cu adevărat ceva, a spus ea.

Am trecut în revistă ceea ce ascundeam: Rose şi caseta video; şi mai ales mirosul de praf de puşcă pe care l-am

simţit în foişor. Dar nu puteam crede nici o clipă că femeia fericită pe care o văzusem cu o seară înainte ar fi fost în stare să-şi omoare iubitul.

— Respecţi cumva un cod al deţinuţilor care nu-ţi îngăduie să vorbeşti?

— Nu foloseam niciodată cuvântul „deţinut”. Te duce cu gândul la nişte psihopaţi.

— Oh, îmi cer scuze. Ce termen preferi, „criminal”?

— Întotdeauna am fost de părere că, în acest caz, cel mai potrivit este cuvântul „prizonier”.

— Deci, respecţi cumva vreun asemenea cod al prizonierilor care nu-ţi dă voie să vorbeşti?

— În copilărie am învăţat două lucruri: să nu trădezi şi să nu minţi. M-au ajutat foarte bine, atât în puşcărie, cât şi în libertate.

— Deci nu ne vei ajuta?

— N-am văzut nimic. Nu vă pot ajuta decât cu speculaţii, ceea ce am şi făcut până acum. Mie mi se pare a fi un accident de vânătoare.

Îşi tot strecura o mână pe sub jachetă, de unde am prins strălucirea unor cătuşe atârnate la brâu. Şi-a retras mâna când doctorul Steve a intrat în încăpere, spunând:

— Dacă aş fi în locul vostru, aş căuta prin iarbă un cartuş de armă de vânătoare. Cu asta a fost omorât. L-a pătruns şi a ieşit pe partea cealaltă.

— De la ce distanţă?

— Cam aceeaşi de la care împuşti o căprioară. Cincizeci-şaizeci de yarzi.

Am lăsat să-mi scape un oftat. Dacă aşa stăteau lucrurile, Ron nu fusese împuşcat din foişor. Trupul lui fusese găsit la o distanţă de peste optzeci de yarzi de foişor. Indiferent de mirosul de praf de puşcă pe care-l simţisem acolo, n-avea legătură cu cazul de faţă. Probabil că fusese un accident de vânătoare, caz în care vânătorul ori nu ştiuse că l-a împuşcat, ori fugise mâncând pământul, profitând de lăsarea nopţii. Acum Bender şi Boyce nu aveau decât să

caute cartuşul, să identifice arma şi să emită un mandat de arestare. Dar bineînţeles că fugarul era în posesia armei şi poliţiştii aveau foarte puţine şanse să-l găsească. De fapt, dacă era isteţ – ceea ce se potrivea cu toţi băieţii familiei Chevalley şi cu majoritatea celor din clanul Jervis – el ar arunca arma în râu.

Sergentul Bender a intrat în cameră, strigând:

— Hei, doctore! Vrei să vii să-i faci doamnei Long o injecţie sau s-o calmezi cumva? A devenit isterică.

Steve Greenan n-a răspuns; el, ca şi mine şi Marian Boyce, se uita fix la arma pe care Bender o ducea ţinând-o de curea. Sergentul de la omucideri a spus:

— Marian, ia-ţi trusa şi ia-i amprentele doamnei Long după ce o calmează doctorul.

— Unde ai găsit asta?

— Şi ia-i şi puşcăriaşului amprentele, aşa, ca să le avem.

— Unde ai găsit asta? a întrebat sever Steve.

Bender a zâmbit, încântat de propria-i persoană.

— În rastelul pentru arme din foişor. S-a tras recent cu ea.

Steve a ieşit grăbit cu trusa medicală, ca s-o ajute pe doamna Long. Poliţistul Moody a intrat în încăpere, ţinând într-o mână o lanternă şi o punguliţă de plastic în cealaltă.

— Am găsit un cartuş, a anunţat el.

Nu aveam decât un singur prieten în casa aceea şi acela era Steve. Bender şi Boyce m-au pierdut din vedere când au sosit şi mai mulţi poliţişti, aşa că eu am profitat de situaţie ca să-l trag de limbă pe Steve. Ca medic legist, el era stăpân peste locul crimei, situaţie care dura până ce cadavrul era dus la morgă.

— O pot vedea?

— Nu cred că ei ţi-ar da voie.

— Asta ştiu şi eu.

Steve Greenan mi-a zâmbit. Ştiam foarte bine că nici lui nu-i plăceau poliţiştii. Se întâmplă uneori ca ei să-şi piardă simţul măsurii şi să fie mult prea brutali, momente în care aveau nevoie ca din raportul lui medical să reiasă că

prizonierul vătămat căzuse pe scări. Odată îmi spusese că în asemenea cazuri avea două alternative: dacă inculpatul vătămat era un ticălos violent, Steve dădea vina pe scări; dacă remarca semne de brutalitate exagerată, le spunea să-şi găsească alt medic. Dar în niciunul din cazuri nu-i plăcea rolul de judecător.

— E în camera de oaspeţi. Prima la dreapta, în capătul scărilor de la bucătărie. Mă duc să mă mai uit o dată la cadavru şi să fac nişte aprecieri.

— Mulţumesc.

— Ai vreo relaţie cu ea?

— Nu sunt eu aşa de norocos.

Steve a năvălit în living, strigând în gura mare după ajutoare ca să întoarcă corpul. Am trecut prin bucătărie şi am continuat să urc pe scara din spate. Mă temeam că mă vor auzi dacă bat la uşă, aşa că am deschis-o pe prima de pe dreapta şi am închis-o în urma mea.

Camera era mare pentru un dormitor de musafiri, mai mare decât în majoritatea caselor. Rita şedea întinsă peste o cuvertură frumos lucrată. Şedea pe o parte, privind fix în şemineul rece, ghemuită ca un semn de întrebare. Părul ei negru splendid lucea în lumina împrăştiată de veioza de lângă pat. Îmi aduceam aminte de când eram copil că părul mamei era aproape la fel de lung şi de negru; uneori, seara, mă lăsa s-o ajut să-l perie de o sută de ori.

Am ocolit patul şi am ajuns în faţa Ritei. Părea ameţită şi avea aerul că se luptă împotriva efectului provocat de calmantul pe care i-l dăduse Steve. Medicamentul împăienjenise ochii ei albaştri.

— Cine eşti tu? Oh, tu eşti. Acum nu va mai trebui să vând casa.

Începuse să articuleze cuvintele cu greu.

— Te pot ajuta cu ceva? am întrebat.

Ea a clătinat din cap. Lacrimile îi curgeau pe obraji şi se adunau în colţul gurii. A scos limba şi le-a lins. M-am tras înapoi.

— Era atât de minunat, a spus ea.
— Ron?
— Atât de minunat… Ne simţeam minunat.
— Îmi pare foarte rău, am spus, adăugând: Săraca de tine.
— Mda, e vai de mine, dar asta e. Săraca de mine… Săracul Jack… Este atât de stupidă întâmplarea asta. Ne-am străduit din răsputeri să nu-l facem să sufere. Ne-am ascuns de el şi tot timpul ne-am gândit cum ar fi mai bine să procedăm pe mai departe. Şi acum… acum… va afla totul.

Ar fi trebuit să-i spun că soţul ei ştia deja totul, dar puteam să mai aştept până a doua zi de dimineaţă.

— De ce mă tot întreabă de ce l-am adus în casă? S-a ridicat şi a pus picioarele pe podea. Apropo, le-am spus că a fost ideea mea. Le-am spus că tu doar m-ai ajutat, ceea ce chiar aşa a şi fost. De ce îmi tot pun această întrebare?
— Are legătură cu ancheta lor. Nu am respectat procedura legală şi sunt supăraţi. Nu-ţi face griji în privinţa asta.
— De ce mi-au luat amprentele?
— Au găsit o armă în foişor cu care s-a tras de curând.
— De aceea mi-au luat amprentele? Ochii îi scăpărau. Idioţii! Jack şi cu mine am tras cu puşca săptămâna trecută.
— Şi au găsit un cartuş de puşcă în iarbă.
— Trebuie să fi fost un braconier. Am prins unul luna trecută. Şi noaptea trecută a fost cineva ascuns în pădure.
— Le-ai pomenit poliţiştilor despre asta?
— Au venit aici. Au împuşcat un raton şi mi-au spus că el era pungaşul…
— Poliţia ştie cine este el?
— Bineînţeles. Le-am spus. De ce era să mă ascund? Oricum se va afla totul. În nici un caz Jack nu se va gândi că Ron se afla aici cu vreun alt motiv decât cel care este atât de evident.
— Nu poţi evita subiectul?
— Când încetezi să te culci cu soţul tău şi într-o zi fostul lui partener de afaceri vine la tine acasă în timp ce soţul însuşi este la Washington, el va înţelege perfect despre ce este

vorba. S-a lăsat din nou pe pat şi şi-a acoperit faţa cu mâinile.

— Fostul partener? am repetat, surprins că Alex Rose, detectivul particular, uitase să-mi spună acest amănunt important.

— Jack i-a preluat afacerile, a murmurat ea printre degete.

După câte îmi aminteam, Rose îmi spusese doar că familia Long îl cunoaşte foarte bine pe Ron. Punându-mă în locul lui, m-am gândit că nici eu nu aş fi menţionat acest amănunt unui terchea-berchea care acceptă să se furişeze noaptea ca să filmeze un cuplu făcând dragoste.

Rita tremura. I-am spus:

— Ai vrea să-ţi chem pe cineva? Un prieten sau pe altcineva?

— Ron era prietenul meu. Era cel mai bun prieten al meu. Lui îi spuneam orice. Dacă aveam o zi bună în studio, îl sunam şi-i spuneam. Iar dacă aveam o zi proastă, tot aşa făceam. Dacă Jack mă înnebunea, îi spuneam, întâlneam pe cineva simpatic, îl chemam şi-i spuneam… Aveam de gând să-i spun că te-am cunoscut… Şi-a îndepărtat mâinile de pe faţă şi a părut surprinsă să mă vadă acolo. Ce cauţi aici? Medicamentul lui Steve începuse să-şi facă efectul.

— Am vrut doar să văd dacă… dacă te pot ajuta cu ceva.

— Nu, mulţumesc. Cu nimic.

— Vrei un ceai? Cafea?

— Nu… Ceai. Mda, un ceai ar fi grozav. Doctorul mi-a dat o pastilă. Îmi vâjâie capul.

— Mă duc să fac ceaiul. Vrei să vii cu mine?

S-a ridicat brusc.

— O să-l sun. A smuls receptorul, m-a văzut pe mine uitându-mă mirat la ea şi, în timp ce forma numărul, mi-a spus: 0 să-mi răspundă automatul lui Ron. O să-i aud vocea.

Jos era un fum gros de ţigară. Erau poliţişti peste tot, în uniforme şi în haine civile, care căscau gura la lambriul de pe pereţi, la mobila din living şi la bucătăria nemaipomenită, totul fiind construit la un preţ mult mai

mare decât casa oricărui funcţionar public. Poliţiştii districtuali provin în general din familii de fermieri muncitori şi îmi imaginam ce le trecea lor prin minte în timp ce hoinăreau prin studioul Ritei şi după ce dezveliseră schiţa lui Ron, reprezentat gol şi cu capul lipsit de viaţă.

— Daţi-mi voie. M-am strecurat printre două matahale cu pălăriile pe cap, am umplut un ibric şi l-am pus să fiarbă pe plita electrică ultramodernă. Erau acolo mai multe congelatoare. În primul am găsit bere şi vin. În al doilea am găsit lapte, nişte pizza în aluminiu, o sticlă de şampanie deschisă cu tirbuşonul rămas în ea şi o farfurie frumos decorată cu creveţi aşezaţi în cerc şi nişte sosuri albe. Dispăruseră doar câţiva creveţi, de parcă Rita şi Ron mâncaseră în grabă înainte de a se duce în dormitor. Cel puţin aşa am interpretat eu.

Am găsit ceaiul într-un bufet închis etanş şi am ales Constant Comment.

Zahărul era la locul lui, iar ceaşca de ceai lângă el.

Poliţista Boyce mă privea din uşă.

— Cunoşti destul de bine casa, nu-i aşa?

— Îmi câştig existenţa vânzând case. Am turnat apă fierbinte peste pliculeţul de ceai din ceaşcă. Vrei nişte ceai?

— Nu.

Nu-mi plăcuse expresia partenerului ei când găsise arma. Şi în caz că şi cartuşul găsit de Oliver în iarbă se potrivea cu puşca, m-am hotărât să fiu mai amabil şi să câştig simpatia poliţiştilor.

— Doamna Long doreşte un ceai. Eşti sigură că nu vrei şi tu? De ce nu vii sus cu mine?

— Cine ţi-a dat voie s-o vezi pe doamna Long?

— Sper că n-am făcut o greşeală. Dacă este aşa, îmi pare rău. Dar m-am gândit că aţi terminat cu noi, iar ea părea tare abătută. E vreo problemă?

Marian Boyce m-a privit neîncrezătoare.

— O să beau un ceai aici. Te las pe tine să te ocupi de ea. Văd că eşti foarte îndemânatic.

— Lapte şi zahăr?

Sus, în camera de oaspeţi, Rita adormise. I-am pus ceaşca cu ceai pe noptieră şi am acoperit-o cu supra-coperta unui roman de Patrick O'Brian. M-am aşezat pe scaun şi am sorbit din ceai, studiind încăperea. Se vedea că noaptea trecută făcuseră focul în cămin – probabil că aici era camera „lor" -, iar lumânările de pe poliţă arseseră complet. Era acolo o vază cu flori, iar în baie două pahare goale de vin, clătite, aşteptând să fie duse dimineaţa la bucătărie. Două halate de baie atârnau de uşa de la baie, albastre precum ochii ei. Şi ca ai lui Ron. Ce cuplu grozav, mi-am zis din nou. Dar era ciudat cât de neglijent se purtaseră în camera lor. Dacă erau atât de dornici să nu fie prinşi, de ce lăsaseră atâtea semne care dovedeau noaptea lor de dragoste? M-aş fi aşteptat ca ei să facă ordine înainte de plecarea lui Ron.

Poate că el nu plecase. Long era departe. Poate că Ron se dusese numai până la New York, ca să-şi ridice corespondenţa sau altceva, ori avusese de gând să se întoarcă în aceeaşi seară. O călătorie lungă, dar posibilă. Apoi mi-a venit o idee: având în vedere că fusese împuşcat, el trebuie să fi plecat de la picnic înaintea Ritei pentru a se întoarce aici înainte de a pleca la New York.

Am auzit portiera maşinii trântindu-se. M-am ridicat şi am privit afară, spre pajiştea puternic luminată. O ambulanţă din Newbury tocmai trăgea pe alee, cu luminile stinse şi cu sirena oprită, lucrând şi ca maşină de morgă în acest caz. Am mai stat o vreme, privind-o pe Rita care dormea. Pe neaşteptate s-au auzit mai multe uşi trântite. M-am uitat pe fereastră şi am văzut o scenă ca în filme. Poliţiştii ieşeau buluc din casă, îndreptându-se în mare grabă spre maşinile lor. Sirenele urlau şi nisipul zbura în toate părţile. Luminile farurilor străluceau şi o întreagă caravană de maşini s-a îndreptat cu viteză în josul şoselei.

Rita s-a mişcat, dar nu s-a trezit. M-am dus în bucătărie. Steve vorbea la telefon, explicându-i grăbit lui Mildred că

avea să întârzie şi nu ştia cât de mult. I-a spus că o iubeşte şi a fugit pe uşa de la intrare, cu geanta lui neagră în mână. Era destul de grea, iar el nu mai era atât de tânăr, aşa că i-am înhăţat-o eu şi am alergat alături de el. Am trecut la uşă pe lângă un poliţist solid, care părea uitat acolo.

— Ce se întâmplă?

— S-a prăbuşit un avion, spuse Steve urcându-se în maşină. Vii şi tu? Urcă-te.

Am privit înapoi spre casă. Rita nu avea să se trezească prea curând, iar poliţistul de la uşă păzea casa, aşa că m-am dus. Un om împuşcat şi un avion prăbuşit, amândouă evenimentele într-o singură zi, erau cele mai importante de când arsese Hawleyville Tavern.

— Ce-i atâta agitaţie? De ce s-au dus şi civilii?

— Au găsit avionul la marginea pistei lui Al Bell.

— Şi? Erau mai multe piste particulare în zonă – un sfert din ele păşuni de vite pe platourile de pe înălţimi.

— Şi când s-a dus Al până acolo ca să vadă dacă pilotul este teafăr, cabina acestuia arăta de parcă avusese loc o furtună de zăpadă.

— Cum?

— Poliţiştii sunt de părere că nu este praf de copt.

— Oh!

Oraşul nostru, deşi izolat şi mic, făcea totuşi parte din America. Nu vezi spărgători şi comercianţi de heroină pe Main Street, iar drogaţii nu atacă femeile, dar asta nu înseamnă că nu avem şi noi cetăţeni care preferă drogurile alcoolului. Cunoscând foarte bine ţinutul, îi puteam conduce pe poliţişti în câteva locuri cu marijuana. Cu puţin timp în urmă, luaseră cu asalt o casă din afara Norfolk-ului, unde au găsit un laborator de droguri condus de nişte tipi din Boston. Dar chiar şi cu aceste cazuri, situaţia nu este atât de gravă precum într-un oraş ca Waterbury. Nu există prea mulţi traficanţi de droguri în Newbury. Aşa că nu e de mirare că toţi poliţiştii plecaseră de la casa Ritei în mare grabă, în plină noapte, în direcţia pistei lui Al. Era o ocazie

bună de a face carieră. O moarte suspectă petrecută pe domeniul unui tip bogat reprezintă un caz promiţător, dar ziarele erau nevoite să aştepte până la proces ca să facă senzaţie. În timp ce prăbuşirea unui avion plin de heroină în partea de nord-vest a Connecticutului garanta un subiect fierbinte, care avea să atragă atenţia multor cititori şi telespectatori.

— Ce mai zi, spuse Steve posomorât, încovoiat pe volan.

Dacă nu i-ar fi condus poliţistul Moody, ceilalţi ar fi căutat toată noaptea pista lui Bell. Am urcat pe Morris Mountain pe un drum prăfuit, am apucat-o pe mai multe cărări nemarcate, după care am rulat prin pădure până am ajuns pe un platou, la două mii de picioare. În lumina farurilor lui Steve am văzut un indicator al direcţiei vântului. La capătul celălalt se adunaseră toate maşinile poliţiei. Am pornit săltând de-a lungul platoului. Ei îndreptaseră farurile către avion, un micuţ Cessna alb, care se proptise cu botul într-un copac, îndoind elicea. Au pus din nou bandă galbenă. Un poliţist s-a grăbit spre noi şi i-a cerut lui Steve să vină să-l vadă pe pilot. M-am dus cu el, cărându-i geanta. Oliver Moody păzea intrarea. M-a văzut şi mi-a spus:

— Pleacă de-aici.

I-am dat lui Steve geanta şi m-am întors la maşină. Doctorul a revenit la scurtă vreme, arătând foarte abătut.

— Ben, îmi pare rău.

— Ce s-a întâmplat?

— E vorba de Renny Chevalley.

Vărul meu Renny era singurul pilot din familia Chevalley.

Femeile din neamul Chevalley se descurcaseră dintotdeauna foarte bine, în schimb, bărbaţii nu prea reuşiseră. Nu era un Crăciun petrecut în familie de la care să nu lipsească unul din bărbaţi pentru că fusese închis dintr-un motiv sau altul. În general, abandonau şcoala prin clasa a opta, când ştiau să citească destul de bine ca să-şi poată lua permisul de conducere. Le lua mult timp ca să ajungă la un oarecare grad de prosperitate: se pricepeau

de minune la ferăstrău, dar nu găseai unul care să dea la lopată din pasiune sau pentru bani; erau predestinaţi să lucreze pe buldozer, dar nu aveau talent de antreprenor, aşa încât să-şi poată achiziţiona propriul lor utilaj. Ei găseau de lucru numai când construcţiile erau în plin avânt. Erau şi şoferi de camioane pricepuţi, dar asta până când se îmbătau şi se luau la bătaie. Iar când se încingea bătaia, ajungeau, firesc, pe mâna poliţiei. Se mai potoleau însă pe măsură ce înaintau în vârstă: fraţii mamei erau nişte unchi minunaţi.

Renny rămăsese la şcoală. În clasa a şaptea, domnul Tyler, maistrul, îl învăţase să strunjească metalul. Când noi, ceilalţi, ne-am întors acasă cu veioze făcute din lemn, Renny s-a dus la mama lui cu una strălucitoare, făcută din aluminiu. Când am intrat la liceu, Renny a reparat un Pontiac GTO cu care fratele lui mai mare, Pinkerton, câştigase o cursă pe un teren accidentat, ajungând până în Maine. Când eu am fost admis la Annapolis, Renny a făcu praf GTO pe drumul 361. Şi asta chiar cu o noapte înainte de a se prezenta la Hartford spre a primi diploma pentru locul întâi la un concurs de măiestrie pentru o versiune din crom a primei lui lămpi. Era gata să-şi piardă viaţa atunci. Când s-a făcut bine, a reparat un Piper Cub avariat şi a învăţat să zboare.

M-am gândit atunci că nimic nu-i va mai sta în cale, ceea ce s-a şi întâmplat când a fost primit în Forţele Aeriene. Dar, deşi a obţinut note mari şi aproape nimeni nu-l întrecea pe un simulator sau pe un aparat de instrucţie, pantele şi mlaştinile din nordul rece al Frenchtownului şi-au spus cuvântul şi Renny a fost brusc eliberat. Nu-i plăcea să vorbească despre treaba asta, nici măcar când mergeam să bem ceva împreună. Mulţi ani mai târziu, după ce am ieşit din închisoare, mi-a spus că pur şi simplu i se făcuse dor de casă. În timpul şcolii de zbor dormise pentru prima oară departe de căminul lui. Dar îşi dorea în continuare să zboare, aşa că a început să se pregătească pentru a obţine

permisul pe un avion cu motor în patru timpi, ceea ce i-ar fi îngăduit să piloteze un asemenea avion pe liniile aeriene.

Să execute orele de zbor obligatorii şi să dobândească îndemânarea necesară era un proces lung şi lent fără sprijinul Forţelor Aeriene, precum şi foarte scump. Lucrase ca instructor de zbor cu diferite ocazii, iar în ultimii ani zburase pe avioane de marfă. În acest caz, lucra noaptea, zburând între mici aeroporturi pentru a livra cecuri de bancă la sediile centrale. Mergeam şi eu cu el din când în când; era minunat să zbori în înaltul cerului luminat de stele, deasupra unui pământ uimitor de întunecat, cu luminiţe firave care reprezentau oraşele. Ne duceam până la Hartford, Teterboro, Wilmington, Philly şi înapoi la Hartford, terminând călătoria în zori. În timpul zborului, nu zăboveam la sol decât atât cât dura ca să descărcăm marfa.

Treptat, el renunţase la gândul de a ajunge pilot pe un avion de pasageri. Această hotărâre avea legătură şi cu una din fetele familiei Butler, cu care se căsătorise când ea avea optsprezece ani. Apoi a venit un copil, şi încă unul. Tatăl lui s-a decis să se retragă şi, automat, el a preluat garajul lui din Frenchtown – un loc rece şi neplăcut, veşnic murdar de ulei, cu un câine nesociabil care speria toţi clienţii. Renny avea fler în afaceri. A făcut curăţenie în garaj, a investit în unelte moderne, a iniţiat un serviciu de remorcare pe gratis pentru clienţii lui speriaţi şi a transformat totul într-o întreprindere prosperă.

I-am spus lui Steve că vreau să-l văd.

— Vino cu mine, mi-a răspuns Steve Greenan, apucându-şi cu o mână geanta, iar cu cealaltă luându-mă de braţ.

M-a trecut pe lângă Oliver Moody care abordase un surâs răutăcios şi m-a condus direct la avion.

— Te simţi bine? m-a întrebat.

— Nu ştiu.

Ne-am căţărat pe bara de protecţie, apoi pe capota unei maşini care fusese trasă special lângă avion. Becurile de pe capotă luminau cabina pilotului. Parbrizul era spart. Renny

şedea ghemuit pe scaunul său. Sângele i se prelinsese pe faţă şi se uscase, pătându-i chipul frumos şi bronzat. Pentru prima oară am observat că-i apăruseră fire de păr alb pe la tâmple. Purta o geacă din piele. Era deschisă şi, atât pe geacă, cât şi pe partea din faţă a cămăşii, avea pulbere albă.

— Nu-mi vine să cred, am spus.

— Îmi pare tare rău, a zis Steve.

— E cocainã?

— Mie aşa mi se pare.

— Renny n-ar fi transportat droguri.

Tăcerea doctorului îmi dădea de înţeles că şi el, ca majoritatea celor din Newbury, îi credea în stare de orice pe băieţii Chevalley.

— Zău, Steve, nu avea nevoie de aşa ceva. Avea afacerea lui. Nu-i aşa?

Steve a replicat:

— Eu ţi-am spus doar că are gust de cocainã.

— Ei bine, dar nu este a lui.

— Tocmai aici este problema, a mormăit Steve.

— Ce vrei să spui?

— Uită-te la el.

M-am uitat şi am observat ceva ce nu observasem mai înainte. Cabina era întreagă, cu excepţia parbrizului spart, iar avionul era abia zgâriat, dacă nu punem la socoteală elicea îndoită. Renny avea încă centura de siguranţă şi mie mi se părea că el nici nu atinsese geamul. Şi nici nu avea prea mult sânge pe faţă.

— Ce i-a provocat moartea?

— A fost împuşcat.

— Împuşcat?

— Poliţiştii au încurcat-o… Stai aşa!

Mă întinsesem să-i ating chipul lui Renny. Steve m-a oprit rapid.

— Sunt sigur că nu vrei să vezi cum arată la spate… Hai să mergem acum. Să plecăm de-aici. Le-am spus poliţiştilor că

am nevoie de tine pentru analize… Haide, Ben, te conduc acasă.

M-am îndepărtat de avion, cuprins de ameţeală, abia înţelegând ce se întâmplă în jurul meu. N-am înregistrat decât chipul zâmbăreţ al lui Oliver Moody. Din punctul lui de vedere, un mort sau un rănit din neamul Chevalley şi Jervis reprezenta o victorie mult prea mică. Şi, în general vorbind, nu-l puteam acuza: el era cel care trebuia să intervină în cazul unei bătăi sau al unei scene violente între bărbat şi soţie. Dar în ceea ce-l priveşte pe Renny nu era cinstit şi nu aveam să-i iert niciodată zâmbetul acela. Era o uşurare că puteam fi furios.

— Vrei să-ţi iei maşina? m-a întrebat Steve când am ajuns pe drumul 361.

— Nu, o las aici… la naiba, am decapotat-o. Ar fi mai bine s-o iau. Îmi pare rău, Steve.

— Nu-ţi face probleme.

Luminile de la casa familiei Long străluceau din plin, iar poliţistul de pază era tot la uşă.

Am ridicat capota şi l-am condus pe Steve până în Newbury, unde am aprins focul şi am băut ceva. M-am gândit să mă duc s-o văd pe soţia lui Renny. Dar eram sigur că voi găsi acolo tot clanul şi asta însemna că era înconjurată de femei consolatoare, în timp ce bărbaţii beau împreună. Iar eu aveam chef să beau singur.

Al treilea pahar m-a ameţit. M-am îndreptat spre pat împleticindu-mă, am înghiţit un pumn de vitamina B pentru dimineaţă, m-am suit în pat şi am încercat să dorm. Am rămas treaz multă vreme, gândindu-mă încet, încercând, să înţeleg de ce un bărbat de treizeci şi cinci de ani, având propria lui afacere, doi copii, ar accepta să transporte cocaină.

Eram sigur că avea multe datorii de pe urma afacerii lui. Să transformi un garaj prăpădit într-un atelier computerizat – asta costă o groază de bani. Îi împrumutasem şi eu câteva mii de dolari, dar o parte mi-i

achitase reparându-mi motorul la vechea maşină Olds, a tatălui meu. Presupuneam că mai are şi alte datorii, deşi grosul de bani venea de la băncile dispuse să meargă pe mâna unui începător. Probabil că se împrumutase la Peebles Bank, mult mai accesibilă, şi poate la Circle Bank, preluată mai apoi de guvern.

Pe de altă parte, lui îi mergea afacerea foarte bine. (O numise Chevalley Enterprises şi stătea ca un pai în ochiul vechilor familii, obişnuite să deţină supremaţia comercială în partea aceea a oraşului.) El intrase în afaceri la momentul potrivit. Recesiunea fusese exact ceea ce era necesar pentru a-i convinge pe oameni că e mai bine să-şi repare vechile maşini decât să cumpere altele noi. Aşa că, de îndată ce termenul de garanţie al strălucitoarelor maşini Buick ‘88 şi Toyota ‘87 expira, proprietarii s-au îndreptat spre Chevalley Enterprises, care le-a făcut ca noi şi la un preţ rezonabil.

Ultima oară când fusesem la el pentru un schimb de ulei, toate rampele erau ocupate, iar Renny se gândea să mai adauge încă două dacă reuşea să facă rost de banii necesari.

Pe când băutura îşi făcea efectul asupra mea, mi-a apărut dinainte zâmbetul lui Oliver Moody. Ultimul meu gând a fost că l-am interpretat greşit. Plăcerea provocată de moartea lui Renny nu era un fenomen general. El nu ura decât două persoane: pe Renny şi pe mine. Zâmbetul lui voia să spună că „Am scăpat de unul, e rândul celuilalt”.

M-a trezit telefonul. Ar fi trebuit să-l cuplez pe automat, dar am sărit la primul ţârâit şi, până să mă dumiresc despre ce este vorba, aveam deja receptorul în mână. Am spus un „Alo” răguşit de băutură şi am auzit vocea mătuşii mele Connie:

— Sper că nu te-am trezit.

— Nu, nu, nu, Connie. Stăteam aşa… Am găsit ceasul şi am văzut că era ora şapte.

Ea a luat ameţeala mea somnoroasă drept ezitare şi m-a întrebat:

— Ai auzit de Renny, nu?

— Noaptea trecută.

Ea vorbea pe linia specială, înfiinţată pentru persoanele în vârstă, care puteau să se cheme astfel în fiecare dimineaţă ca să verifice dacă toată lumea este bine-sănătoasă. În felul acesta, cei singuri şi bătrâni puteau rămâne în casele lor, nefiind nevoiţi să se mute în vreun azil; şi cu ajutorul acestor linii telefonice, veştile circulau mai repede decât prin intermediul CNN-ului.

— Îmi pare rău pentru tine. Ştiu că ţineai la el. Oricum, trebuie să trec pe la „fata Butler”. Vrei să vii cu mine?

Connie se apropia de nouăzeci de ani, dar, fiind născută la câţiva ani după începutul secolului, felul ei de a vorbi trebuia decodificat. „Fata Butler” însemna „soţia lui Renny”. Toţi ceilalţi îi spuneau Betty Chevalley, dar, mătuşa Connie avea tendinţa să ne cheme după numele din copilărie; pe de altă parte, ea nu avea nici o legătură cu familia Chevalley. Dar, ca o bună creştină, ea ajuta pe oricine se afla la ananghie. „Vrei să vii cu mine?” era maniera ei de a-mi spune că vrea s-o duc cu maşina. Ar fi putut să conducă ea însăşi – felul cum privea ea pe sub marginea volanului i-ar fi împrăştiat şi pe cei câţiva imprudenţi care nu s-ar fi pus suficient de repede la adăpost la vederea Lincolnului ei negru -, dar dacă aş fi constrâns-o să facă acest lucru, s-ar fi simţit jignită. Dar nu m-ar fi rugat direct. Am răspuns:

— Mi-ar face plăcere să merg cu tine, mulţumesc. Ne va fi mai uşor dacă o vedem împreună.

— Ce maşină luăm?

— De ce n-ai lua-o pe a ta, Connie? Conduc eu dacă mă laşi.

— Peste o jumătate de oră?

— E prea devreme, Connie. Ar trebui să-i mai lăsăm puţin. O să vin după ora nouă.

Am traversat strada ce ducea la Connie. Casa ei era una dintre cele mai vechi şi grandioase. Ea o donase Societăţii de Istorie şi, dacă avea să moară – lucru de care se îndoiau toţi cei care o cunoşteau -, Newbury se alegea cu una dintre cele mai splendide case-muzeu din New England, ticsită cu antichităţi pre-revoluţionare, covoare persane, obiecte de artă chinezeşti, porţelanuri şi vaze. Ea făcea parte din ramura cea mai bogată a familiei Abbott, averea ei fiind rezultatul sârguinţei mai multor generaţii de oameni ingenioşi şi întreprinzători; ramura se încheia cu această femeie bătrână, care avea să-şi lase întreaga avere statului. M-am dus prin spatele casei. Mă aştepta deja în uşa bucătăriei, îmbrăcată cu haina, cu pălăria pe cap şi cu mănuşile în mâini. Era subţire şi dreaptă. Statura mândră şi coroniţa de păr alb şi bogat îi făceau pe străini să creadă că avea vreo optzeci de ani.

— Am lăsat motorul să meargă ca să se încălzească, m-a informat ea, adăugând, caustică, în timp ce eu îi ofeream braţul: Dacă nu ajungem acolo mai repede, biata fată se va simţi obligată să ne oprească la masa de prânz.

— Am pornit.

— Nu vom rămâne la masă.

— Bineînţeles că nu.

— Vom merge la biserică la ora unsprezece.

Era duminică. Uitasem să-mi iau cravata.

Garajul era plin de fum. Soarele îşi arunca razele pe o limuzină cu patru uşi, neagră ca smoala şi cu un crom strălucitor.

— Connie, te rog să ţii minte să nu mai porneşti motorul înainte de a deschide uşile.

— Să mergem!

A urcat împrăştiind fumul cu cartea ei de rugăciuni. Am ajutat-o să-şi pună centura de siguranţă şi am ieşit din garaj, după care am coborât ca să închid uşile – în casa aceea nu exista nici o uşă electronică. Am condus apoi mai departe şi am apucat-o pe Main Street.

Când te urcai în maşina ei, era ca şi când te întorceai la vremurile de glorie ale Americii. Era mare cât o camionetă, avea un motor cu opt cilindri în V, fără sistem antipoluare, cu o putere de propulsare care l-ar fi uimit şi pe Oliver Moody, cu maşina lui de teren. Era toată numai oţel, geamuri şi crom.

— Ce s-a întâmplat?

— Cu Renny?

— Da, cu Renny. De ce a făcut-o?

Era exact întrebarea pe care mi-o pusesem şi eu. Când a văzut că nu răspund imediat, Connie a spus:

— Ştii că făcea contrabandă cu cocaină?

— Eu nu cred asta.

— De ce nu? Ei au spus că avionul era plin cu aşa ceva.

— Am văzut.

— Ai fost acolo? M-a privit cu asprime, chipul ei osos, încadrat de bucle albe ca zăpada fiind cuprins de o uimire profundă şi – am fost şocat de expresia ei – de teamă. În clipa aceea mi-am dat seama că poate fusesem şi eu implicat.

— Steve Greenan m-a luat cu el la identificarea cadavrului.

— Pentru ce Dumnezeu? îl cunoaşte pe Renny de când s-a născut.

— Ştia că vreau să-l văd.

Connie clătină din cap, lăsându-se relaxată pe spate.

— Stevie Greenan a fost întotdeauna un băiat foarte atent. Deci l-ai văzut?

— Da.

— Şi atunci ce crezi?

— Connie, toată povestea asta n-are nici un sens. Renny nu era un criminal. Era un om de afaceri.

— Om de afaceri? Un Chevalley? Haida-de, Ben! Ştiu că îl simpatizai, dar exagerezi.

— Nu el ţi-a reparat maşina?

— Era un mecanic excelent. Şi a venit, mi-a luat maşina şi tot el mi-a adus-o înapoi. N-am fost nevoită să mă duc acolo,

slavă Domnului.

— Connie, avea şapte mecanici care lucrau pentru el, doi şoferi de camioane cu remorcă şi o secretară. Devenise om de afaceri.

Connie nu era proastă.

— Îţi trebuie mulţi bani ca să angajezi şapte mecanici, doi şoferi şi o secretară, ca să nu mai punem la socoteală banii pentru unelte, camioane şi birou. De unde avea atâţia bani?

— De la bănci.

— Poate că avea dificultăţi cu înapoierea banilor.

— Poate. Dar pur şi simplu nu-l văd pe el făcând aşa ceva. Unii oameni sunt cinstiţi din naştere.

— Unii oameni primesc o educaţie adecvată.

— Unii au noroc în această privinţă, i-am reamintit eu, rememorând timpurile când eu aveam cincisprezece ani, iar ea şaptezeci, şi ea m-a dus la Danbur, să văd filme la cinematograf.

„Omul care avea să devină rege” – a fost cel mai frumos lucru din viaţa mea şi nici o imagine televizată nu se va putea compara vreodată cu aceea la care asistasem. Când s-a terminat, m-am prăbuşit în scaunul meu, îngrozit apoi de lumina orbitoare a zilei.

— Ai vrea să-l mai vezi o dată? m-a întrebat ea atunci.

— Se poate?

— Bineînţeles. Vino cu mine.

Nedumerit, am urmat-o pe culoar. Înţelesesem că-mi spusese că vom mai vedea încă o dată filmul, dar iată că noi ne îndepărtam de sală, în timp ce alţi oameni ocupau locurile. Ne-am grăbit spre casa de bilete şi Connie a mai cerut încă două. Băiatul care le vindea s-a uitat la ea ca la o minune, iar directorul a venit degrabă, să vadă ce se întâmplă. Connie l-a întâmpinat ţanţoşă. A mai plătit pentru încă două bilete, am intrat şi am mai văzut încă o dată filmul. Cu ea îmi venea întotdeauna foarte uşor să vorbesc, aşa că am întrebat-o de ce plătise din nou când am fi putut rămâne în sală pe gratis. Mi-a răspuns: „Onorăm obiectele

dorinţelor noastre plătind pentru ele. Şi îi respectăm pe cei care le-au creat”.

Niciodată nu fusese de acord cu prietenia mea cu Renny. Îi sprijinise pe părinţii mei în decizia de a mă trimite la Şcoala din Newbury şi, când a început să se teamă că aş putea să mă sălbăticesc de tot, a insistat să fiu trimis la Şcoala Militară din Stonybrook. Intervenise personal ca să fiu primit la Annapolis. Şi asistase la fiecare şedinţă a procesului meu, luându-şi o cameră la Carlyle Hotel.

— Crezi că există vreo legătură? m-a întrebat ea în timp ce mergeam pe Church Hill.

— Între ce şi ce, mătuşă Connie?

— Între cele două morţi.

— Oh! Ai auzit de bărbatul de pe domeniul familiei Long.

— Am auzit că se afla unde nu-i era locul.

— Cum aşa?

— Domnul Long era plecat. Doamna Long se distra.

Connie m-a privit pieziş. La majoritatea oamenilor în vârstă pe care-i cunosc în oraşul nostru, ochii albaştri devin apoşi o dată cu trecerea anilor. Ai ei erau negri şi tăioşi.

— Tu eşti legătura.

— Eu?

— Ei bine, am auzit că tu ai găsit corpul bietului om. Şi acum îmi spui că tu şi cu Stevie l-aţi găsit pe Renny.

— Al Bell l-a găsit pe Renny.

— Ben, ar trebui să-mi fac griji în privinţa asta?

— Nu, Connie. Este pur şi simplu o coincidenţă nefericită, îmi pare rău că vei fi nevoită să mai asculţi cine ştie ce bârfe stânjenitoare.

— Ha! râse ea, aducându-mi aminte că, atunci când venea vorba de „societate” în acest colţ de lume din New England, Connie Abbott era cea care stabilea standardele şi alcătuia regulile. Acum, ce să-i spun oare bietei fete?

Am coborât panta lungă ce ducea în Frenchtown – grozavă de străbătut cu bicicleta, dar un iad dacă erai nevoit să mergi pe jos – şi am trecut pe lângă Chevalley Enterprises,

închis duminica. Avionul avariat era tras în faţă, acoperit cu o pânză neagră.

Dacă avusesem impresia că întrebarea retorică legată de problema consolării lui Betty Chevalley îmi fusese adresată mie, ei bine, mă înşelasem.

— O ştiai pe doamna Long?

— Foarte puţin.

— Dacă ea e fata cu care te-am văzut sporovăind la picnic, trebuie să spun că e o adevărată frumuseţe.

— Din partea ta, consider că este un compliment.

— Taci din gură, Ben.

— Da, Rita Long este o frumuseţe.

— Îmi aduce aminte de mama ta.

— Da, părul ei.

— Şi de femeia aceea care a depus mărturie împotriva ta.

— Da. Acelaşi lucru: părul ei, am răspuns eu tăios.

— Întotdeauna am fost de părere că eşti cam fraier cu femeile.

— Nu cu toate femeile, Connie.

— Foarte rău. Te-ai fi descurcat mai bine.

Înaintea noastră se afla ferma îngrijită a lui Renny, construită în josul drumului faţă de casa părintească. Mai sus, pe deal, erau fraţii şi surorile. Drumul şi câmpul erau pline de camioane parcate în diferite poziţii. În faţa uşii de la intrare stăteau mai mulţi bărbaţi, cu şepcile trase peste părul lung, sorbind cafea şi bere din nişte bidoane, în timp ce parcam pe drum, mătuşa Connie m-a întrebat:

— Te mai vezi cu Victoria McLachlan?

— Suntem doar prieteni.

— Mare păcat. Este o femeie energică. I-ar fi prins bine un soţ pe lângă casă.

Şepcile au început să salte prin aer şi cei din grupul de la uşă au rostit în cor un „Bună dimineaţa, Miss Abbott”. Ea i-a salutat pe fiecare, spunându-le pe nume. Nu exista un singur bărbat printre cei de faţă care să nu-i fi greblat frunzele în copilăria lui. Pe mine m-au salutat ca de obicei

cu un „Bună, Ben”, iar câţiva m-au consolat spunându-mi „Îmi pare rău pentru Renny”. Pinkerton Chevalley stătea sub un copac şi arăta de parcă ar fi vrut să omoare pe cineva, numai că nu ştia pe cine. Am dat din cap spre el şi i-am strâns mâna şi el mi-a strâns-o la rândul lui.

Înăuntru erau femeile, cu cafele şi prăjituri dinainte. Mama lui Renny – mătuşa Frances, deja bunică de mai multe ori la cei cincizeci şi cinci de ani – m-a îmbrăţişat şi i-a strâns mâna lui Connie, căreia îi zicea „Miss Abbott”. Mătuşa Frances era o Jarvis, cu suficient sânge Butler şi Trudeau ca să fie acceptată. Pe vremea când era şcolăriţă făcuse senzaţie printre tinerii din oraşul ei, înainte de a-l alege pe tatăl lui Renny, fratele mai mare şi tăcut al mamei mele, care acum nu se vedea nicăieri. Arăta încă bine, cu obrajii ei îngrijiţi de franţuzoaică, cu părul negru şi ochi ispititori. Dar în dimineaţa aceea avea un zâmbet trist care lăsa să se vadă că nu-i vine să creadă că fiul ei e mort. Îşi spunea în gând că, din clipă în clipă, Renny trebuia să apară pe uşă, dându-le o explicaţie plauzibilă pentru absenţa lui.

Mătuşa Connie i-a luat mâna într-ale sale.

— Îmi pare rău, Frances.

Avea un dar special în privinţa felului în care rostea o frază simplă, ca acel „Îmi pare rău”. Te făcea să simţi că este cu tot sufletul alături de mama lui Renny, în durerea ei. Deoarece ea nu fusese căsătorită niciodată şi nu avusese copii, oamenii îi atribuiau înţelegerea unui preot care compătimeşte pierderea umană şi dezastrul. Prezenţa ei era ca un balsam, iar vorbele pline de înţelepciune.

— O putem vedea pe văduvă? a întrebat ea după un anumit timp.

Frances, animată brusc de faptul că i se dădea ocazia să facă ceva, se grăbi s-o anunţe pe Betty Chevalley. Am urmat-o pe Connie în dormitor, unde Betty şedea înconjurată de surorile ei, toate la fel de roşcate şi plinuţe (şi vesele în mod obişnuit) ca şi ea. Au stins ţigările şi s-au ridicat nervoase la apariţia lui Connie, care le-a făcut însă

semn cu cartea ei de rugăciuni să se aşeze. S-a dus direct la Betty, i-a luat mâinile şi o clipă i-a vorbit în şoaptă şi stăruitor.

Betty, în vârstă de douăzeci şi trei de ani, arăta ca un copil care şi-a pierdut jucăria. Plânsese. Tenul ei alb era pătat, iar ochii umflaţi. După ce Connie i-a dat drumul la mâini, s-a întors spre mine.

— Tu ai văzut, mi-a spus. I-au făcut mult rău?

— N-a simţit nimic.

— Aşa a spus şi doctorul Greenan.

— Sunt sigur că are dreptate.

— Renny n-a făcut nimic rău.

— Ştiu.

— Poliţiştii ne-au percheziţionat casa. De faţă cu copiii. I-au pus cătuşe lui Pink. Mi-au speriat copiii. Iar Oliver Moody mi-a spus că se vor întoarce. Au de gând să percheziţioneze garajul.

— O să-l sun pe Tim Hall. Cel puţin ţine-i departe pe copii.

Mama lui Renny a intrat în cameră şi a întrebat-o pe Connie dacă nu doreşte o cafea. Tocmai se pregătea să refuze, când a observat sporovăială fetelor Butler, care o priveau ca pe o mare prinţesă din serialul lor favorit, aşa că a acceptat.

— Aş putea să stau şi eu aici?

Fetele au sărit în picioare. I-au oferit un scaun şi s-au strâns în jurul ei.

Eu am ieşit şi m-am alăturat bărbaţilor. Joey Meadows a luat o bere rece din camionul lui şi mi-a pus-o în palmă:

— Pentru Renny, mi-a spus el şi a dat pe gât o jumătate din conţinut.

— Ştie cineva dacă acela era avionul lui? am întrebat.

A răspuns Gary Nello:

— Am auzit că era închiriat.

— L-ai văzut? m-a întrebat Pete Stock.

— Da. N-a simţit nimic.

— Deci, cum s-a prăbuşit?

— Nu ştiu. Nu cred că ar fi încercat să zboare. Doctorul spune că întreaga parte din spate a capului este distrusă.

— Aşadar, mai întâi s-a prăbuşit şi după aceea a fost împuşcat.

— Doar dacă nu cumva tipul care l-a împuşcat a provocat şi prăbuşirea.

— Mda, poate că aşa s-a întâmplat. Tipul l-a împuşcat pe Renny, a încercat să-şi ia zborul şi a ratat.

— Dar de ce nu l-a abandonat pur şi simplu pe Renny?

— Poate că avea de gând să-l arunce în apă.

Am spus:

— Au găsit cocaină peste tot. Ca şi cum s-ar fi spart o pungă… Cine ar transporta cocaină cu avionul?

Mai mulţi bărbaţi au privit spre pădure.

Freddy Butler m-a fixat cu multă atenţie. Era un tip micuţ, cu gura mare, care avea relaţii cu unii dintre membrii familiei Jervis. Conducea un Ford nou, cu o bară arătoasă şi cu desene cu el, deşi nu mai avea slujbă de când se închisese depozitul de lemne.

Cineva a mormăit:

— Am auzit că transportă această marfă ca şi iarba.

— Cine de aici ar cumpăra aşa de multă? am întrebat.

— Poate că există o legătură cu o fabrică.

— N-ar fi avut nevoie de Renny, a spus Joe Charney zeflemitor. Ce, crezi că Renny aducea marfa tocmai din Columbia cu avionul ăla mititel?

— Nu cred că Renny a transportat vreodată aşa ceva, am spus eu, iar declaraţia mea a fost întâmpinată cu tăcere.

Am ţinut-o tot aşa o vreme. Câţiva erau de părere că a face contrabandă cu cocaină însemna sfârşitul lumii, dar majoritatea, însă nu toţi, au căzut de acord că era un lucru prostesc, mai ales că puteai fi omorât. Pink s-a îndepărtat de sub copacul lui, şi-a luat o bere rece din camion şi a rămas în picioare, clătinând din cap.

— Toată povestea asta n-are nici un rost. Cineva vrea să ne păcălească.

— Ştiai că se apucase din nou să zboare?
— Mi-a spus că face nişte zboruri de recunoaştere. Transporta oameni bogaţi spre Block Island.
— Când mai avea timp şi pentru asta?
— Îşi făcea timp. Se plăteşte bine şi el avea nevoie de banii aceia.
— O făcea des?
— O dată sau de două ori pe săptămână, mai ales vara.
— De unde a luat avionul?
— Nu ştiu.
— Vreau să spun, spre ce aeroport se îndrepta? Nu se depărta de pista lui Al, nu-i aşa?
— Nu ştiu. Poate că se ducea cu maşina până la Oxford. Au aeroport şi acolo. Sau poate că folosea pista altui tip, chiar de aici.
— Dar de unde făcea rost de avion?
— Nu ştiu.
Am strecurat un braţ pe sub bicepşii oţeliţi ai lui Pink şi l-am condus până la copac.
— Pink. Tu crezi că el transporta droguri?
— Nu ştiu.
— Pink, pentru numele lui Dumnezeu, doar vorbeşti cu mine. Transporta droguri, spune-mi?
— Ştiu că vorbesc cu tine, dar nu ştiu mai mult. Nu sunt dădaca lui.
— Oare Betty ştie ceva?
Fratele mai mare al lui Renny le privea pe femei ca pe nişte bucătărese şi automate de tăcut sex cu ele.
— Dacă Betty ar fi găsit cocaina, ar fi pudrat fundul bebeluşului cu ea.
— Aşadar, cine ar putea să ştie?
— Nu ştiu, a răspuns Pink, privind într-o parte.
— Haide, zău!
— Nu ştiu.
— Pink, lasă-mă în pace.
— Poate Gwen Jervis.

— Poftim? Eram uluit. Intre afacerile mele imobiliare şi numeroasa mea familie nu se întâmplă nimic în Newbury de care eu să nu aflu. Gwen Jervis?

— Hei, uite care e problema. Le faci femeilor câţiva copii şi apoi ele nu mai au chef de sex. Renny era un tip normal. Bărbaţii trebuie să se descurce cum pot. N-am dreptate?

— Gwen?

— Ai ceva împotrivă? Pink, care şi în mod normal arăta cam fioros, acum devenise chiar mai periculos.

— Ei bine, mă gândeam că e verişoara lui şi…

— N-au făcut copii împreună, au făcut doar sex.

— Bine. Sunt doar puţin surprins. Credeam că se înţelege de minune cu Betty.

— Atâta timp cât Renny o avea pe Gwen, lucrurile mergeau de minune cu Betty, a spus Pink. Nu ştii nimic despre viaţă, nu-i aşa?

M-am întors la ceilalţi şi am întrebat prosteşte dacă cineva auzise vorbindu-se despre vărul meu cum că transporta cocaină. Drept răspuns, câţiva au ridicat din umeri, iar alţii au răspuns negativ, în timp ce un târşâit coordonat de ghete şi pantofi de sport m-au despărţit de grup. Nu rămăsese decât Freddy Butler, care-şi vârâse un cot sub husa maşinii şi mi-a aruncat o privire dură.

— Ai să superi nişte persoane dacă nu-ţi ţii gura.

În şcoală, Freddy fusese un puşti care-şi făcea prieteni printre bătăuşi, aşa că nu l-am luat în serios.

— Ce persoane, Freddy?

— Vreau doar să-ţi sugerez că nu e bine să te bagi unde nu-ţi fierbe oala.

— O clipă mi s-a părut că mă ameninţi.

— Nu eu, Ben.

Sunt trei colţuri de stradă pe Main Street, la catarg, şi trei biserici. Al patrulea colţ este hanul Yankee Drover, în al cărui bar îmi citeam de obicei ziarul „Sunday Times” cu un Bloody Mary dinainte. Acum, în loc să fiu acolo, eram de partea cealaltă a străzii, stând alături de mătuşa Connie în

faţa bisericii episcopale, ascultând o slujbă scrisă în grabă pe tema celei de-a şasea porunci. În mod normal, reverendul Owen şi-ar mai fi înflorat predica obişnuită de toamnă – „Pentru toate există un timp, un timp pentru a dormi şi a muri” -, dar din moment ce cele două crime avuseseră loc mult prea târziu pentru a mai apărea în ziare, el profită de ocazie. Despre Ron nu putea spune prea multe fără să cadă în cea de-a Şaptea Poruncă şi, în plus, nu-l cunoştea nimeni. Dar Renny era de-acolo şi, ca să vorbim drept, el nu crezuse nici o clipă povestea cu cocaina. Se rezumă aşadar la faptul că Renny fusese omorât.

A cerut comunităţii să-şi alăture inimile celor din vecinătate, din biserica catolică – biserica lui Renny -, ai cărei enoriaşi îşi plângeau fratele. Acesta nu era un lucru lipsit de îndrăzneală dacă ţinem seama că mulţi oameni în vârstă din comunitatea noastră fuseseră crescuţi în credinţa conform căreia catolicii îşi ţin pregătite armele în biserici pentru ziua în care papa va ordona război împotriva protestanţilor.

În timp ce ne îndreptam spre reverend ca să-i strângem mâna, după ce ne dăduse binecuvântarea, Connie m-a întrebat:

— Unde-i mama ta? Am crezut că o vom vedea acolo.

— Mătuşa Frances mi-a spus că tocmai plecase.

— Ei bine, ar fi frumos din partea ta dacă, într-una din zilele săptămânii acesteia, ai merge cu mine până la ea. N-am văzut-o de mult timp şi am auzit că nu-i merge prea bine… Tu o vizitezi regulat, nu-i aşa?

— Iau cina cu ea.

— Cât de des?

— O să-i telefonez. Poate mergem miercuri pe-acolo.

— Landon, spuse ea pe când îi strângea mâna pastorului, a fost o slujbă grozavă.

— Triste zile, a răspuns el.

Era tânăr şi eu ştiam că încă nu-şi găsise pacea în credinţă. Într-o seară, în timp ce se afla în faţa bisericii, îmi

spusese că se simte inutil când vede cum enoriaşii lui se luptă cu viaţa. Se gândea să se întoarcă la şcoală pentru a studia psihologia. I se părea un lucru practic, dar nu se putea decide să părăsească biserica.

Oliver Moody dirija traficul. Cei care-şi parcaseră maşinile în faţa bisericilor catolice, congregaţionale, episcopale se pregăteau să plece. A oprit întreaga circulaţie pentru a o lăsa pe Connie să traverseze. Indiferent ce exprimau ochii lui la adresa mea, era bine ascuns în spatele ochelarilor de soare. Am condus-o acasă şi i-am oferit prânzul la Yankee Drover. Mi-a spus că e gata să tragă un pui de somn. Am străbătut drumul înapoi, traversând strada fără ajutorul lui Oliver, şi am intrat în birou să-mi ascult automatul. Am lăsat un bilet pe uşă în care scrisesem unde puteam fi găsit, apoi m-am dus pe jos până la Magazinul Universal să-mi iau un ziar. În sfârşit, am ajuns la barul de la Yankee Drover, unde am comandat un Bloody Mary şi un hamburger şi m-am retras în întunericul răcoros. Localul era aproape gol şi aşa avea să rămână până când enoriaşii îşi conduceau soţiile şi mamele acasă. Tony Franco, proprietarul, care îşi supraveghea singur propriul bar de pe Sundays, mi-a pus în faţă băutura condimentată şi mi-a spus:

— Este aici un tip care întreabă de tine.

Am privit în oglinda barului în timp ce omul se desprindea din umbră. Schimbase hainele „de provincie” cu cele „de zile mari”, perfect croite pe statura lui voinică.

— În sfârşit acasă? a spus Alex Rose. Arăta îngâmfat ca un corespondent de la CNN în mijlocul unui război abia pornit.

Am spus:

— Aparatul tău de filmat e pe drum.

El mi-a răspuns:

— O vor aresta pe doamna Long pentru crimă.

Eram încă profund afectat de ceea ce i se întâmplase lui Renny, aşa că primul sentiment pe care l-am avut când l-am văzut pe Rose a fost unul de uimire. Nu ştiam că detectivul

particular din New York cunoştea oraşul mai bine decât mine.

— Unde ai auzit asta?

— Am un prieten în poliţia din Plainfield. Mi-a vândut pontul la fix, astfel încât am avut timp să-l anunţ pe domnul Long care a venit cu o trupă de avocaţi după el.

— N-ar trebui să-i ajuţi să se dezbrace sau să-i serveşti în vreun fel?

Trăsăturile chipului lui Rose s-au crispat.

— Ai ceva personal cu mine?

— Am ceva cu toată lumea. Tocmai mi-a murit un prieten. Dacă nu te superi, aş vrea să beau de unul singur. Şi chiar dacă te superi.

— Vărul tău Renny. Îmi pare rău, amice. Nu ştiam că sunteţi rude.

M-am întors din nou la caricaturile de la rubrica „Week în Review" din „Sunday Times" şi m-am apucat să citesc a treia oară o poantă. Rose spuse:

— Rita e nevinovată.

— Ştiu.

— Nu ea l-a împuşcat.

— Nu trebuie să încerci să mă convingi de acest lucru.

— Vreau să ştiu exact ce-ai văzut când l-ai găsit pe ticălos. Ei se bazează în acest caz pe raportul medicului legist.

— Nu era un ticălos. Mie mi se părea un tip decent…

— Care şi-a înşelat prietenul, culcându-se cu nevasta lui.

— Alegerea ei a fost bună. Ca şi a lui.

— De aceea n-ai vrut să mai filmezi? Ţi-a plăcut de ei, nu-i aşa? Formau un cuplu grozav. Nu mă mir deloc. Am un martor la New York, un chelner plin de viaţă, care m-a înnebunit spunându-mi cât de romantici erau ei.

Mi-am luat din nou ziarul, încercând să citesc articolul Armei Quindlen, care se străduia din răsputeri să mai câştige un Pulitzer cu o poveste despre bărbaţii în jurul vârstei de patruzeci de ani care-şi părăsesc familiile. Pentru

mine nu era nici o problemă; mai aveam câţiva ani până atunci şi n-aveam pe cine părăsi.

Rose spuse:

— Hai să ne întoarcem la momentul în care ai găsit cadavrul.

— De ce o acuză pe Rita Long?

— E arma ei. Amprentele ei.

— Testul prafului de puşcă? am întrebat de dincolo de jurnal.

— A trecut testul. Dar ar fi putut să le şteargă. Sau poate că a purtat mănuşi.

— Au invocat vreun motiv?

— Ceartă de îndrăgostiţi.

— Prostii.

— Dar e un motiv plauzibil. Juraţii adoră cearta între îndrăgostiţi.

— Long e de partea ei? am întrebat.

— Sută la sută.

— De ce? Credeam că vrea să divorţeze.

Am lăsat ziarul jos. Barul începuse să se umple; nişte tipi discutau dacă echipa Boston Red Sox îi va dezamăgi sau nu. Cei mai optimişti se rugau ca de-abia în finale să fie dezamăgiţi. În timpul discuţiei se aprinseseră.

Rose a ridicat vocea ca să-l pot auzi.

— De ce? Hei, doar pentru că este bogat nu înseamnă că e şi deştept. Poate că o iubeşte. Poate că se gândeşte că acum, când Ron a murit, ar putea avea şansa să se împace cu soţia lui. Să profite de clipele grele prin care trece ea.

— Cine era Ron?

Rose m-a privit surprins.

— Nu ştii?

— Nu mi-a spus nimeni. De unde să ştiu? Ştiu doar că ea îi spunea Ron şi că fusese partenerul de afaceri al lui Long, ceea ce tu ai uitat să-mi spui.

Rose nu şi-a cerut scuze.

— Îl chema Ronald Pearlman, a răspuns el. A vândut lanţul de magazine de blănuri înainte ca piaţa blănurilor să treacă prin criză. A cumpărat o fabrică din Hong Kong şi s-a asociat cu LTS.

— LTS? Ce-i asta? Long Tehno – nu ştiu cum?

— Long Technical Systems. Credeam că ai auzit de ea de când lucrai la M&A.

— Eu am lucrat la Rustbelt – Rita mi-a spus că Long i-a preluat afacerea lui Ron.

— Nu-i plac partenerii. Ron i-a fost de mare ajutor în afaceri, dar o dată ce a obţinut acele fabrici, n-a mai vrut să împartă câştigurile cu el.

— S-au certat?

— Pentru ce? Ron a plecat de la cele zece milioane de dolari lăsate de tată-său şi a ajuns la cifra de afaceri de două sute cincizeci de milioane în operaţiunea lui din Hong Kong. La treizeci şi opt de ani, tipul avea suficienţi bani ca să cumpere Rhode Island. Avea tot ce-şi dorea.

— Cu excepţia unei soţii.

— Unii tipi sunt lacomi.

Atunci mi-am pus întrebarea de ce voia Rita să vândă Castelul pentru a fugi cu Ron dacă individul avea atâţia bani în bancă.

— Dar cum a reuşit să ajungă de la cele zece milioane la două sute cincizeci de milioane?

— Mai întâi îmi răspunzi tu la întrebarea pe care ţi-am pus-o, apoi îţi răspund eu. Ce-ai văzut când ai găsit cadavrul?

I-am cerut lui Franco să-mi umple din nou paharul. Rose şi-a comandat o bere. Apoi i-am spus tot ceea ce le spusesem şi celor de la poliţie. Rose mi-a pus câteva întrebări inteligente şi, după ce am încheiat discuţia, m-a întrebat:

— Aşadar, şi tu crezi că a fost împuşcat dinspre pădure?

— Hei, stai puţin! N-am făcut eu autopsia. Aşa l-am auzit spunând pe Steve. Se pare că a fost împuşcat de la mică

distanţă. Pădurea era cam la cincizeci de yarzi.
— La ce distanţă se află foişorul?
— Optzeci de yarzi.
— Atât cât trebuie ca să împuşti o căprioară.
— Aşa m-am gândit şi eu.
— Ei cred că ea l-ar fi împuşcat din foişor.
— Le va fi foarte greu s-o dovedească.
— Nu par prea îngrijoraţi.
— Bun, deci cum a reuşit Ron Pearlman să-şi multiplice dolarii?
— Avea multe relaţii în Hong Kong, încă de pe vremea când tatăl lui făcea afaceri cu blănuri. Guvernul i-a dat credit ca să se extindă. A fost o operaţiune fierbinte. Fabrica de cipuri avea o nouă tehnologie. Mulţi americani implicaţi în industria de echipamente au vrut să preia controlul exclusiv asupra afacerii. S-a iscat o competiţie dură. LTS a câştigat.
— Plin de relaţii, deştept şi norocos.
— O combinaţie grozavă, a acceptat Rose. L-aş invidia dacă n-ar fi mort.
— Eu nu cred în chestia asta cu cearta dintre îndrăgostiţi.
— Speram să spui asta.
— De ce?
— Ne aşteptăm să spui acelaşi lucru în faţa juraţilor.
— Poftim?
— Dacă se ajunge la proces – şi sunt sigur că asta are în minte judecătorul de stat – am dori ca tu să apari ca martor al apărării.
— Nu sunt sigur că te-am înţeles prea bine, am spus, deşi aveam o presimţire că înţelesesem perfect.
— I-ai văzut împreună, da?
— Puţin timp. După cum ţi-am spus şi la telefon.
— Ei bine, e mare păcat că nu i-ai filmat, dar cel puţin i-ai văzut împreună. Nimeni altcineva nu i-a văzut. La New York erau foarte prudenţi. N-am decât nişte poze cu ei, urcându-se în maşină, şi câţiva chelneri care i-au văzut luând masa

împreună. Dar tu eşti un tip din partea locului, care poate convinge juriul că Ron şi Rita erau amanţi şi se înţelegeau foarte bine. Nu erau violenţi. „Nonviolent” este cuvântul-cheie în acest proces.

— Stai puţin…

— Ştiu că nu vrei să apari la tribunal şi să recunoşti că te-ai furişat în pădure ca să-i filmezi.

— Ai perfectă dreptate.

— Dar aşa s-a întâmplat. Şi este în joc libertatea doamnei Long.

— Uiţi de trecutul meu. Procurorul se va folosi de acest lucru ca să mă discrediteze şi să-mi anuleze mărturia.

— Nu cred.

— Ba da.

— Oh, va încerca să te distrugă. Asta e sigur. Dar nu-ţi poate anula mărturia. Nu-mi pasă cât de tare va încerca el să te împroaşte cu noroi. Completul de judecată va reţine faptul că cei doi amanţi se adorau.

— Dar nu vreau să fiu terfelit aici. Sunt în oraşul meu natal.

— Îmi pare rău, amice. Vrei ca femeia aceea să stea în închisoare, poate toată viaţa, pentru o faptă pe care probabil că nu a comis-o?

— Probabil?

Rose a ridicat din umeri.

— Nu ne interesează dacă l-a omorât ea sau nu. Întrebarea este dacă va face închisoare din cauza asta. Domnul Long a sosit aici cu patru dintre cei mai buni avocaţi din New York, care îi vor lua apărarea. Iar eu caut prin împrejurimi martori care s-o ajute.

Am încercat să protestez, dar Rose m-a întrerupt.

— Nu avem ce discuta. Noi te vom striga ca martor al apărării. Vei depune mărturie. Şi îl vei învinge pe procuror. Nu te întreabă nimeni dacă vrei sau nu. Eşti obligat s-o faci.

— Şi dacă refuz?

— Adu-ţi aminte ce-ai păţit ultima dată.

M-aş fi putut împotrivi şi m-aş fi putut lupta cu el chiar acolo, în barul de la Yankee Drover, dar problema nu era dacă voiam eu sau nu să depun mărturie, pentru că eu văzusem la Castel ceva de care Rose habar n-avea. Desenul fantomatic al Ritei ar fi spulberat orice simpatie din partea juraţilor pentru cuplul de îndrăgostiţi.

Aşa că, în loc să-i aplic o lovitură care să-l dea jos de pe scaun, am spus:

— Sunt sigur că n-a făcut-o ea. Am să fac tot ce pot ca s-o ajut. Dar îţi spun de pe acum că mărturia mea nu-i va fi de nici un folos doamnei Long din momentul în care juraţii vor pune mâna pe unul din desenele ei.

— Care din ele?

Am descris figura lui Ron cu craniul dezgolit.

— După cum ţi-am mai spus, sunt sigur că nu ea l-a omorât, dar dacă se ajunge la proces, vor arăta cu siguranţă schiţa aceea. Oricare dintre juraţii din Connecticut, de cum va arunca ochii pe schiţă, va declara că femeia care a făcut un asemenea desen este în stare să ucidă orice bărbat cu sânge rece. Mă vor întreba dacă am văzut-o desenându-l şi pe baza mărturiei mele o vor închide.

Rose a scos din haină un carneţel îmbrăcat în piele şi l-a deschis la prima pagină.

— Ai puţină răbdare… Să verific lista pe care am primit-o… Nu. Nu apare nici un desen.

— Se află pe şevaletul cel mic. Cu siguranţă că poliţiştii l-au văzut. Întreabă-l pe prietenul tău din poliţie.

— Nu, tocmai am fost acolo. Pe şevaletul cel mare era un peisaj pictat chiar din foişor…

— Pe cel mic. Desenul mai mic.

— Nu. Şi acela era un peisaj. Reprezenta un iaz şi un gard. Nu ştiu ce ai văzut tu acolo, dar acum nu mai este şi nu apare pe nici o listă.

— L-ai luat tu.

— Nu. Chiar tu ai spus că poliţiştii l-ar fi observat de ieri. Eu nu am fost acolo ieri. N-ai fost decât tu, ea şi Ron. A închis carneţelul cu o expresie de satisfacţie şi l-a băgat în buzunar.

Am spus:

— A mai fost cineva.

— Cine?

— Criminalul.

— Exact, a acceptat Rose. Criminalul.

— Tu crezi că ea l-a ucis, nu-i aşa?

— Juraţilor nu le va păsa de ce cred eu.

— Dar tu o crezi vinovată.

— Nu-mi pasă dacă-i vinovată sau nu. Treaba mea este s-o ajut să scape. Trezeşte-te, amice. Domnul Long plăteşte ca să-i facem treaba: are cei mai buni avocaţi în materie de omucideri; pe mine, ca să-i ajut din exterior. Omul care plăteşte mi-a spus clar că soţia lui nu are ce căuta la închisoare.

— El o crede vinovată pe soţia lui?

— Până acum, avocatul acuzării nu prea are dovezi. Domnul Long vrea să evite ca ea să fie pusă sub acuzare. Problema este că aici, în oraş, aveţi un procuror care vrea să profite de ocazie ca să se afirme, încercând să pună sub acuzaţie o femeie bogată şi frumoasă. Aşa că, dacă se ajunge la proces, eşti şi tu implicat.

— Te-am întrebat dacă Long crede că soţia lui e vinovată.

— Nu are încredere în ajutoare.

Rose s-a ridicat. L-am apucat strâns de cot. Mi-a aruncat o privire ameninţătoare. L-am strâns şi mai tare, până când l-am făcut să mă asculte.

— Dacă voi depune mărturie, va trebui să spun că am văzut-o desenând.

El s-a zbătut să scape din strânsoarea mea.

— Am crezut că nu o socoteşti vinovată.

— Aşa este, dar nu pot minţi pentru ea.

I-am dat drumul. Rose şi-a îndoit braţul, bombănind:

— Cu un prieten ca tine, nu va mai avea nevoie de duşmani.

Am trecut la tradiţionalul whisky. Băusem destul suc de roşii şi simţeam nevoia de ceva dulce.

Duminică nu mi-a mers mai bine.

Când se făcuse aproape întuneric, Franco m-a dat afară, sfătuindu-mă să-mi găsesc pe cineva care să mă conducă acasă. Am văzut ca prin ceaţă cum a făcut semn din cap spre mulţimea care privea meciul la televizor şi însoţitorul meu a apărut în persoana lui Vicky McLachlan, pe care o mai alungasem o dată, spunându-i că nu am chef să vorbesc despre Renny.

— Tu nu obişnuieşti să bei în halul ăsta, a observat ea, şi era foarte adevărat.

Dar până să găsesc eu o replică inteligentă, ieşisem deja pe uşă şi am uitat ce avusesem de gând să-i spun. Drumul spre casă a fost îngrozitor. Vicky este pur şi simplu prea scundă ca să menţină în echilibru un beţiv şi mult prea slabă ca să-l sprijine în cădere.

— Te simţi bine?

Mă aflam în gardul viu al lui Scooter MacKay.

— Da. Sunt bine.

Vicky s-a întors cu spatele spre o maşină plină de alegători care se zgâiau. Mi-am adunat gândurile.

— Îmi pare rău că nu l-ai cunoscut niciodată pe Renny.

— N-am ştiut că eraţi atât de apropiaţi.

— Oh, ba da, eram.

— Dar nu prea umblai cu el.

— El era ocupat. Şi eu eram ocupat.

— Ieşi din tufiş.

Am ieşit de-acolo cu ajutorul ei.

— Te simţi vinovat? m-a întrebat ea.

— De ce m-aş simţi?

— Nu te-am văzut niciodată atât de supărat. Nici când a murit tatăl tău.

— Abia mă cunoşteai când a murit tata.

El murise subit, de un atac de cord, în maşina ambulanţei. Am ajuns acasă la timp ca să prind înmormântarea. Vicky a vorbit frumos la biserică.

— Erai rece ca gheaţa.

— Apoi, am avut remuşcări…

În faţa uşii de la intrare, am invitat-o înăuntru. Vicky şi-a muşcat buza.

— Te ajut să te culci.

— Nu sunt sigur că sunt treaz…

— Eu sunt în măsură să judec chestia asta.

În timp ce stăteam în gardul viu al lui Scooter, mi-am dat seama că aveam să-mi încalc din nou promisiunea de a o lăsa în pace pe Vicky înainte de a-i provoca vreun necaz. Acum, am bâjbâit după ea pe scări – cu multă îndemânare, am crezut eu. Dar luni dimineaţa, când m-am trezit, mi-am dat seama că petrecusem noaptea singur.

Aveam mintea limpede, în ciuda unei dureri de cap îngrozitoare. Două stări de mahmureală una după alta erau prea mult, şi nu intenţionam s-o iau din nou cu bere şi cu Bloody Mary; mi-am luat cafeaua în birou, am plătit câteva note, mi-am făcut nişte calcule. În august, nu-mi mergeau niciodată prea bine afacerile. Anul acesta, luna septembrie părea şi mai proastă. La ora nouă şi jumătate i-am telefonat poliţistei Boyce.

— Tocmai voiam să te sun, mi-a răspuns ea. Mă întrebam dacă ţi-ai adus aminte de ceva nou.

— Ai vrea să iei prânzul cu mine? am întrebat-o. Cred că am surprins-o atât de tare încât mi-a răspuns automat „da”. I-am propus hanul Hopkins, cu vedere spre lacul Waramaug. Ne-am înţeles asupra orei douăsprezece şi jumătate.

Am telefonat la „New York Times” şi am dictat un anunţ pentru domeniul Richardson. Până la urmă tot se va vinde – nu-ţi poţi cumpăra o asemenea reşedinţă retrasă şi frumoasă cu bani puţini – şi eu intenţionam să fiu de faţă la încheierea tranzacţiei. Apoi m-am dus la Magazinul

Universal şi mi-am cumpărat ziarul „Times” şi pe cel din Danbury, ca să văd ce se scrisese despre Renny şi Rita cu Ron.

În ziarul „Danbury News-Times” era un articol intitulat „Avionul prăbuşit” şi, lângă el, un titlu la fel de mare pentru vestea arestării Ritei. Era descrisă ca o new-yorkeză bogată care se distra în week-end. Audierea era programată chiar în dimineaţa acestei zile, ceea ce însemna că biata femeie îşi petrecuse noaptea în puşcărie, cu toţi avocaţii ei faimoşi.

În „Times” se scria mult despre accidentul de avion al lui Renny, dar nu se pomenea nimic despre arestarea Ritei. După câte înţelesesem eu treburile astea, ziarele care nu ajungeau în oraş erau cele care ieşeau din tipografie cam pe la nouă seara. Mă întrebam dacă nu avuseseră timp să publice ştirea sau dacă nu cumva interveniseră avocaţii lui Long.

Eram prea departe ca să prindem postul de radio News Radio 88 din New York, iar postul nostru local nu spunea mare lucru. Aşa că n-am auzit decât că Rita a fost arestată. În rest, de Renny nu le păsa decât câtorva localnici. Şi, bineînţeles, pierdusem ştirile de duminică noaptea, dar bănuiam că cel puţin postul de la Hartford indusese interviuri cu Bender şi Boyce.

Boyce a sosit la Hopkins Inn arătând măgulitor de neliniştită. Aveam sentimentul că femeia din ea considera acest prânz drept o întâlnire şi m-am simţit flatat. Era drăgălaşă în costumul ei maro şi avea o geantă suficient de mare ca să încapă în ea un automat. Părul îi era aranjat cu tot felul de zulufi.

Era machiată mult mai evident decât sâmbătă. Folosise în special creionul dermatograf şi ceva fard de pleoape, ceea ce făcea ca ochii ei cenuşii să pară strălucitori ca argintul.

— Îmi cer scuze că am întârziat, m-a salutat ea.

— A obţinut eliberarea pe cauţiune?

— Respinsă.

Mi-a studiat reacţia. Am fost surprins. Îmi închipuiam că Long şi avocaţii lui o vor scoate pe Rita pe cauţiune. Dar bineînţeles că juraţii din provincie nu se împacă întotdeauna cu avocaţii străini care-şi dau importanţă.

Boyce mi-a spus:

— Comandăm ceva de băut sau să-mi scot carnetul?

— Eu o să comand o cafea. Tu ce-ai vrea? Şi te avertizez că vei avea nevoie de două carneţele.

Şi-a întins mâinile mari pe masă.

— Două?

— Vreau să-ţi vorbesc despre Rita Long şi despre Renny Chevalley. Mai întâi despre Renny.

— Atunci am să-ţi citesc drepturile.

— Nu-i nevoie.

Dar ea mi le-a citit totuşi, pe un ton scăzut, recitind textul pe dinafară în timp ce studia meniul. Un cuplu de la masa învecinată schimbă o privire complice, ca atunci când vezi o altă pereche de îndrăgostiţi.

— Eşti gata? am întrebat-o.

— Ai înţeles care sunt drepturile tale?

— Da, la naiba! Termină odată! N-am nici o crimă de mărturisit.

— Dar ţi-am împrospătat memoria.

— Mai întâi despre Renny.

— Zi.

— Renny Chevalley n-ar fi transportat cocaină în Newbury.

— Cum aşa?

I-am povestit totul despre vărul meu. Ea m-a ascultat, luându-şi notiţe. După ce am terminat, mi-a spus:

— Ţi-am notat opinia. Acum e rândul nostru să pornim investigaţia.

— Nu. Nu înţelegi. Ceea ce crede toată lumea că s-a întâmplat acolo, sus, nu s-a întâmplat. Este vorba despre altceva.

— Ce anume?

— Mi-am frământat creierii îndelung. Nu-mi dau seama ce este, dar sigur nu este ceea ce crezi tu. Dacă într-adevăr a transportat cocaină, el a fost atras în această afacere fără să ştie despre ce este vorba. A fost minţit. Poate că în cele din urmă a descoperit totul şi l-au împuşcat.

— O să ţinem cont de presupunerea ta.

— Şi?

— O să luăm în considerare mai multe posibilităţi. Dar problema pe care o ridică această teorie este că nu se înţelege de ce au abandonat ei cocaina.

— S-a spart punga.

— Poate. Dar ar fi meritat să încerce să adune ceva din ea în buzunare. Valora mii de dolari. De obicei, traficanţii de droguri fac orice pentru bani. Mi-a sesizat dezamăgirea. Îţi spun eu ce am să fac: vom cerceta toate spusele tale legate de viaţa şi afacerile vărului tău. Îi vom studia situaţia financiară. Şi vom ţine cont de faptul că, indiferent ce-a făcut, el a fost împuşcat şi asta înseamnă crimă.

Încă nu-i spusesem cât de absurd mi se părea totul.

— Sâmbătă noaptea am avut impresia că poliţia nu prea consideră demnă de luat în seamă crima unui traficant asupra altuia.

— Doar ţi-am mai spus, investighez o crimă, a protestat Marian Boyce. De fapt, două. Ce-ţi aminteşti despre doamna Long?

— De unde venea avionul?

— Vărul tău l-a închiriat din Danbury. Ce-ţi aminteşti despre doamna Long?

— Nu este vinovată.

Marian Boyce mi-a făcut semn sa continui.

— Nu este vinovată, am repetat.

— Dar cine este?

— Eu tot mai cred că a fost un accident de vânătoare.

— Medicul legist nu este de acord cu părerea ta. A fost împuşcat din spate, din foişor. Glonţul l-a lovit de sus.

— Pădurea se află pe o pantă abruptă. E posibil să fi fost împuşcat dinspre pădure. La o distanţă de treizeci de yarzi în pădure, un vânător s-ar fi aflat la aceeaşi înălţime ca şi cea din foişor.

— N-am găsit nici urmă de vânător.

— Doamna Long mi-a spus că a fost un hoţ în pădure, cu o noapte înainte.

— S-a dovedit a fi un raton. Poliţistul Moody l-a împuşcat.

— Şi dacă nu a fost doar ratonul?

— Hmm?

— Dacă a fost cu adevărat un hoţ şi ratonul s-a întâmplat, pur şi simplu, să fie la locul nepotrivit, în momentul nepotrivit?

Ştiam bine că eu fusesem hoţul; încercam doar să-i captez atenţia detectivului. N-a mers. Îşi inspecta lacul de pe unghii.

Am spus:

— Probabil că ţi-ai dat seama că erau amanţi.

— Eşti un adevărat Sherlock!

— Nu te-ai gândit că soţul ei ar fi avut motive să-l împuşte pe Ron?

— Domnul Long se afla în Rose Garden din Casa Albă şi se poza alături de preşedintele Statelor Unite… Mai ai şi alte informaţii?

Nu aveam nici o informaţie şi, cu Jack Long scos din cauză, nu-mi rămăsese decât o teorie.

— Dacă găsesc un vânător – un braconier – care l-a împuşcat din greşeală, pot să vin direct la tine?

— Atât de repede cât poţi forma 911.

— Încerc să te conving că nu ea a făcut-o.

— Dar ai aceeaşi problemă ca şi în cazul vărului tău: nu-mi spui de ce.

— Pur şi simplu aşa simt. Ştiu că nu putea să-l omoare pe Ron.

— De ce?

— Îl iubea mult prea mult.

— Stai puţin. Mi-ai spus că ai cunoscut-o la picnic. Şi că te-ai dus să-i evaluezi casa. Apoi aţi băut un pahar de şampanie în foişor. Dacă la asta se rezumă relaţia ta cu această femeie, de unde ştii că-l iubea prea mult ca să-l poată ucide?

Eram pe punctul de a-i vorbi despre casetă şi despre ce cuplu grozav alcătuiau. Dar mi-era teamă că i-aş fi provocat şi mai multă suferinţă Ritei, aşa că am spus:

— După felul cum îi ţinea trupul în braţe.

Şi-a pus carnetul deoparte.

— Sper să aibă mâncare bună aici… Spune-mi, cum e să creşti în bogăţie?

— N-am crescut în bogăţie.

— Poliţistul Moody mi-a spus că tatăl tău a fost primar. Al meu a fost muncitor în New Haven. Pentru mine, tu eşti un om bogat.

— Ei bine, în cazul ăsta trebuie să-ţi mărturisesc că a fost foarte plăcut să-mi petrec copilăria la Newbury. Puţin cam plictisitor, dar ne găseam singuri modalităţi de distracţie.

— I-am auzit pe băieţii de la sediu povestind despre o năzbâtie pe care i-ai făcut-o lui Moody.

Nu mi-am putut stăpâni un zâmbet.

— Cu prima ocazie, să fii atentă cum, întotdeauna înainte de a se urca în maşină, Moody cercetează spatele acesteia.

— Ce i-ai făcut? N-au vrut să-mi spună.

— De ce nu?

— Sunt o mie de poliţişti. Jumătate sunt femei.

Vorbea degajat, dar am avut impresia că, deşi era o tipă dură, avea şi ea momentele ei de singurătate. Aşa că am spus:

— M-a ajutat şi Renny.

— S-o iau ca pe o descriere a trăsăturilor lui de caracter?

— Da, cam aşa ceva, pentru că el m-a susţinut. Poliţaiul Moody îmi făcuse o figură destul de urâtă.

— Ce anume?

— Ceva în genul poliţiştilor… eram un adolescent. La vremea aceea mi s-a părut un lucru cumplit.

— Te-a umilit în faţa prietenilor?

— Cum de ai ghicit?

— Sunt poliţistă. Deci, ce i-ai făcut? Nu te teme, atâta timp cât n-ai omorât pe nimeni, totul este în regulă. În plus, eu ştiu să păstrez un secret.

Mi-a zâmbit cu gingăşie. I-am povestit atât cât merita pentru că şi ea îmi spusese că Renny închinase avionul din Danbury, ceea ce nu fusese publicat în ziare.

— Era o petrecere în seara aceea la Asociaţia Fermierilor. Este clădirea de la marginea oraşului. Renny şi cu mine am şterpelit de la tatăl meu o armă cu ţeavă dublă, cu calibru de doisprezece, şi am ascuns-o pe câmpul din spatele imobilului. Apoi am împrumutat un lanţ lung, folosit la tăierea lemnului, de la fratele lui Renny, Pink – apropo, faptul că i-aţi pus cătuşele lui Pink noaptea trecută nu este un gest prea amical faţă de locuitorii acestui oraş.

— Am fost obligaţi, mi-a răspuns Marian, ridicând din umeri. Omul e predispus la scandaluri. Şi ce s-a întâmplat mai departe?

— Ei bine, am dus lanţul cu roaba până la Church Hill Diner. Iar când Ollie s-a dus acolo şi a intrat să bea o cafea, am legat unul din capetele lanţului în jurul unui arţar din faţă, iar celălalt de osia din spate a maşinii.

— Nu mai spune!

— Am legat lanţul pe sub maşină… Lui Renny îi era frică să nu fie prins, ceea ce mie îmi convenea, pentru că eu voiam să privesc, aşa că el a fugit repede în spatele clădirii şi a tras cu arma în aer. Cu ambele ţevi. A fost un zgomot îngrozitor. Îţi poţi închipui cum s-a auzit în liniştea nopţii de vară! Şi ca să fie sigur de efect, a încărcat-o din nou şi a mai tras de două ori. Ollie a ieşit din birt de parcă ar fi tras cineva cu tunul în el, s-a aruncat în maşină, a aprins luminile, a dat drumul la sirenă, a pornit motorul, totul

aproape în acelaşi timp, şi a luat-o din loc în mare viteză. În anul acela conducea un Ford mare şi rapid…

Marian a început să râdă.

— LTD. Cu un carburator cu patru camere.

— Exact. A pornit-o scrâşnind cumplit din roţi, în sus pe Church Hill, scoţând fum şi lăsând un miros puternic de cauciuc în urma lui. A parcurs o oarecare distanţă până când lanţul s-a întins la maximum… Şi brusc – bang! – osia roţilor, puntea din spate şi diferenţialul săltau la capătul lanţului, dar Ollie continua să meargă. A parcurs vreo sută de yarzi învăluit în fum şi scântei înainte de a se opri în mijlocului şoselei Church Hill. Scooter Mekay i-a făcut o poză, dar tatăl lui n-a vrut s-o publice.

— Ce copii răi!

— E mult de-atunci, Marian… Pot să-ţi spun Marian?

— Sigur, Ben. Spune-mi Marian.

— Amândoi am fost „copii răi”. Eu mai rău decât el. Dar el nu era genul de om care să facă contrabandă cu cocaină. Pur şi simplu nu era făcut pentru aşa ceva. Trebuie să ştii acest lucru.

— Iar Rita Long nu este femeia care să-şi omoare iubitul. Ştii ceva? Eşti romantic, Ben. Ai vreo iubită?

— Nimic important. Ceea ce-mi convine. Dar tu? Ai un iubit?

— Chiar doi, a răspuns ea, fără să-mi dea vreun detaliu despre viaţa ei intimă. A luat din nou meniul. Ce-mi recomanzi?

— Priveliştea.

A examinat meniul, m-a observat încruntându-mă şi s-a aplecat spre mine peste masă.

— Hei!

— Ce e?

— Acum eşti copleşit de durerea pentru moartea vărului tău. De ce nu-ţi acorzi câteva zile liniştite, în care să reflectezi mai profund la toate astea?

— Ştiam că Rita Long nu şi-a ucis iubitul înainte de a afla de moartea lui Renny.

Boyce a oftat.

— Te-am verificat, Ben. Îţi cunosc trecutul. Pune-te în situaţia mea. Îţi aduci aminte ce părere aveai despre presimţiri când lucrai în Serviciul Secret al Marinei?

— Îmi aduc aminte că „Serviciul Secret al Marinei” mi se părea uneori ca o contradicţie în termeni.

A zâmbit din nou în felul ei drăgălaş.

— Presimţirile sunt frumoase. Faptele sunt mai bune. Ai uitat? Să presupunem că o aspirantă din marină raportează că superiorul ei a atentat la pudoarea ei în spatele ancorei. O crezi pe cuvânt şi o compătimeşti, spunându-ţi că nu este posibil să mintă? Şi îl aduci pe bărbat în faţa Curţii Marţiale? Sau întocmeşti un raport, vorbeşti cu eventualii martori şi pui faptele cap la cap?

— Îmi aduc aminte că unele presimţiri m-au condus spre fapte reale.

— În regulă. Sună-mă când dai de fapte. Ne-am stabilit temporar sediul la Plainfield.

A scos o carte de vizită din geantă şi a scris ceva pe ea, zâmbind.

— Încearcă mai întâi la ăsta.

Am mâncat păstrăv. A fost grozav. Dar în ceea ce priveşte scopul prânzului a fost un dezastru. Tot nu eram convins că am făcut bine că nu i-am vorbit despre caseta video, dar instinctul îmi spunea că n-ar fi ajutat la nimic. După cafea, Marian a cerut plata.

— Nu, fac eu cinste, am protestat eu.

— Ai să plăteşti data viitoare, când va fi o întâlnire de afaceri. Sună-mă. Oricând.

M-am întors spre Newbury cu impresia clară că niciunul din oamenii poliţistei Boyce nu aveau de gând să se ascundă cu prea multă grijă în acest caz. Sau doar îşi bătea joc de mine?

Am condus drept înainte prin Newbury, îndreptându-mă spre Danbury.

Două avioane cu elice zbârnâiau în jurul aeroportului Danbury. Unul dintre ele patrula peste şosea, sperând să întindă o cursă unui şofer care depăşea viteza, neatent la semnele albe de pe marginea şoselei care avertizau conducătorii amatori de viteză. Celălalt avion, vopsit într-un roşu chinezesc, aparţinea firmei Sky Rentals. Proprietarul părea să se antreneze când coborând, când urcând în înaltul cerului, cu mişcări foarte nesigure. Am aşteptat lângă un hangar. La capătul pistei se afla gigantica Danbury Fair Mall, fostul câmp de iarmaroc din Danbury, unde obişnuiam să-l privim pe Pinkerton Chevalley conducând maşina lui Renny pe pista de automobilism.

Aeroportul e mic în comparaţie cu centrul comercial. Hangarele par nişte case de pitici pe lângă uriaşul Macy's Sears şi Lord & Taylor. Pista pare mai mică decât suprafaţa de parcare.

În cele din urmă, avionul roşu a aterizat şi a venit exact până unde mă aflam eu. Un bărbat furios, îmbrăcat în haine sport, s-a îndreptat ca o furtună spre un BMW şi a pornit în viteză. Tovarăşul lui a coborât din avion alb la faţă şi tremurând.

— Pe mine mă aştepţi?

— Dacă eşti Roy Chernowsky, cel care închiriază avioane.

— Îmi pare rău că am stat aşa de mult. Am supus unui test un client.

— Bănuiesc că nu a trecut testul.

— Nu, nu l-a trecut. Cu ce te pot ajuta? Vrei să închiriezi un avion?

— Sunt Ben Abbott. Varul lui Renny Chevalley.

— Renny era vărul tău? Chernowsky a privit înfricoşat în jur de parcă eu aş fi fost răzbunătorul bandei de traficanţi de droguri.

— Calmează-te, i-am spus. Vreau doar să aflu ce s-a întâmplat. Nu cred că el transporta cocaină.

— Atunci cine l-a împuşcat?
— Spune-mi tu. Cu cine mai zbura?
— Numai cu pisica.
— Cu pisica?!
— Nu ştii de pisică? Este o poveste despre care credeam că ţi-a spus.
— Nu, nu, nu. Noi nu lucram împreună. L-am însoţit în câteva curse de transport de marfă, dar toată povestea asta mi se pare tare confuză. Despre ce pisică este vorba?
— Pisica aparţine acestui doctor bogat, ai înţeles? Doctorul are o casă în Block Island. Ea pleacă câteodată şi o săptămână. Zilele trecute nu a putut găsi pisica şi a plecat fără ea. Apoi menajera ei a găsit pisica. Doctorul a spus „Minunat! Pune-o într-o cutie şi spune-i lui Renny s-o ducă cu avionul”.
— Doctorul îl cunoaşte pe Renny?
— Desigur. Renny o ducea regulat cu avionul. Aşa că menajera a pus mâna pe Renny, care a împrumutat avionul meu şi a zburat cu pisica spre Block Island.
— Şi cum s-a transformat în cocaină?
— Spune-mi tu, vere. El trebuia să se întoarcă aici pe la ora unu la prânz. În loc de asta, îmi telefonează şi-mi spune că-mi ţine avionul mai mult. L-am întrebat cât de mult şi el mi-a răspuns că se va întoarce pe întuneric. Mie îmi convenea. Eu sunt plătit cu ora şi nu mai solicitase nimeni avionul. Se face întuneric, Renny nicăieri. Şi nici tu avion. N-am primit nici un telefon. Până când, în jur de ora zece, m-am trezit cu un poliţist care mi-a fluturat pe sub nas un mandat de percheziţie, mi-a luat registrele şi m-a informat că-mi confiscă avionul. Apoi mi-a spus să nu părăsesc oraşul. Auzi, unde să plec cu un avion lipsă pentru care nici n-am primit plata?
— Cine e doctorul?
— Zelda Schwartz.
— Ai numărul ei?

— Încă mai este acolo. Hei, vrei să te duc eu până pe Block Island?

— Nu cred că-mi pot permite. Dar ţi-aş fi recunoscător dacă mi-ai da numărul ei.

— Cred că e secret.

— Nu-i nimic, am s-o sun la cabinet. Spune-mi un lucru: cât de departe putea ajunge Renny cu acest avion?

— Cât de departe voia.

— Cât de departe? Vreau să spun, putea să ajungă până la Boston?

— Desigur.

— Chicago?

— Ar fi trebuit să-i facă plinul.

— Hai să zicem după ce părăsea Block Island, cât de departe putea ajunge până să-l găsească?

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— La ce oră te-a sunat din Block Island?

— Şi poliţiştii au vrut să ştie acest lucru. Cam în jur de ora unsprezece dimineaţa.

— Deci, de la unsprezece până la miezul nopţii, cam cât de departe putea ajunge? Evident, mult mai departe decât distanţa dintre Newbury şi Block Island.

— Te referi la nouă-zece ore de zbor – ăsta este un avion rapid – cam două mii de mile, scăzând timpul necesar alimentării.

— Până la Chicago şi înapoi?

— Aşa cred. Toronto, Montreal, Washington, Atlantic City. În orice parte, la est de Mississippi. Desigur, ar fi fost un zbor tare obositor.

— Avionul nu are autocomandă?

— Mda, dar asta nu înseamnă că poţi să te aşezi comod şi să tragi un pui de somn.

— Nu era nevoit să completeze o foaie de zbor?

— Nu. Era scutit de formalităţi – ceea ce bineînţeles că-i convenea în cazul în care transporta cu adevărat cocaină.

— Dar a completat vreo foaie de zbor?

— Din câte am auzit eu, zbura de la Block până în La Guardia.

— Şi de acolo unde se putea duce?

— Nu ştie nimeni. A completat o foaie pentru Teterboro. Zburând la o înălţime legală de opt sute de picioare, ar fi putut ajunge oriunde.

— Dar cei de la Teterboro nu i-ar fi sesizat lipsa?

— Nu şi dacă îi anunţa prin radio că schimbă ruta. Ar fi putut anunţa că se duce la Atlantic City. Ai putea să-i întrebi pe poliţişti despre asta. Probabil că au verificat deja.

— Mulţumesc.

— Ascultă, dacă iei legătura cu poliţiştii sau cu altcineva implicat în povestea asta, vrei să întrebi, te rog, de avionul meu? Sper din tot sufletul că nu voi fi obligat să mi-l recuperez prin intermediul unui avocat.

— Te-ar putea costa foarte mult.

— Mi-e teamă că mi-l vor reţine. Au o lege care spune ceva despre vehiculele implicate în afacerile cu droguri. Ai auzit de ea?

— Nu văd cum ar putea reţine un lucru proprietate particulară.

— Au mai făcut-o. Sigur nu vrei să te duc undeva cu avionul?

— Sigur.

Am găsit un telefon public, am pierdut o monedă şi m-am decis să-mi rup de la gură şi să-mi cumpăr un telefon pentru maşină. Mai avusesem unul, prin anii’ 80, când costa două mii de dolari. Acum le scăzuse preţul cam la o sută de dolari dacă găseai un comisionar care le făcea reclamă. Am găsit unul mai ieftin în piaţa de desfacere, am plătit o sută de dolari pe care i-am sustras din suma alocată serilor petrecute la Yankee Drover şi m-am alăturat standardelor moderne.

Asistenta doctoriţei Schwartz a fost de acord să-i transmită doctoriţei plecate să mă sune. Ajunsesem

aproape acasă când noul meu telefon a sunat şi o voce gravă a cerut cu Ben Abbott.

— Doctor Schwartz?

— Asistenta mi-a comunicat că eşti vărul lui Renny.

— Da. Mama mea este soră cu tatăl lui.

— Ei bine, îmi pare rău pentru vărul dumitale, domnule Abbott. Cu ce te pot ajuta?

— Eu nu cred că Renny se ocupa cu traficul de cocaină, doamnă doctor, şi mă întrebam…

— Nici eu nu cred, dar nu cunosc un fapt care ar putea dovedi acest lucru. Era un pilot plăcut, timid, punctual, de încredere şi foarte politicos – dar niciuna din aceste calităţi nu l-ar fi împiedicat să facă ceea ce susţine poliţia că a făcut.

— Când a plecat din Block Island?

— Era încă pe aeroport când a venit şoferul meu să mă ia.

— Nu l-aţi văzut decolând?

— Nu. Nu este chiar aşa de mică insula. Şi la sfârşit de săptămână sunt multe avioane.

— Deci nu aveţi idee dacă a mai zăbovit cinci minute sau cinci ore?

— După cum am spus şi poliţiei, domnule Abbott, tot ce ştiu este că şoferul meu i-a transmis mesajul telefonic, iar el a spus că va veni săptămâna viitoare să mă ia cu avionul.

— I-a lăsat cineva un mesaj telefonic?

— Părea a fi o ofertă de zbor: „Ia-l pe domnul Smith la ora două şi treizeci”.

— Smith? De unde?

— Nu era decât numele şi ora. Mai vreţi să ştiţi şi altceva, domnule Abbott?

— Mulţumesc că mi-aţi răspuns la apel.

„Ia-l pe domnul Smith la două şi treizeci” nu-mi spunea nimic. Când plecase din Block Island, Renny completase în registru destinaţia La Guardia. S-ar fi putut opri oriunde pe drum. Sau l-ar fi putut lua pe domnul Smith din La Guardia ca să-l ducă până în apropierea oricărui loc din estul Americii. Sau poate că „domnul Smith” era codul transportului de cocaină. Aveam credinţa că poliţiştii nu aflaseră nimic important pentru a-şi schimba opinia iniţială în legătură cu moartea lui Renny. Cel puţin nu de la Roy Chernowsky şi doctor Schwartz.

Pe drumul de întoarcere la Newbury, din suburbii şi oraşe de la sud de şoseaua Interstate 84 te simţi ca şi cum ai trece printr-o oglindă. Laşi în spate oraşe aglomerate şi prea multe maşini; iar în faţă întâlneşti spaţii largi, unde

oamenii vin de obicei să-şi petreacă vacanţele. Pe la miezul nopţii şedeam în tăcerea deplină a „bibliotecii” mele – o încăpere cu pereţi groşi, aşezată în spatele clădirii, cea mai veche parte a casei – şi priveam cum ard buştenii din lemn de măr în şemineu. Mă gândeam să beau ceva, dar nu aveam de gând să mă îmbăt iarăşi.

Era foarte umilitor să încerci să obţii informaţii de la nişte persoane care vorbiseră deja cu poliţiştii. Aceştia lucrează în echipă; când obţin o informaţie nouă, îşi împrăştie colegii, trimiţându-i să urmărească tot felul de piste, să verifice, să analizeze posibilele urme. Eu singur nu prea eram în stare să fac mare lucru. Nu aveam la îndemână decât convingerea mea fermă – care fusese pusă la grea încercare – că Renny n-ar fi putut face aşa ceva. Cum mă caracterizase Marian Boyce? Un romantic rupt de realitate. Da, dar poate că realitatea lor nu era aşa cum o vedeam eu. La prima vedere, părea că Renny se certase cu un partener în timpul unui transport de cocaină. Se prăbuşise pe pista lui Al Bell. În avion s-a găsit cocaină. Renny a fost împuşcat. Iar Renny avusese destul timp la dispoziţie ca să-şi ia partenerul şi cocaina de undeva, între Block Island şi pista lui Al. Singur nu aveam nici o şansă să aflu unde altundeva mai aterizase vărul meu.

Aveam nevoie de un partener. Un profesionist care să-şi folosească multiplele relaţii. Un tip expert într-un Mercedes impunător. Nu-mi plăcea Alex Rose. Dar cel puţin pe el îmi permiteam să-l caut. I-am găsit cartea de vizită. Până atunci nu mă uitasem la ea. În colţul din stânga avea gravat un trandafir frumos. Mi-a răspuns secretara lui. Am întrebat-o dacă şeful ei mai era în birou.

Şi-a amintit de mine şi mi-a spus că domnul Rose îmi va telefona imediat. Aparatul a sunat tocmai când mai puneam un buştean pe foc.

— Ce s-a întâmplat?

I-am spus:

— Vreau să încheiem o afacere.

— Ce afacere?
— Accept să depun mărturie în apărarea doamnei Long.
— Nu există îndoială în privinţa asta. Eşti obligat să depui mărturie.
— O să fiu un martor prietenos.
— Nu-mi pasă dacă eşti prietenos sau nu.
— Va fi în avantajul tău dacă voi fi pe placul juriului.
— E adevărat, a cedat Rose. Pe de altă parte, procurorul te va întreba dacă ai fost plătit să depui mărturie.
— Nu vreau bani.
— Ah, nu?
— Vreau două lucruri. Să o duci pe Alison la dentist.
— Nu e nici o problemă. Aş vrea să văd ce zice nenorocitul de avocat al acuzării despre treaba asta în faţa unui juriu alcătuit din părinţi iubitori. Ce altceva?
— Ajută-mă să-l găsesc pe cel care mi-a ucis vărul.
— Ehei!
— Ce s-a întâmplat?
— O sarcină grea.
— Long îşi permite. Trece-o pe lista ta de cheltuieli drept onorariu de consultaţii sau altceva.
— De ce nu aştepţi până termină poliţia investigaţia?
— Ei privesc chestia asta ca pe o luptă între traficanţii de droguri.
— Din câte am auzit, au dreptate.
— Ei nu iau în consideraţie şi presupunerea că era un simplu om de afaceri, ceea ce şi era. Nu acceptă acest punct de vedere.
— Aici te înşeli. Am vorbit cu poliţista Boyce. E dornică de acţiune. Bender şi-a luat cazul doamnei Long. Boyce moare să-şi găsească şi ea propriul ucigaş.
— Boyce porneşte de la o prejudecată. Rose a rămas tăcut o clipă. Auzeam muzică prin receptor. O muzică de bar; genul de melodie pe care o asculţi înainte de a-ţi lua cina. I-am spus:
— Ştiu că din afară totul pare negru.

— Asta aşa e. Rose a tăcut din nou, după care a adăugat: Tu faci parte din aceeaşi familie cu a lui. Va trebui să-mi spui mai multe – să-mi prezinţi nişte fapte care să mă convingă, înainte de a mă implica.

— Ca de exemplu?

— Să-mi găseşti pe cineva serios care să creadă din convingere că Renny Chevalley nu avea nici cea mai mică intenţie de a aduce cocaină pe terenul acela.

— Dacă găsesc o asemenea persoană, mă pot duce cu ea la poliţie.

— Poliţiştii nu te-ar lua în serios. În schimb, eu m-aş convinge că vărul tău nu a fost un ticălos care s-a ocupat cu traficul de droguri, aşa cum susţin poliţiştii.

— Nu a fost decât un om de afaceri.

— Ai idee câţi „oameni de afaceri” fac un joc dublu? Din cauza diferitelor împrejurări? Se ceartă cu angajaţii lor şi devin victime ale guvernului. Când li se prezintă o ocazie favorabilă, majoritatea profită de ea.

— Renny nu era aşa.

— Dădea cu împrumut reţinând scontul?

— Cred că, uneori, da.

— Plătea taxe pentru banii lichizi?

— Stai puţin. Faptul de a ascunde o parte din venituri ca să nu plăteşti taxe nu se compară cu traficul de droguri.

— Tu ai face trafic de droguri?

— Bineînţeles că nu.

— Nici eu. Dar nu ţi-ai declara veniturile?

— Ba da.

— Eu nu sunt aşa de sigur de mine, a spus Rose.

— Asta nu înseamnă că Renny era traficant de droguri.

— Dovedeşte-mi!

— Asta îţi cer eu să faci.

— În schimbul unor dovezi născocite de tine?

— N-am spus că am să mint pentru ea. Dar am să descriu cuplul exact aşa cum l-am văzut. Şi să sperăm din toată inima ca avocatul acuzării să nu fi găsit desenul.

— De ce n-am începe cu dinţii fetei? a replicat Rose.

Din câte mi-am dat eu seama, el se răzgândise în privinţa mărturiei mele la tribunal, dar îşi păstra libertatea de alegere.

Eram bucuros că o chemasem pe Vicky McLachlan să mă ajute în faza preliminară a afacerii cu dentistul. Şedeam în jurul mesei de la bucătărie – Vicky, Alison, Janet Mealy şi eu – şi curând această poveste s-a dovedit o problemă foarte delicată.

Mama lui Alison asculta, frământându-şi mâinile. În cele din urmă ne-a spus pe un ton şoptit că nu e posibil să-i pună aparat lui Alison. Nu-şi putea permite. Iar Alison a spus că ea, oricum, nu voia aparatul.

— Plăteşte totul prietenul meu, Alex Rose.

— Nu e bine. Am profitat deja prea mult de bunătatea dumneavoastră.

— Dar pe mine nu mă costă nimic. Îmi face un serviciu pentru că l-am ajutat şi eu. M-am uitat spre Vicky, căutând ajutor, şi mi-am ales mai departe cu multă grijă cuvintele. Doamnă Mealy, ceea ce vă propun eu este o ocazie importantă, care poate schimba viaţa unui om. Sunt bucuros că i-a ieşit un asemenea noroc în cale lui Alison.

Fata şi-a îngustat ochii plini de o nelinişte uimită.

— De ce vrei să port sârmele alea, Ben?

Când a văzut că ezit, a izbucnit în lacrimi care-i curgeau râuri pe obraji, iar gura a început să-i tremure. Mama ei s-a întins s-o mângâie. Dar bărbia lui Alison s-a potolit şi ea s-a ridicat de la masă. A rămas în picioare, privindu-ne peste masă şi aşteptând o explicaţie.

— Nu înţeleg, Ben. Ce vrei să faci?

— Sst! o atenţionă maică-sa.

— Nu, mamă. Trebuie să-mi spună.

M-am întors disperat spre Vicky, care a întrebat-o:

— Scumpa mea, de ce plângi?

— Nu plâng. Alison îşi şterse degrabă lacrimile de pe obraji.

— Atunci de ce eşti furioasă pe Ben?

— Mă urăşte.

— Te urăsc? Nu, nu-i adevărat. Ţin la tine şi îmi placi foarte mult.

— El crede că sunt urâtă.

— Nu-i adevărat! Chiar sunt de părere că eşti un drăcuşor de fată foarte drăgălaş.

— Ba nu-i adevărat!

Ţinând seama de numărul mare de ortodontişti din zonă, am presupus că aparatul dentar este la fel de american ca şi plăcinta cu mere. Multe dintre colegele de şcoală ale lui Alison purtau aparat dentar, ştiam sigur acest lucru. Dar uitasem că ea nu făcea parte dintre fetele de pe Main Street, ceea ce mama ei nu uitase.

Şi-a pus un deget pe gură, cerându-i să tacă.

Dar Alison s-a răsucit.

— Am crezut că mă placi.

— Ce se întâmplă aici? am explodat eu. Dar chiar te plac. Haide, draga mea, ştii foarte bine că-mi place de tine.

— Ba nu! ţipă ea şi de data asta s-a aruncat suspinând în braţele maică-sii.

Credeam că o cunosc bine şi că are încredere în mine. Se ţinuse toată vara după mine, jucându-se în grădină, împrumutându-mi uneltele şi cărţile. Iar când vagabondul de taică-său apăruse pe neaşteptate, beat, la mine venise să găsească alinare. Poate de aceea am făcut greşeala să cred că este mult mai matură decât era firesc la anii ei. Acum o rănisem profund.

Doamna Mealy se uita ţintă la masă, clătinând din cap şi şoptind „De ce?”

Cum era foarte limpede de la cine moştenise dinţii aceia, am considerat că n-are nici un rost să-i răspund la întrebare. În clipa aceea, bunul Dumnezeu a făcut să sune telefonul.

— Sunt Rita Long, am auzit vocea joasă, plăcută. Trebuie să vorbesc cu tine.

— Ce număr ai? Te sun eu imediat.
— Sunt acasă.
— Eşti acasă?
— Pe cauţiune. Poţi să vii până aici?
— Vin cât pot de curând.
Am închis telefonul şi m-am întors la masa din bucătărie.
— Alison, n-a spus nimeni că nu eşti deja drăguţă. Aparatul dentar te va ajuta să devii şi mai drăguţă. Nu-i aşa, Vicky?
Vicky rămăsese cu privirea aţintită pe telefon.
— O fată nu e niciodată suficient de frumoasă, nu-i aşa, Vicky?
Vicky mă privea de parcă m-ar fi văzut urinând pe treptele primăriei. S-a dus la Alison, a luat-o pe după umeri, lăsând-o să şadă în continuare în poala maică-sii.
— Scumpa mea, spuse ea cu ton mângâietor, lasă-mă să te ţin… o să-ţi explic eu totul. Inima lui Ben este de obicei la locul ei. Dar în cele mai multe cazuri e un ticălos. Un om superficial. Înţelegi ce vreau să spun prin superficial?
Alison şedea între cele două femei ca un covor făcut sul, privindu-mă printre lacrimi. A răspuns:
— Da.
— Să fii drăguţă nu este cel mai important lucru pe lume, a continuat Vicky cu blândeţe. Femeile înseamnă mult, mult mai mult decât înfăţişarea lor exterioară. Iar când în interior arăţi bine – când îţi place ţie cum arăţi -, atunci înseamnă că arăţi grozav.
Janet Mealy studia o arsură de pe masă şi-şi frământa un nasture de la pulover.
— Ben mă crede urâtă, spuse Alison.
— Hei, replică Vicky, zgâlţâind-o cu putere, Ben este atât de superficial încât n-ar fi prietenul tău dacă nu te-ar considera drăguţă. Crezi că ar fi prietenul meu dacă n-ar socoti că sunt drăguţă?
— Ei, acum ajunge…
— Nu-i aşa? se răsuci ea spre mine.
— Suntem prieteni. Cine observă…

— Tu, m-a întrerupt ea, înţepată. Se înroşise toată şi a început să plângă. Se poartă cu femeile de parcă ar fi nişte păpuşi, spuse Vicky suspinând. De câte ori mă priveşte, am impresia că ceva nu-i în regulă cu părul meu.

Alison s-a răsucit neliniştită şi şi-a trecut degetele prin părul lui Vicky.

— Îmi place la nebunie părul tău. Aş vrea să am şi eu părul ca tine.

Vicky îşi trase nasul.

Alison o îmbrăţişa cu putere cu braţele ei mici şi slabe.

— Înţeleg ce simţi. Ben încearcă întotdeauna să ne schimbe.

— Aşa este.

— Şi mie îmi face la fel.

— Cum am încercat eu să te schimb, Alison?

— M-ai obligai să culeg spanac.

— Dar îţi place să culegi spanac.

— Nu încerca s-o intimidezi, interveni Vicky.

— Dar şi tu ai fost de părere că e o idee bună aparatul dentar.

— M-am răzgândit. O chinui pe biata copilă numai ca să-ţi satisfaci tu imensul tău orgoliu.

— Întotdeauna mă bate la cap în legătură cu cartofii, murmură doamna Mealy.

— Imens orgoliu?! Probabil că ai luat cuvintele dintr-unul din discursurile tale.

— Aşa şi trebuie, a suspinat Alison. Aşa şi trebuie.

— E destul de drăguţă şi aşa, spuse doamna Mealy, încurajată. Eu n-am avut niciodată aparat.

— Tare mi-aş fi dorit să nu fi avut nici eu, scrâşni Vicky, strâmbându-se ucigător spre mine. Doare.

— Doare? întrebă Alison. Ben nu mi-a spus că doare.

— Ben nu spune întotdeauna tot ce trebuie.

— Dar este pentru sănătatea ei, Dumnezeule! Am vorbit cu doctorul în dimineaţa asta şi m-a asigurat că face foarte bine, fiind vital pentru sănătatea gingiilor.

— Ben, du-te şi te plimbă sau fă altceva. Uite ce i-ai făcut sărmanei fete.

M-am retras din propria mea bucătărie. Ieşind din casă peste câteva minute, cu portofelul, haina şi cheile de la maşină, am auzit-o pe Vicky promiţându-i lui Alison că-i va ondula părul.

Am sunat-o pe Rita Long de la telefonul meu cel nou şi am anunţat-o că eram în drum spre ea. Părea mult mai necăjită decât mine. Am întrebat-o dacă vrea să-i aduc ceva.

— Lapte, mi-a răspuns. De-abia am ajuns acasă. Nu am nimic aici.

— Ai mâncat?

— Mi-au dat drumul înainte de masa de seară.

— Ce ţi-ar plăcea?

— Nimic.

— Mai târziu ţi se va face foame. Ce-ai vrea să mănânci?

— Ia ce vrei.

Întrebându-mă cam pe unde puteau fi soţul ei şi faimoşii avocaţi, am întors şi m-am îndreptat spre Grand Elion. Am făcut cumpărături şi am ajuns la Castel cu două sacoşe mari, cu ziarele din ziua aceea şi o sticlă de vin, deşi îmi închipuiam că trebuie să existe pe-acolo şi o pivniţă. Când am ajuns, am văzut-o aşteptându-mă pe treptele de la intrare. La fel ca şi întreaga clădire, treptele erau impozante, iar ea arăta ca un pitic în ţara uriaşilor. Îşi strânsese părul într-o coadă şi era îmbrăcată cu nişte jeanşi, pantofi de sport şi un pulover gros. Era machiată foarte discret, iar mâinile îi îngheţaseră.

— Ţi-e frig? am întrebat-o.

— N-ai idee ce înseamnă să stai în aer liber după ce ai fost atât de mult timp închisă.

— Te înţeleg, i-am spus. Am adus ceva de mâncare şi o sticlă de vin. Vrei o înghiţitură?

— Mi-e teamă să nu mă prăbuşesc.

— Atunci nişte ceai?

Ezita. I-am observat privirea îndreptată spre pajişte. Mai era cam o oră până să se întunece. I-am spus:

— Stai aici. Mă duc să fac ceaiul şi îl aduc aici.

— Mulţumesc. Tu poţi să bei vin dacă vrei. Cred că mai este şi o sticlă de şampanie în frigider.

Am scos două ceşti de ceai şi, în timp ce fierbea apa, am desfăcut pieptul de pui, cotletele de viţel, linguini, broccoli, verdeaţa şi morcovii, cerealele, o pâine, nişte lapte, suc de portocale şi nişte mere. Am găsit-o unde o lăsasem, pe trepte, în lumina soarelui de pe pajişte, întreruptă de umbre lungi. Şi-a pus mâinile în jurul căniii.

— Dumnezeule, a spus ea după o vreme. Mulţumesc.

— Cu plăcere.

— Tu mi-ai adus ceai zilele trecute, nu-i aşa? L-am găsit lângă pat.

— Doctorul Greenan ţi-a dat un somnifer.

— Când am ajuns astăzi acasă, am stat sub duş până am rămas fără apă caldă.

— Sunt convins.

— Alex Rose mi-a spus că ar trebui să te sun.

— De ce?

— Este detectivul soţului meu.

— Ştiu.

— Mi-a spus că ai putea să-mi explici anumite lucruri.

— Mă îndoiesc.

— Mi-a mai spus că ai putea să mă ajuţi.

— Ţi-a spus cumva şi cu ce?

— Mi-a spus că-mi vei explica tu. Ce se întâmplă?

M-am ridicat, am coborât treptele şi am răscolit cu piciorul prundişul de pe alee. Rita a spus:

— Nu înţeleg ce legătură ai tu cu toată povestea asta. A fost pur şi simplu o coincidenţă că te aflai aici, în casă, când… l-am găsit pe Ron.

— Aşa e, am încuviinţat. Pură coincidenţă. De fapt, eu chiar mă întrebam dacă a fost o simplă coincidenţă. Ea mă invitase. Îmi oferise şampanie în foişor. Tot ea îl zărise pe

Ron. Ea îl mutase. Poate că mă chemase acolo în mod intenţionat, ca să fiu martor la descoperirea cadavrului. Oarecum mă forţase să-i fiu complice la mutarea cadavrului. Dar mă invitase la ea înainte de moartea lui Ron. Oare ea înscenase totul? Îl omorâse cu sânge rece şi la fel de lucid plănuise descoperirea trupului? Nu se poate, mi-am zis.

— Mi-a spus că-mi vei explica, a insistat ea.

Am mai împrăştiat nişte prundiş. Era foarte fin, utilizat numai de cei foarte bogaţi. Cumpărat cu bani grei. De-abia dacă se mişca din loc.

— Ei bine?

— N-o să-ţi placă ce-ai să auzi.

— Nu mi-a plăcut nimic din ceea ce mi s-a întâmplat începând de sâmbătă. Avea o privire grea şi obosită, iar treptat i se înăsprise şi vocea.

— Soţul tău ştia de relaţia cu Ron.

A clipit des şi s-a ridicat, ameţită.

— Ce vrei să spui?

Se vedea că ea nu ştie absolut nimic. Mă întrebam ce reuşiseră să discute cu toţi avocaţii şi gardienii în jurul lor.

— Oh, Dumnezeule!

— Jack nu ţi-a spus nimic?

Rita s-a lăsat din nou pe trepte şi şi-a sprijinit capul în mâini.

— N-am discutat despre motivul prezenţei lui Ron aici. Jack a fost foarte înţelegător şi m-a sprijinit moral. Mi-a spus că el este de vină, pentru că este mai tot timpul ocupat şi nu stă mai mult cu mine. El ştia deci?

— Multe au ieşit la suprafaţă, am spus. Unde este el acum?

— La New York. M-a adus acasă şi a plecat. Mi-a spus că are nevoie de timp ca să reflecteze. Se va întoarce la următoarea întâlnire cu avocaţii, când Dumnezeu o fi aia. Eu nu am voie să plec din Plainfield.

— Cât a fost cauţiunea?

— Un milion şi jumătate şi paşaportul meu. Aşadar, ce legătură ai tu?
— N-o să-ţi placă deloc.
— Spune-mi. Acum chiar se enervase, sătulă deja de sâcâiala la care o supuseseră atâţia ticăloşi din preajma ei.
— Alex Rose este omul de legătură. Soţul tău l-a angajat să adune dovezi asupra relaţiei tale cu Ron Pearlman. Te-a urmărit prin New York.
— N-am făcut nimic la New York.
— Ştiu. Nu are decât o poză de-a voastră în timp ce vă urcaţi într-un taxi şi mărturiile unor chelneri care v-au văzut împreună.
— Slugarnicul! Grăsanul ăla ticălos! Este un tip dezgustător acest Alex Rose. Ne-a fotografiat?
— Şi a vorbit cu chelnerii.
— N-am voie să iau masa cu un prieten? Doar atât am făcut împreună, am luat prânzul.
— Chelnerii au fost de părere că sunteţi un cuplu foarte drăguţ.
— Iisuse! Şi tu unde intervii în povestea asta?
— Eu am fost ratonul.
— Nu înţeleg.
Dar nedumerirea ei n-a durat prea mult. A sărit în picioare, scăpând ceaşca din mâini.
— Tu erai în pădurea de lângă casa mea?
— Da.
— De ce?
— Rose m-a angajat ca să filmez o casetă cu voi, drept probă pentru divorţ.
— Glumeşti.
Nu ştiam dacă socoteşte că glumesc în legătură cu caseta sau cu divorţul. Dar m-a lămurit imediat. Se referea la amândouă.
— Divorţ? Jack avea de gând să divorţeze de mine?
— Aşa credea Rose.
— Voia să mi-o ia înainte? Eu voiam să divorţez de el.

— Chiar aveai de gând să divorţezi?
— Nu sunt sigură. Nu doream să-l rănesc… Ai avut aparat de filmat?
— Rose mi-a dat unul.
Cu câteva trepte mai sus de mine, Rita mă privea ca pe un şarpe veninos care încerca să-i intre în casă.
— Ne-ai filmat! Ai o casetă video! Eşti un tip dezgustător…
— Am şters-o.
— M-ai văzut împreună cu Ron – unde?
— În studioul tău.
— Oh, Doamne! Privi cu ochii minţii scena de-atunci. Oh, nu!
— Erai complet îmbrăcată.
Se concentra să-şi aducă aminte.
— Nu. Mi-am scos…
— Nu ţi-am văzut deloc trupul.
— Mi-am scos bluza.
— Nu ţi-am văzut decât chipul.
— M-ai văzut în timp ce sărutam…
— Nu. Nu ţi-am văzut decât faţa când te-ai întors spre fereastră. N-am mai filmat. Am aruncat caseta. A căzut pe pajişte şi m-am dus s-o recuperez. Atunci m-ai auzit. Când am ajuns acasă, am şters banda şi am ascuns-o. Lui Rose i-am dat înapoi aparatul şi o casetă goală.
— Pleacă din casa mea.
— Putem vorbi?
— Pleacă de-aici!
— N-a fost chiar aşa. Nu sunt chiar aşa cum crezi tu. A fost o prostie din partea mea să accept slujba lui Rose, dar înainte de a te cunoaşte, mi s-a părut o treabă amuzantă.
— Dar acum mă cunoşti, mi-a spus ea dispreţuitoare.
— Te-am cunoscut în noaptea aceea. De aceea n-am mai filmat.
— Ce ştii tu?
— Mi-am dat seama că erai fericită.

Rita Long m-a privit fix, cu asprime, până când ochii i s-au umplut de lacrimi. Am continuat:

— Mi s-a părut că vă cunosc mai bine decât pe oricine altcineva. Eram fericit pentru voi. Şi m-am îndrăgostit nebuneşte de tine.

— Prin fereastră?

— Nu m-am simţit niciodată mai aproape de cineva cum m-am simţit faţă de tine.

Încă plângând, mi-a spus:

— Dumnezeule, a doua zi, la picnic, ce gândeai despre mine?

— Aproape că mi-am ars braţul.

A clătinat din cap, oftând.

— Ce fel de joc joacă Rose?

— Nu cred că face vreun joc. Sau cel puţin aşa crede el. E de părere că, dacă se va ajunge la proces, mărturia mea în legătură cu faptul că tu şi Ron formaţi un cuplu drăgăstos ar putea fi de folos apărării. Despre acest lucru vrea să vorbim. Avocaţii au de gând să invoce motivul certei între îndrăgostiţi.

— Vor să mă condamne.

— Aşa am auzit. Dar nu prea au dovezi.

— E de necrezut… Acum, vrei te rog să pleci?

— Vrei să-mi răspunzi mai întâi la o întrebare?

— Spune. Te urăsc pentru ceea ce ne-ai făcut.

— Unde este desenul pe care l-ai făcut în noaptea aceea? Portretul lui Ron?

— Ai văzut acel… Bineînţeles că l-ai văzut. Pleacă odată!

— Unde a dispărut?

— Nu a dispărut nicăieri. E în studio.

— L-ai mai văzut acolo de când a fost omorât Ron?

— Nu.

— Vrei să verifici?

— De ce?

— Rose mi-a spus că nu este acolo şi că nici poliţiştii nu l-au luat. Vrei te rog să verifici?

— Bine.
— Pot veni cu tine?
— Nu.
A urcat treptele în fugă şi a trântit uşa în urma ei. I-am auzit paşii urcând scara principală spre etajul doi. S-a întors şi m-a privit neliniştită.
— Nu mai este.
— Când am venit să evaluez casa, mai era?
— Nu ştiu.
— Dar ai fugit în studio înaintea mea ca să acoperi şevaletul.
— Nu. Întotdeauna îmi acopăr tablourile la care lucrez. Am fugit înainte ca să mă asigur că nu mi-am lăsat lenjeria intimă pe-acolo.
— Deci şevaletul era acoperit când ai fugit în studio?
— Da.
— Iar acum ai găsit un tablou cu un eleşteu şi un gard, nu?
— De unde ştii?
— Mi-a spus Rose. Unde este deci schiţa cu Ron?
— Nu ştiu.
— A luat-o cineva. Cine ar fi putut să intre în casă? Poate cât timp ai fost la picnic.
— Doar Ron, când s-a întors.
— Dar soţul tău?
— Era la Washington.
— Nu mai are nimeni cheia?
— Am schimbat yalele când am terminat construcţia.
Aşa se proceda de obicei, după ce proprietarii dăduseră nişte chei constructorilor.
— Dar menajera?
— Încă nu am una.
— Rita, pot să te întreb de ce i-ai desenat craniul descărnat?
— Ce vrei să spui?
— Vreau să spun că dacă desenul acela ar ajunge la tribunal, ar crea o impresie… bizară.

— Pentru Dumnezeu, este doar o tehnică de lucru, începi cu reprezentarea scheletului şi continui adăugând muşchii şi pielea. Nu e nimic bizar.

— Înţeleg.

— Orice profesor de artă ţi-ar spune acelaşi lucru, a adăugat ea, enervată, de parcă numai la lucrul acela nu avea ea chef să se gândească. Poate că nu era nimic ciudat în reprezentarea aceea, dar nu mi-am putut înăbuşi gândul că juraţii, ca şi mine, aveau să se întrebe ce gânduri îi trecuseră prin minte cu o noapte înainte de moartea iubitului ei.

— Când am venit să evaluez casa, unde credeai că se află Ron?

— Mi-a spus că se duce până la New York şi că se întoarce mai târziu. Dar când m-am întors de la plimbare, Jaguarul era în garaj. El îl folosea de obicei, pentru că eu merg pe-aici mai mult cu Land Rover-ul.

O văzusem la picnic suindu-se în el – era un Land Rover britanic, ultima modă.

— Deci, unde te-ai gândit că se află Ron?

— Nu l-am putut găsi în casă. Am presupus că s-a dus să alerge şi ştiam că dacă îţi va vedea maşina, va intra în casă cu grijă. E o casă mare.

— Asta ai spus şi poliţiştilor?

— Vrei să pleci acum?

— Îmi pare rău pentru ceea ce ţi-am făcut.

— Va trebui să suporţi singur consecinţele faptelor tale, mi-a spus. Eu am propriile mele probleme.

— Îmi mai răspunzi la o întrebare?

— Intru în casă. S-a întors şi a urcat treptele.

— Dar ei nu te cred! i-am strigat.

Ea a continuat să urce. Când a ajuns la uşă, am fugit după ea.

— E posibil ca soţul tău să-l fi omorât pe Ron?

— Jack era la Washington.

— Ştiu. Dar dacă n-ar fi fost, ar fi fost posibil să-l omoare?

Am crezut că-mi va spune din nou să plec. În loc de asta, mi-a răspuns gânditoare:

— Mi-am pus întrebarea asta de o mie de ori cât timp am stat în celulă.

— Şi?

— L-ar fi putut împuşca? Nu ştiu.

— Sau să angajeze un asasin plătit?

— Nici la întrebarea asta n-am răspuns. Mi-am pus de nenumărate ori toate întrebările astea şi m-am gândit cât de bine cunoşti un om dacă nu poţi răspunde la asemenea întrebări!

— De cât timp sunteţi căsătoriţi?

Stătea în pragul uşii, privind în jos, către mine, şi clătinând din cap.

— De nouă ani. Dar încă nu pot răspunde la asemenea întrebări.

— Avocaţii tăi au ridicat această problemă în faţa poliţiştilor?

— Sunt şi avocaţii lui Jack.

— Iar Rose este detectivul lui.

— Jack mi-a spus că vrea să lămurească lucrurile.

— Ce părere ai despre asta?

— Sunt paralizată, Ben. Nu mai simt nimic.

Mi s-a părut cam periculoasă dispoziţia ei. Înainte de a-i putea spune ceva, Rita a adăugat visătoare:

— Ceea ce nu pot să înţeleg este faptul că întotdeauna am avut un sentiment ciudat care-mi spunea că Jack… m-a privit şi, deodată, s-a oprit. Dar de ce-ţi spun eu toate astea? Noapte bună. La revedere… Oh, şi poţi face ce vrei cu mărturia ta.

A intrat în casă, trântind uşa în urma ei. M-am urcat în maşină şi am chemat-o la telefon. La al patrulea apel a răspuns automatul. Am spus:

— Sunt eu, Ben Abbott.

A izbucnit:

— Poftim?

— Ce-ai vrut să spui mai adineauri? Ceva ce nu poţi înţelege? Că ai un sentiment ciudat că Jack…?

— Mi-am adus aminte cum l-am cunoscut eu pe Ron.

— Cum l-ai cunoscut?

Îmi închipuisem că o să-mi închidă telefonul. Dar nu, doar a oftat din tot sufletul.

— Mai vrei nişte ceai?

— Mulţumesc.

M-am îndreptat spre casă.

— Cred că relaţia noastră este una dintre cele mai ciudate relaţii, a spus ea. Relaţia dintre un voyeur şi obiectul de cercetat.

— Eu nu sunt un voyeur, iar tu nu eşti obiect. Şi nu avem nici o relaţie.

Am urmat-o în bucătăria cea frumoasă. A privit în jur ca o străină.

— Nu cumva ţi-e foame? am întrebat-o.

— Ba da, mi s-a făcut brusc foame. Poate mai găsesc nişte brânză.

Am deschis frigiderul. A exclamat surprinsă când a văzut că e plin cu verdeţuri şi cu tot felul de pachete.

— Ce înseamnă asta?

— Produse de băcănie. Se găsesc de vânzare în Grand Union. Nota de plată e pe tejghea.

A luat-o şi a citit cifrele.

— Dar vinul?

— E din partea mea. Ce zici de un burger cu carne de viţel?

În ziua în care Ron a fost împuşcat, observasem că cineva – poate arhitectul ei – instalase lângă frigider un splendid dulap cu condimente. Am pus tarhon, anason, chimen, pătrunjel, un pic de sare, piper şi usturoi în carnea de viţel, am făcut mici plăcintele şi le-am lăsat deoparte; apoi am spălat legumele şi am tăiat andivele. Am mai aruncat nişte usturoi într-un sos făcut din ulei şi oţet.

— Ai ventilator?

Rita i-a dat drumul. Fumul a dispărut instantaneu din bucătărie. Instalaţia era silenţioasă, dar foarte eficientă. Văzusem şi eu unde era butonul, însă am vrut să participe şi ea. Am pus la încălzit cea mai mică tigaie pe care am găsit-o – atât cât să încapă doi burgeri, am presărat sare pe fund şi i-am pus în tigaie.

— Nu vrei ulei? m-a întrebat.

— Dacă pui sare, nu se mai lipesc.

I-am prăjit bine pe ambele părţi, am stins focul şi i-am mai lăsat puţin. Rita m-a întrebat cum am învăţat să gătesc.

— Locuind singur, n-am avut încotro.

Am desfăcut vinul şi ne-am aşezat pe scaune, stând faţă în faţă la masa din bucătărie. Am început să mâncăm.

— Doamne, e foarte bun! a spus ea.

— În comparaţie cu mâncarea de la Plainfield?

— În comparaţie cu orice. Ai cumpărat carnea de viţel şi ai făcut pur şi simplu acest burger grozav?

— M-am ajutat foarte mult şi de condimentele tale.

— Mulţumesc.

— Poţi face ceva similar cu pieptul de pui pe care ţi l-am lăsat. Încălzeşti uşor tigaia şi pui mai întâi unt sau ulei.

— Mda, bine.

— Nu găteşti niciodată?

— Avem un bucătar la New York. Încă nu m-am decis să angajez unul şi aici. Îmi plăcea să fiu singură în casă, a spus ea cu un zâmbet slab.

— Aveţi unul şi în Greenwich?

— Oh, da. Dădeam multe petreceri. Stamford şi New York fiind foarte aproape, făceam afaceri chiar în Greenwich.

Şi-a terminat salata. I-am dat pâine franţuzească şi i-am umplut din nou paharul.

— Câţi ani ai?

— Douăzeci şi nouă.

Am fost surprins. Şi nu pentru că ar fi arătat mai în vârstă. Ci numai din cauza felului ei de-a fi.

— Aveai douăzeci de ani când te-ai măritat cu Jack?

— Da. Şi nu vreau să vorbesc despre asta.

— Scuze. Tocmai voiai să-mi spui cum l-ai cunoscut pe Ron.

— Da, aşa e. Nu-i aşa? Mi-am adus aminte cum ne-a făcut Jack cunoştinţă. Imediat după ce el a preluat afacerile lui Ron, am dat o petrecere. O cină restrânsă, numai noi şi avocaţii şi câte un contabil din fiecare tabără. Oricum, în după-amiaza aceea, înainte de cină, tocmai terminasem de vorbit cu bucătarul şi menajera şi voiam să mă apuc să scriu biletele pentru masă. Întotdeauna le fac eu. Părerea mea este că mâncarea poate fi îngrozitor de proastă, dar dacă aşezi oamenii la masă cum trebuie, îşi vor aduce aminte de cina respectivă.

Brusc, am simţit o oarecare simpatie pentru Jack Long. Se măritase ea cu el la douăzeci de ani, dar se maturizase foarte repede. Ea îl îmblânzise şi-l susţinuse în afacerile lui foarte dure, în care concurentul trebuia eliminat.

— În timpul acela m-a sunat Jack de la New York. Mi-a spus că Ron tocmai sosise din Hong Kong şi că era dărâmat, aşa că îl trimitea înainte. M-a întrebat dacă îi pot pune la dispoziţie camera oaspeţilor. După câteva minute a sosit limuzina. El adormise în maşină şi, când a coborât, părea ameţit şi arăta ca un puşti. Mi-am zis: Oh, Doamne, ce bărbat grozav! Înţelegi. Oricum, am mirosit pericolul de când l-am văzut. L-am trimis sus cu menajera. Cu o oră înainte de sosirea musafirilor, i-am spus să-i ducă o cafea în cameră. Ron a coborât refăcut şi îngrijit îmbrăcat, într-un costum care-i venea nemaipomenit. Ne-am aşezat şi am vorbit.

— Erai deja îmbrăcată pentru cină? am întrebat.

— Mă îmbrăcasem mai devreme. Până să vină Jack acasă, Ron şi cu mine ne împrietenisem deja. A fost o petrecere grozavă. Toată lumea era mulţumită de tranzacţia încheiată şi de petrecere.

A făcut o pauză.

— Ce s-a întâmplat apoi?

— Jack s-a întors la Washington. Când a plecat, l-a invitat pe Ron să stea la noi în casă.
— Când s-a întâmplat asta?
— Anul trecut.
— Aveai deja această casă?
— Tocmai o terminasem. Am stat în casa din Greenwich până când a fost gata asta.
Am dat din cap. Cei mai mulţi oameni dintre cei cărora le vând case sunt foarte stabili, dar foarte puţini îşi pot permite să aibă trei proprietăţi deodată. De fapt, am asistat la multe vânzări anulate din cauză că cel care cumpăra nu lichidase încă vechea casă.
— Aşa că Ron a stat la Greenwich, a continuat Rita. Şi lucrurile s-au precipitat. L-am dus la cină la club. Şi în plimbările cu prietenii mei. Jack a zburat la Hong Kong. Ron s-a apucat să ia lecţii de polo. Şi-a rupt mâna. A fost un motiv ca să stea şi mai mult la noi. Şi într-o dimineaţă ne-am trezit în pat.
— Într-o dimineaţă?
— I-am dus cafeaua.
Mi-am ascuns privirea.
— Ce este? a întrebat ea.
— Scuză-mă, dar mi se pare amuzant.
— După cum ai văzut, mi-a răspuns ea cu un zâmbet amar.
— N-am văzut nimic. Îmi imaginam doar.
Rita s-a întins după sticla de vin. Am umplut din nou paharele. A sorbit puţin şi mi-a spus:
— Realitatea este că acum, când privesc înapoi, am impresia că Jack a făcut totul intenţionat. De parcă a vrut cu tot dinadinsul să devenim amanţi.
— Vă înţelegeaţi bine?
— Desigur. Întotdeauna ne-am înţeles. Vreau să spun că nu ne certam. Nu ne iubeam cu pasiune, dar nu ne certam. Mama mi-a spus chiar, odată, că avem genul de căsnicie demodată din anii ‘50. Ştii la ce mă refer – bărbăţelul la

birou, soţioara ocupându-se de îndatoririle sociale. Mergea. Oricum, timp de opt ani a funcţionat.

— De ce ar fi vrut Jack să vă combine?

— Nu ştiu. Şi asta mă înnebuneşte.

— Poate că avea şi el o aventură?

— Nu cred.

— Dar poate că este combinat cu altcineva şi urmărea să te dea la o parte. I s-a părut calea cea mai simplă, să te determine să devii amanta lui Ron, apoi să intenteze divorţ. Nu-i posibil?

— Nu prea cred.

— Mi-ai spus că nu dormeaţi împreună.

— Am fost atentă să văd dacă observ vreo schimbare. Nu părea brusc întinerit sau fericit. Înţelegi ce vreau să spun?

— Oh, da.

— Poate că ar trebui să-mi angajez şi eu un detectiv.

— Dar Jack e de partea ta. Ţi-a spus că vrea să clarifice lucrurile.

— Poate că a vrut doar să mă menajeze înainte de a mă scoate pe cauţiune. E un om decent. Cum putea să-mi vorbească de divorţ când eu eram în celula aceea?

— Nu ai fi prima prizonieră în situaţia asta.

— Poate. Dar astăzi, când am ieşit, mi-a spus din nou că este de partea mea.

— Mi-ai spus că s-a dus la New York să reflecteze. La ce?

— Nu ştiu.

— Tu ce vrei?

— Îl vreau pe Ron înapoi, a spus ea şi a izbucnit în plâns.

— Îmi pare rău pentru tine.

— Mulţumesc că mi-ai pregătit masa. Sunt obosită. Vreau să mă culc. Mulţumesc că ai venit.

I-am spus:

— Am să depun mărturie pentru tine dacă tu crezi că-ţi va fi de folos.

— Nu vreau să mă gândesc acum la asta.

— Nu-i nici o grabă. Poate o să ai noroc.

— Cum?
— Poate nu te pun sub acuzaţie.
— Poate că ratonii vor zbura.
M-am ridicat şi m-am îndreptat spre uşă.
— E-n regulă. Mă descurc şi singur.
M-a condus şi mi-a deschis uşa de la intrare, o uşă masivă din oţel frumos lucrat, cu nituri. Mai văzusem una ca asta la Edinburgh Castle.
— Îmi pare rău că ţi-am vorbit cam dur.
— Îmi pare rău că am făcut ceea ce am făcut.
— Eram foarte supărată. Ştiu că n-ai fi făcut-o dacă m-ai fi cunoscut.
I-am urat noroc. Aproape că mă aplecasem s-o sărut pe obraz, dar brusc mi s-a părut atât de fragilă şi obosită încât am considerat că ar fi un gest nepotrivit.
A doua zi, dis-de-dimineaţă, într-o miercuri, am luat telefonul în grădină şi m-am strecurat în picioarele goale, călcând peste frunzele moarte ale unui cedru. Apărată la nord şi vest de gerurile timpurii de o veche construcţie din piatră, grădina mai adăpostea încă crizanteme, trandafiri, fasole verde, genul de plante de grădină universală şi chiar şi alte flori. Mătuşa Connie îmi telefonase la ora şapte ca să-mi aducă aminte de întâlnirea noastră cu mama.
— Vrei să conduc eu? m-a întrebat Connie.
— Oh, nu, conduc eu.
În timp ce vorbeam, ţineam receptorul proptit între obraz şi umăr şi curăţăm părţile moarte ale crizantemelor care se adunaseră peste măsură cât timp eu mă ţinusem pe urmele lui Renny.
— Bine, dacă preferi… Vrei să conduci maşina mea? I-am răspuns că mi-ar face plăcere, dar am adăugat precaut:
— Dacă porneşti motorul, Connie, nu uita să deschizi uşile de la garaj.
— N-o să uit. Mi-ai mai spus-o şi duminica trecută. Nu sunt idioată, sunt doar bătrână. Ce-i duci mamei tale?
— Trandafiri albi.

Erau florile ei preferate. Când se mutase în Frenchtown o întrebasem dacă nu vrea să-şi ia cu ea nepreţuiţii ei trandafiri. Dar ea mi-a răspuns cu înţelepciune: „Aşa vei avea ocazia să-mi aduci flori”.

— Tu ce-i duci? am întrebat-o pe Connie.

— Am o plăcintă în cuptor. Merele sunt aproape coapte.

Mi-am reţinut o exclamaţie. Merii ei Roxbury Russet erau nişte copaci enormi, iar gândul că ea se suise pe o scară…

— Vin să te iau la unsprezece şi jumătate.

— Stai puţin, mi-a răspuns ea. Am auzit că mama ta e foarte supărată de moartea lui Renny Chevalley. Acest ultim… „eveniment” o va necăji şi mai tare.

— Ce eveniment?

— Ştii foarte bine la ce mă refer.

— Mi-e teamă că nu.

— Vorbeşte tot oraşul. Ai fost acasă la soţia lui Long. Vorbea pe linia ei specială.

— Faptul că m-am dus la ea nu înseamnă că am vreo relaţie cu ea, mătuşă Connie.

— Oamenii vorbesc.

— Oamenii ar trebui să-şi vadă de treburile lor.

— Oamenii ar trebui să respecte şi cele Zece Porunci, dar nu le respectă, aşa că trebuie să ne acomodăm cu realitatea. Ceea ce vreau să spun, Ben, este că trebuie să încerci să o linişteşti pe mama ta. Îşi face prea multe griji. Să te vedem cum te descurci.

M-am întors la florile mele.

— Neaţa, Ben, s-a auzit vocea puternică a lui Scooter MacKay dincolo de gard.

Am rupt trei trandafiri frumoşi şi i-am dat pentru Eleanor. Scooter îşi bea cafeaua şi-şi fuma ţigara de dimineaţă, căci Eleanor nu-i dădea voie să fumeze înăuntru. Când venea iarna, îl vedeai fumând afară, în zăpadă. Am pus trandafirii deasupra gardului. Eleanor ştia cum să-i taie înainte de a-i pune în apă. Scooter mi-a făcut cu ochiul.

— Am auzit că prietena ta a ieşit pe cauţiune.

— Ai de gând să publici aşa ceva?
— Ce anume? Că e prietena ta sau că a ieşit pe cauţiune?
— Dacă publici că e prietena mea, te dau în judecată.
— Vrei să pui piedici presei libere?
— Bucuros.
Scooter mi-a aruncat un zâmbet. Rubrica lui de fărădelegi din „Clarion” înclina mult spre prezentarea cazurilor de viol, viu colorate cu citate inedite din spusele ofiţerului Trooper. În săptămână aceea mă aşteptam la un articol de genul „Cele două morţi care au tulburat liniştea tradiţionalului picnic”.
— Steve Greenan zice că e o tipă mortală.
— Doctorul are dreptate. Şi era îndrăgostită de tipul pe care se presupune că l-a împuşcat.
— Tu crezi că ea a făcut-o?
— Nici nu se pune problema.
— Atunci de ce au arestat-o?
— E bogată şi frumoasă.
— Am auzit că au găsit amprentele ei pe puşcă.
— Scooter, tu ai împuşca un cerb de la optzeci de yarzi cu un singur cartuş?
— Desigur, dacă îmi apare în faţă.
— Dar e o distantă mare, nu-i aşa?
În tinereţea lui, Scooter MacKay fusese un vânător vestit. Chiar şi băieţii Chevalley s-ar fi dus cu el în pădure. Dar, ca mulţi dintre noi care renunţaseră la vânătoare, îşi pierduse dexteritatea.
— Depinde de încărcătură. Şi de armă, bineînţeles. Dar e o distantă mare.
— Aşa m-am gândit şi eu.
— Ai văzut cumva arma?
— Este o Ithaca Deerslayer. De calibrul 12.
— E o armă grozavă, a spus Scooter visător. Prima armă special creată pentru vânătoarea de căprioare.
— Dar optzeci de yarzi rămâne o distanţă mare.

— Când au testat arma asta, au obţinut o abatere de şapte inci pe verticală. Şase pe orizontală.
— De la o distanţă normală.
— Dar prietena ta l-a doborât de la optzeci de yarzi.
— Nu e prietena mea. Şi nu ea l-a împuşcat.
— E o lovitură grozavă. Mă întreb cine a învăţat-o să tragă aşa.
Am schimbat subiectul.
— Ce se spune despre noul legist? Crezi că se va ţine seama de rezultatele autopsiei făcute de el?
Steve şi ceilalţi doctori, care lucrau doar cu o jumătate de normă, se ocupau numai de faza preliminară a cercetării legale. Cadavrele fuseseră duse la morga din Plainfield.
— Îl cheamă DeAngelo. A scris şi o carte. Este unul dintre cei mai buni medici legişti din ţară.
— Şi ce dracu' caută la Plainfield?
— A ieşit la pensie din Boston. Familia lui are o casă pe-aici.
— Deci este în vârstă bine. Poate că şi-a pierdut autoritatea.
Scooter a zâmbit.
— L-am întâlnit la ferma animalelor. Are cel puţin cincizeci de ani. Poate chiar cincizeci şi doi.
— Grozav.
Scooter a tras ultimul fum din ţigară şi mi-a strigat cu voce tare:
— Pajiştea ta arată ca dracu'!
— Am renunţat la maşina de tuns iarbă.
— Foarte rău.
— M-am răzgândit să mai pun tot felul de chestii otrăvitoare pe pământ.
— Am observat că nici reclame nu mai publici.
— Nu mi-erau de prea mare folos.
Scooter a ridicat nepăsător din umeri. Îşi permitea. El imprima la tipografia ziarului „Clarion" multe din

săptămânalele altor oraşe. Era o afacere foarte rentabilă şi fără bătaie de cap.

Connie pornise maşina, o scosese din garaj şi închisese ea însăşi uşile. La ora unsprezece şi jumătate fix, stătea deja pe locul din faţă, îmbrăcată cu o jachetă de lână peste rochia de vară, iar pe cap purta o pălărie stil Lilly Daché, pe care o cumpărase când fusese invitată să lanseze o navă de război din cel de-al doilea război mondial.

Plăcinta era pe locul din spate, ambalată cu grijă. Mi-am pus şi eu trandafirii pe locul din spate. Le învelisem cozile într-un prosop umed. După ce m-am aşezat la volan, i-am ridicat voaleta de pe faţă şi am sărutat-o pe obrazul cu o piele uimitor de catifelată. Avea maxilarul rigid.

— Te-ai lovit? am întrebat-o.

— Nu.

— Connie!

— Porneşte maşina.

— Crezi că poţi rezista la un asemenea drum?

Ea suferea din când în când de o formă rară de artrită, o inflamaţie a unei artere de la cap care îi provoca dureri insuportabile în momentele de criză. Era ceva ce se putea opera, dar renunţasem la această idee. Steve şi specialiştii de la New Haven nu voiau s-o supună unei asemenea operaţii. Lua câte o pastilă numai când durerea devenea insuportabilă, pentru că se temea să nu devină dependentă.

— Ştii foarte bine că o pot aduce pe mama aici într-un timp foarte scurt.

— Porneşte maşina, a repetat ea.

Din cauză că mătuşa Connie îl considerase întotdeauna pe tata ca pe fiul ei, mama era într-un fel fata ei. Dar, spre deosebire de tata, care fusese pentru ea fiul perfect, mama nu era decât o fată din Frenchtown. Oricât ţinea la Connie, nu se simţea niciodată la largul ei în prezenţa mătuşii. Exact aşa cum mă aşteptam, când am ajuns la fermă, mama se agita prin sufragerie, convinsă că masa nu este aşezată cum trebuie. În ciuda celor şaptezeci şi cinci de ani, în

dimineaţa aceea era din nou fata de optsprezece ani pe care Bertram Abbott o adusese în casa lui de pe Main Street, spre uimirea întregului oraş. Era atât de tulburată încât m-a sărutat pe obraz în grabă, de parcă abia ne despărţisem la micul dejun, cu câteva ore mai înainte. Connie, care avea obiceiurile ei, a spus:

— Oh, hai să mâncăm în bucătărie. Sufrageriile sunt foarte mohorâte la lumina zilei.

Am văzut-o pe mama albindu-se la faţă şi am intervenit:

— Mai bine mâncăm aici. Masa e deja pusă.

Probabil că mama o aranjase încă de cu seară, dimineaţa mai verificase totul încă o dată şi mai făcuse alte mici schimbări înainte de a veni noi.

— Mamă, vrei să te ajut? am întrebat-o pe când se îndrepta spre bucătărie.

— Nu, stai şi vorbeşte cu mătuşa Connie. Mă descurc şi singură.

— M-a plictisit deja în maşină, a spus Connie. Vino să stai cu mine, Margot. Lasă-l pe Ben să servească.

A mers bine. Mama era convinsă că mă pot descurca cu plăcinta cu carne şi cu salata, fără să scap ceva, şi avea aceeaşi încredere în mine cu privire la carafa cu limonadă şi coşul cu pâine.

După masă, Connie a rămas cu mama în bucătărie în timp ce ea spăla vasele, iar eu m-am dus afară şi am cărat cu roaba nişte lemne pentru foc de la magazie până la bucătărie. Era un aer rece care prevestea venirea toamnei în Frenchtown, căci acolo era întotdeauna mai rece decât în Newbury. Uneori mă întrebam de ce se întorsese mama aici şi aveam sentimentul că nu-i voi înţelege niciodată adevăratul motiv pentru care o făcuse. Dar după-amiezile de toamnă erau aici mai frumoase decât în oricare altă parte. Acolo unde un străin ar fi văzut doar o mlaştină, un localnic vedea un pământ fertil. Apele atrăgeau păsările migratoare. Oţetarul şi arţarii care împodobeau pământul

acela îşi schimbaseră deja culoarea frunzelor. Aerul era tare, umed şi plin de viaţă.

Mama a ieşit afară când eu reparam uşa de la magazie. Era o femeie micuţă, aproape de aceeaşi înălţime cu Connie, care moştenise ochii negri caracteristici familiei Chevalley şi obrajii supţi, care-şi păstrau demnitatea o dată cu înaintarea în vârstă. Mi-am dat seama că era mulţumită de felul în care decursese masa.

— Connie se odihneşte puţin, a spus ea. Nu ţi-e frig?

— Mi-e bine.

— Vrei să-ţi aduc ceva?

— Aş bea cu plăcere o cafea.

A intrat grăbită în casă, de unde a apărut cu două ceşti cu cafea şi o bucată de plăcintă pentru mine. M-am aşezat pe o buturugă, iar ea pe scaunul ei favorit Adirondack, pe care i-l adusesem din curtea interioară în timp ce ea îşi făcea griji pentru spatele meu. Aşezaţi în sfârşit amândoi, cu cafelele aburind în mână, am privit păsările şi am discutat despre vreme.

— Când am ajuns eu la Renny, tocmai plecaseşi, i-am spus după o lungă tăcere.

Ea mi-a zâmbit şovăielnic, ceea ce însemna că voia să-mi vorbească.

— N-am putut sta. Eram prea necăjită. M-am gândit cu groază că ai fi putut fi tu în locul lui.

— Cum aşa? am întrebat eu, precaut.

— Era de vârsta ta. Voi vă aveaţi ca fraţii. Săraca mama lui!

Ele făceau parte din generaţii diferite. Mama mă avusese la patruzeci de ani, iar mama lui Renny îl născuse la douăzeci. În ciuda diferenţei de douăzeci de ani dintre ele, cele două cumnate se înţelegeau foarte bine. I-am răspuns:

— Să nu crezi ce se vorbeşte. El nu a făcut nimic rău.

— Sunt convinsă de asta. Dacă ar fi fost vorba de Pink sau de altcineva, nu m-ar fi surprins. Dar nu în cazul lui Renny.

— Aşa cred şi eu.

— Sunt sigură că există o explicaţie.
— Trebuie să fie, am întărit eu.
— Chiar şi pentru bani.
— Care bani? Mama părea neliniştită.
— Frances m-a sunat azi-dimineaţă. Poliţia a făcut percheziţie în garaj.
— Şi?
— Au găsit patruzeci de mii de dolari, bani lichizi.
— Poftim?
— Patruzeci de mii de dolari. Într-o pungă de plastic.
— Unde?
— În fundul unui dulap.

Eram uluit. De unde naiba făcuse Renny rost de patruzeci de mii de dolari? Şi de ce i-ar fi ascuns în dulap? … Chiar dacă încerca să-şi ascundă veniturile, cum zicea Rose, nici un garaj din zona asta nu putea aduce asemenea sume. De ce? M-am uitat la mama. Ea ţinea la familia ei, dar expresia din ochi îmi spunea că şi ea începuse să-şi piardă încrederea. S-a uitat spre mine, clipind repede. Şi-a şters ochii cu batista şi şi-a împreunat mâinile, mişcând din degete.

— Erai şi tu implicat? m-a întrebat ea cu răceală.
— Cu Renny? Nu.
— Dar ce este cu femeia aceea care şi-a împuşcat iubitul?
— Eu m-am dus acolo doar pentru a-i evalua casa.
— N-aş putea suporta să ştiu că ai iarăşi necazuri.
— N-o să am. Îţi promit.
— Ultima oară l-ai răpus de durere pe tatăl tău, iar de data asta m-ai răpune pe mine.

Am tras adânc aer în piept, m-am ridicat şi m-am îndreptat spre mlaştina care începea chiar de la marginea pajiştii. Se întindea pe o mare suprafaţă, fiind presărată cu trunchiuri de copaci uscaţi. În mod inexplicabil, nivelul apei se ridicase pe vremea copilăriei mele şi mlaştina îşi dublase brusc suprafaţa, apropiindu-se mai mult de casă. Nu eu provocasem moartea tatălui meu. Dar aşa credea ea, ceea

ce era şi mai grav. Îi simţeam privirea îndreptată asupra mea şi-mi imaginam cât de îngrijorată putea fi şi cât de furioasă pe mine, dar şi mai furioasă pe ea însăşi pentru că-mi arătase furia ei. Am mai tras o dată aer în piept, m-am străduit să mă înveselesc şi m-am întors spre ea cu un zâmbet de mulţumire pe faţă.

— Aş putea să jur că nivelul apei creşte în mereu. Dacă continuă să-şi mărească astfel suprafaţa, în curând vom înota până la Newbury.

— Niciodată! a ţipat ea, uimindu-mă cu vehemenţa ei.

De data asta, lucrurile nu mergeau deloc uşor, deşi eu mă străduiam din răsputeri să fac pace, râzând sau cel puţin încercând.

— Ei bine, cel puţin ştii că ai unde să te muţi.

— N-am să mă mai întorc niciodată pe Main Street. Niciodată. Iar când am să mor, să nu îndrăzneşti să mă îngropi acolo.

— Mamă…

— Am specificat şi-n testament. Vreau să fiu incinerată.

— Şi nu cumva vrei să-ţi împrăştii cenuşa pe suprafaţa bălţii?

— O va face fratele meu.

Vorbele mamei erau ca un cuţit înfipt în rană, pe care-l răsuceşti fără milă până sfârteci tot trupul. Era pentru prima oară când auzeam de incinerare şi de împrăştierea cenuşii. Era limpede că nu avea încredere în mine că-i voi îndeplini ultima dorinţă.

— Nici măcar nu vreau să mai revăd casa aceea.

Îi tremura bărbia şi-şi frământa îngrozitor degetele. Mă temeam să nu izbucnească în plâns.

— Dar cea mai mare parte din viaţă ţi-ai petrecut-o acolo. Împreună cu tata.

— Cincizeci şi cinci de ani.

— N-ai fost nefericită.

— Am fost foarte fericită. Este o casă frumoasă.

— Este casa ta.

— Nu mai este…

A privit peste mine la casa micuţă şi urâtă în care crescuse. Era aproape o dărâmătură. Tatăl ei avusese de gând să-i facă unele îmbunătăţiri prin anii ‘50, să toarne asfalt pe acoperiş.

— Oamenii de pe-aici nu sunt atât de încrezuţi.

— Mamă, dar ai o mulţime de prietene pe Main Street.

— Pe-aici, fiecare are pe câte cineva din familie care a fost închis.

Pus din nou la punct, am ripostat:

— Asta pentru că sunt mai uşor de prins.

— N-ai haz deloc. Ştiu ce gândesc toate aşa-zisele mele prietene. Toate socotesc că, în cazul tău, şi-a spus cuvântul sângele familiei Chevalley. Adică sângele meu. Tatăl tău n-ar fi avut niciodată un asemenea fiu dacă n-ar fi fost Margot Chevalley.

— Oh, mamă…

— Tu ai şters cu buretele cincizeci de ani de viaţă onestă, greu cucerită.

— N-am vrut.

— Nu-mi pasă, a spus dând din mână. Niciodată nu m-am acomodat în mediul lor. Ei ştiau lucrul ăsta şi îl ştiam şi eu.

— Tata te-a iubit. Connie te iubeşte.

— Connie e o bună creştină. Ceea ce nu pot spune şi despre ceilalţi.

Am rămas dinaintea ei clătinând din cap, incapabil să-i alin durerea. M-am gândit că poate trăise prea mult timp singură. Dar n-ar fi ajutat la nimic să-i spun aşa ceva. Şi trebuia să recunosc că neliniştea ei nu era chiar nefondată. Era un sâmbure de adevăr în ceea ce gândea mama. Femeile pe care ea le numise aşa-zisele ei prietene – soţiile colegilor tatălui meu şi ale vecinilor – erau fără îndoială prizonierele regulilor societăţii, cu un respect înnăscut pentru avere şi poziţie socială. Şi aveau idei preconcepute în legătură cu influenţa trecutului familiei asupra noilor generaţii. După ele, era regulă că dintr-o familie bună avea

să răsară un vlăstar bun, iar dintr-o familie umilă – unul la fel de umil şi nereuşit. Eu eram produsul unei combinaţii. O dovadă a faptului că Margot Chevalley nu reuşise să scape de trecutul ei.

Nu era de mirare că mă suspecta că luasem parte, alături de Renny, la contrabanda de cocaină. Biata de ea, credea că este numai vina ei.

— Îmi pare rău, am spus din nou.

Când mi se întâmplase necazul acela şi mă hotărâsem să nu-mi mai încalc principiile, nu mă gândisem că aveau să sufere şi alte persoane pe lângă mine. Supravieţuisem procesului public, închisorii şi amenzilor ce-mi înghiţiseră toate veniturile câştigate în anii ‘80. În momentul acela mă simţeam ca un veteran de război care îşi povestea isprăvile din bătălii. Şi mă întrebam dacă meritase sacrificiul.

— Mama ta este distrusă, mi-a spus Connie în maşină.

Cerul de după-amiază se întunecase. Arăta a ploaie.

— Ştiu.

— Ce i-ai spus?

— Exact ce ţi-am spus şi ţie.

— Nu face pe deşteptul cu mine, tinere.

Somnul o înviorase şi acum era gata de luptă.

— Scuză-mă. Şi eu sunt cam supărat.

Connie a rămas tăcută până când ne-am îndepărtat de Frenchtown. Apoi a spus:

— Accepţi un sfat din partea cuiva suficient de bătrân ca să ştie mai bine decât tine anumite lucruri?

— În momentul ăsta aş accepta sfaturi şi de la un copil de trei ani.

— De când te-ai întors acasă… şi a trecut ceva timp, trei ani?

— Doi ani. Mai puţin decât stătusem în închisoare.

— De când te-ai întors acasă ai adoptat o atitudine oarecum nepăsătoare. Parcă ai fi prezent, dar parcă n-ai fi.

— Nu-i adevărat. Mă ocup de afaceri. Nu pot spune că m-am îmbogăţit, dar am supravieţuit şi asta înseamnă ceva.

— Da, da, da. Dar nu mă refeream la modul tău de a-ţi câştiga existenţa. Da, recunosc, îţi câştigi existenţa şi duci mai departe afacerile familiei. E foarte bine. Dar trăieşti ca un străin în propriul tău oraş.

— Şi?

— Nu mă întrerupe… încerc să-mi găsesc cuvintele potrivite pentru a descrie noua ta înfăţişare… Am impresia că toţi prietenii tăi s-au maturizat, numai tu ai rămas un puşti, exact aşa cum ai fost… Am găsit! Eşti ca un dezalcoolizat nostalgic… E timpul să te implici serios în viaţă. Să te apuci de ceva serios.

— Sau să mă leg de cineva? am spus eu, bănuind unde vrea să ajungă.

— Primul membru al municipalităţii nu este o partidă rea.

— Vicky n-are nevoie de un bărbat care să-i stea în cale în cariera ei.

— Ai de gând să-ţi petreci toată viaţa încercând să uiţi că ai făcut închisoare?

— Stai puţin, Connie.

— Am văzut atâtea generaţii de bărbaţi care s-au întors acasă din războaie teribile. Majoritatea şi-au revenit şi şi-au continuat viaţa. În afară de cei care n-au putut scăpa de obsesia câmpului de luptă. De fapt, ei au murit acolo, fără să-şi dea seama. Nu s-au întors decât trupurile lor… Ai murit şi tu în închisoare, Ben?

— Nu.

Ochii ei mă ţintuiau prin voaletă.

— Atunci ce aştepţi?

— Credeam că mă descurc foarte bine. În ciuda grijilor pe care şi le face mama, nu eu am fost în avion cu Renny. Şi nu eu l-am împuşcat pe Ron Pearlman. Nu ştiu de ce dau toţi vina pe mine.

— Fiindcă pari susceptibil, mi-a spus mătuşa.

Am reflectat în linişte la răspunsul ei. Ploaia care se anunţase s-a pornit dintr-o dată. La început mai încet, dar în curând peste maşină curgeau şiroaie ca din furtunul

pompierilor. Am aprins farurile şi am dat drumul la ştergătoare. Apoi mi-am tras scaunul mai în faţă ca să pot vedea mai bine prin parbriz. Drumul lucea ud sub covorul de frunze moarte.

— Săracii mei nemţişori, a gemut Connie. Au înflorit din nou, dar tulpina lor este firavă.

— Ajungem acasă imediat. O să le pun nişte proptele.

— Nu, mulţumesc. Bănuiesc că ai şi tu treaba ta.

Da, nemţişorii mei dădeau semne de moarte prematură, ceea ce i-am spus, concentrat asupra drumului ce fugea ca un şarpe dinaintea ochilor.

— Ben, ai grijă! Unde te duci?

— L-am văzut.

Un idiot cu o camionetă încerca să mă depăşească. Închipuindu-mi că e beat sau că se grăbeşte, m-am tras spre marginea drumului, ca să-i fac loc să treacă.

— Ben!

Fiindcă îi făcusem atât de mult loc, n-am mai avut unde să mă duc când a intrat în mine. Am claxonat ca să-l fac atent, dar brusc m-am pomenit cu el alături. Prin geamurile care reflectau ca nişte oglinzi, am prins imaginea unui chip înflăcărat care-l îmboldea pe şofer, a cărui faţă n-am reuşit s-o văd.

După ce mi-am dat seama că-l îmboldea? Din două motive. După rânjetul lui de maniac şi după buşitura pe care am auzit-o când camionul a intrat în noi.

— Ben! a ţipat Connie, înspăimântată, şi imediat a mai ţipat o dată, lovindu-se cu capul de geam.

Camioneta a venit din nou spre mine. În dreapta mea era un gărduleţ din sârmă, două rânduri suficient de puternice pentru a preveni eventuala prăbuşire a unui cărucior de copil în şanţul adânc de lângă drum. Am tras volanul spre stânga. Următoarea lovitură a fost şi mai puternică. Mi-a spart parbrizul. Ploaia a început să pătrundă în maşină, dar bătrânica a rezistat, făcând camioneta să se clatine. Am apăsat pe accelerator. Motorul puternic, care nu mai fusese

utilizat cum trebuie de când ieşise din fabrică, a urlat strident. L-am binecuvântat pe Renny pentru că avusese grijă de ea. Mi-am luat avânt, ţâşnind înainte cu viteză.

Din nefericire, drumul cotea la stânga. Şi nici fâşia de lângă drum nu era prea lată. Iar camioneta avea de asemenea un motor puternic şi un şofer foarte bun. În plus, a observat şi capătul gărduleţului dinaintea mea. Nu mă putea depăşi, dar m-a lovit cu putere din spate. Aşa de puternică a fost lovitura, că m-a scos din drum. Virând spre stânga, a dispărut după cotitură. Maşina mea s-a oprit derapând puternic.

Îmi plac maşinile, dar n-am fost niciodată un şofer prea grozav. Cu a mea, cred că aş fi putut evita deraparea, dar în Lincolnul lui Connie n-am avut de ales. În ciuda tuturor eforturilor mele, automobilul s-a lovit de gard în plin, a scos mai mulţi pari şi a alunecat în şanţ cu botul în jos.

— Connie!

Şedeam în maşina pe jumătate răsturnată, iar Connie zăcea moale pe scaunul ei, cu un picior plin de sânge. Şi eu sângeram din cauza claxonului care se rupsese şi-mi zdrelise degetul. Am descoperit acest lucru când am încercat s-o ajut şi am văzut că o umplu şi mai tare de sânge.

Se lovise la tâmplă în impactul cu parbrizul, iar la genunchi avea o rană adâncă, tăcută de ventilatorul din crom. Pielea ei aproape translucidă crăpase ca o foiţă de ţigară şi era plină de sânge.

— Connie?

În clipa aceea arăta mai mică şi mai slabă. Cei nouăzeci de ani ai ei îşi spuneau cuvântul. A deschis ochii şi a privit înfricoşată împrejur. Mi-am dat seama că era pe punctul să facă un şoc. În clipele acelea nesfârşite, frica şi confuzia au fost pe punctul de a o copleşi. Nu ştiam ce să fac. Era ca şi cum aş fi avut dinaintea ochilor un vas de porţelan care era pe punctul să se spargă.

— Connie, mă duc după ajutor. Mă auzi?

— Ce s-a întâmplat?

— Am ieşit de pe drum.

A clipit de câteva ori.

— Oh, a spus ea. Vai, uite ce am la picior…

— Te doare?

— Da… Nu. Da. Nu prea mult… A privit în jur, la maşina răsturnată în noroi, la gardul din sârmă dărâmat şi la ploaia care cădea fără încetare. Apoi, spre imensa mea uşurare, şi-a recăpătat controlul şi a redevenit cea pe care o ştiam eu.

— Ben, ai derapat şi mi-ai lovit maşina. Ajută-mă să ies. Sunt prinsă aici.

Ambulanţa a sosit peste zece minute, timp în care se opriseră mai multe maşini; câţiva oameni o ajutaseră pe Connie să iasă şi o instalaseră într-un Pontiac. I-a salutat pe şofer şi pe infirmier spunându-le pe nume şi le-a comunicat că nu are nici cea mai mică intenţie să meargă la spital.

— Trimite-l pe Steve Greenan pe la mine când o fi mai liber.

Infirmierul încerca în zadar să-i ia tensiunea, după ce-i bandajase genunchiul, iar şoferul pleda inutil în favoarea spitalului, unde i-ar fi putut face o radiografie. În cele din urmă l-am luat deoparte pe şofer şi i-am explicat că, la vârsta ei, Connie considera o vizită la spital ca pe un drum fără întoarcere; l-am făcut să înţeleagă că e mai bine s-o ducă acasă şi să-l aştepte acolo pe Steve. Dar Connie n-a acceptat nici asta, susţinând că se putea ca ambulanţa să fie necesară pentru altcineva. A acceptat să fie dusă acasă cu Pontiacul, în vreme ce eu am rămas acolo ca să răspund la întrebările morocănoase ale poliţistului Moody.

— Cu ce viteză mergeai?

— Cu zece mile sub limita de viteză.

— Nu încerca să mă fraiereşti, ştiu că ai boala vitezei, întotdeauna ai să conduci cu viteză.

— Ploua cu găleata.

— Şi spui că pur şi simplu ai pierdut controlul?

— Ţi-am mai spus: nişte tipi cu o camionetă m-au forţat să ies de pe drum.
— Ce număr avea maşina?
— Grozavă întrebare. Ascultă, Ollie, n-am văzut numărul, n-am văzut nici măcar şoferul. Dar sunt sigur că pe mine mă urmărea.
— Ai vreun martor?
— A văzut şi Connie ceva. Dar nu prea mult.
— A văzut cumva numărul maşinii?
— Ce număr? Cum să vadă dacă s-a lovit cu capul de parbriz.
— Ei bine, în cazul ăsta îţi voi trimite o citaţie pentru faptul că nu ai reuşit să menţii controlul maşinii.
— Ollie, dar am fost scos de pe drum.
— Zău! Şi cine ar fi vrut să-ţi facă aşa ceva?
— Nu ştiu.
— Dacă domnişoara Abbott îşi reaminteşte numărul maşinii – ce spui că era, o camionetă? – ai grijă să mă informezi imediat. Până atunci, îţi spun din nou, ai grijă cum conduci. Mergi ca un nebun.
— Uită-te la maşină. Se poate vedea unde m-a lovit. Tocmai scoteau Lincolnul din şanţ cu ajutorul unei macarale conduse de Pinkerton Chevalley. I-am arătat lui Ollie parbrizul spart, o lungă zgârietură vizibilă pe ambele uşi şi bara de protecţie din spate, pe care camioneta o desprinsese de aripă, de partea şoferului.
— Aici m-a lovit ultima oară. A întors-o şi a făcut-o să derapeze.
Ollie studia partea lovită. Apoi s-a aplecat şi a atins tabla cu degetele lui mari.
— Tot ce văd e locul unde ai lovit tu piatra aceea mare de-acolo. Vezi cum ai ciobit-o? Vai de mine, Ben, asta-i proprietatea oraşului. Vicky McLachlan se va supăra când va vedea ce i-ai făcut acestei pietre şi te va da în judecată. A râs într-un fel nesuferit şi s-a apucat din nou să pipăie zgârietura. Aici poţi vedea urmele lăsate de gardul de

sârmă. Dar ai derapat, nu glumă. Bine că aveaţi centurile de siguranţă. M-a privit cu asprime: Aveaţi centurile de siguranţă, nu-i aşa?

— Nu piatra aceea mi-a spart parbrizul şi ştii şi tu asta.

Ollie se prefăcea că cercetează parbrizul spart.

— Geamurile astea se sparg imediat. Abia le atingi şi s-au şi spart. S-a ridicat în picioare, clătinând din cap. Ciudat, a continuat el, maşinile astea noi, construite mai mult din plastic, se crapă doar în mii de bucăţele. În schimb, automobile elegante ca acesta, toate numai crom, se îndoaie ca dracu'. Şi ia uite-aici: ai îndesat masca în radiator. Hei, Pink, unde ai să mai găseşti tu un radiator nou pentru un Lincoln vechi de treizeci de ani?

Pink s-a uitat la el. O clipă am crezut că o să se repeadă la Ollie şi să-l facă praf. Dar păru să-şi aducă aminte că administraţia garajului Chevalley Enterprises căzuse în mâinile incompetente ale poliţistului, iar el avea puterea să decidă în privinţa slujbelor.

— O să găsim noi ceva, nu-ţi face griji, Ollie.

Ollie a râs.

— Nu sunt deloc îngrijorat. Nu eu am pocnit maşina cea scumpă a mătuşii mele.

După ce am scăpat de hărţuiala lui Moody, am găsit pe cineva care să mă ducă până pe Main Street. Doctorul Steve mă aştepta la Connie.

— E bine. Am trimis-o la culcare. Dar dacă dă semne de ameţeală sau de vomă, o internez imediat în spital.

— Ar fi mai bine să rămân aici la noapte.

— Nu, am aranjat deja cu Betty Chevalley. Voiam în preajma ei o infirmieră de profesie. Pentru orice eventualitate. Tu cum te simţi?

— Bine, bine.

— Arăţi cam tulburat.

I-am spus că eram supărat pentru că-i pocnisem maşina lui Connie. I-aş fi putut povesti lui Steve cum decursese

accidentul, dar nu voiam să aduc din nou în discuţie faptul că un nenorocit mă scosese intenţionat de pe drum.

— Ce-ai păţit la mână?

— M-am tăiat în claxon. Am desfăcut batista din jurul mâinii şi l-am lăsat pe Steve să cureţe rana şi să mă bandajeze. Apoi am plecat acasă şi i-am telefonat lui Alex Rose.

— Poliţia a găsit patruzeci de mii de dolari în garajul lui Renny.

— Am auzit, a răspuns Rose.

— Ce părere ai?

— Cred că se ocupa cu traficul de droguri.

— Ai mai aflat ceva nou?

— Ţi-am spus că am să încep să caut când ai să mă convingi că merită. Iar faptul că au găsit patruzeci de mii de dolari în garajul lui nu mă stimulează deloc.

— Cu Rita Long cum te descurci?

— Avocaţii domnului Long au scos-o din închisoare.

— Ştiu.

— E un început.

— Doar atât?

— Am găsit un expert în balistică ce va depune mărturie cum că glonţul putea veni din pădure.

— Grozav! Este un trăgător de elită?

— Mda. A lucrat pentru Robert DeAngelo.

— DeAngelo este medicul legist din Plainfield?

— Tipul pe care-l cunosc a învăţat tot ce ştie de la el.

— Şi asta e bine?

— Avocaţii se înţeleg bine cu el.

M-am dus până la Connie. Dormea încă, aşa că am plecat la farmacie ca să iau o reţetă scrisă de Steve. Acolo m-am întâlnit cu Al Bell, cel care-l găsise pe Renny pe pistă. Bătrânul pilot întreba în gura mare dacă i-au sosit bateriile pentru aparatul lui auditiv. Sosiseră şi eu l-am ajutat să şi le pună. Pentru Connie Abbott, el era încă un puşti şi un pilot extraordinar, dar adevărul este că îmbătrânise şi devenise

neîndemânatic. Nici eu nu eram prea sigur pe mâinile mele după întâmplarea cu camioneta. Am sprijinit mâinile pe tejghea şi am reuşit să pun bateriile la locul lor. De îndată ce i le-am montat, Al a apăsat butonul amplificatorului, l-a mişcat pe cel de volum şi a ţipat: „Spune ceva!” Am spus şi s-a luminat la faţă.

— Acum e bine.

În timp ce ne întorceam la maşină, el mi-a explicat că singura problemă cu nemaipomenitul lui aparat japonez o constituiau bateriile, din cauza formei lor ciudate.

— Sunt surd de-o săptămână. M-au lăsat amândouă deodată.

— Atunci cum ai auzit când s-a prăbuşit avionul lui Renny?

— N-am auzit. Au trecut nişte maşini pe lângă casa mea în plină viteză. Mai târziu m-am gândit că poate sunt nişte neastâmpăraţi prin împrejurimi şi m-am dus să-mi verific avionul.

— Ai văzut o maşină? Ce fel de maşină?

— După cum le-am spus şi poliţiştilor, tot ceea ce am văzut a fost praful lăsat în urmă… Îmi pare rău de Renny. A avut o moarte urâtă.

— Probabil că ai avut un şoc când l-ai găsit.

— Prima oară n-am sesizat că e împuşcat. Am crezut că s-a lovit cu capul de parbriz. I-am căutat pulsul. Era mort. Săracul băiat! Reuşise binişor în viaţă… Ascultă, am auzit că te-ai combinat cu tipa care şi-a omorât iubitul.

— Nu, Al. Eu mă aflam acolo doar ca să-i evaluez casa.

— Grozavă femeie!

— O cunoşti?

— Desigur. Au venit pe la mine. Îi aşteptam şi săptămână viitoare la cină.

N-ar fi trebuit să fiu surprins. Alexander Bell, la fel ca şi faimosul său strămoş, fusese un cunoscut inventator în tinereţe. Şi încă mai era, fiind şi acum consultat de Forţele Aeriene Americane. Zbura de-a lungul ţării cu vechiul lui Mustang P-51, pe care-l cumpărase de nou după cel de-al

doilea război mondial. Fiind urmaşul unei familii celebre, el cunoştea toate persoanele mai importante. Dacă în oraş apăreau personaje noi care păreau interesante, de genul lui Rita şi Jack, acestea primeau imediat o invitaţie din partea lui la un cocteil. Dacă se dovedeau cu adevărat interesante, primeau o invitaţie şi la cină, unde mâncarea era obişnuită, dar compania strălucită. Mă duceam şi eu din când în când la mesele lui, însoţind-o pe Connie sau atunci când le lipsea un om care să ştie unde să pună corect lingura. (Lui Al puţin îi păsa dacă sforăiam la masă, dar Babs era cârcotaş şi dacă un musafir nu avea nici o calitate deosebită, cel puţin trebuia să ştie foarte bine cum să se comporte la masă.)

— O femeie grozavă, repetă Al, cu chipul luminat de amintiri. Dar n-am înţeles cum de s-a măritat cu bărbatul ăla insipid. Babs ştia ceva despre familia lui, dar, Doamne Dumnezeule, ce plictiseală, Ben. Au fost cu toţii oameni de afaceri şi – ştii şi tu cu ce fel de chestii se ocupa – nu găseşti nimic interesant de discutat în legătură cu ei. Şedea acolo, întunecată şi misterioasă şi, dintr-o dată, „bum!” – când a zâmbit, am avut impresia că s-a luminat totul în jurul ei. M-am gândit, oh, Doamne, dacă aş mai avea eu şaptezeci de ani!

— Da, grozavă femeie, am adăugat eu.

— Deci, cum te-ai combinat cu ea?

— Eşti sigur că bateriile astea sunt bune, Al? Adineauri ţi-am spus că nu am nici o relaţie cu ea.

— Îmi pare rău să aud aşa ceva.

Al avea reputaţia de afemeiat. Nu ştiu ce mai făcea el în momentul acela, dar părea să-mi atribuie mie unele din fanteziile lui. Coborându-şi vocea, conspirativ, a privit în sus spre Church Hill, în direcţia primăriei, şi m-a întrebat:

— Cum te împaci cu oficialităţile?

— Suntem prieteni.

— Cel mai bine. Dădea din cap enigmatic, după care s-a urcat în maşină şi a plecat.

M-am dus acasă şi-am sunat-o pe Boyce. Era plecată şi mi-a răspuns la telefon abia pe la ora cinci.

— Ce este, Ben?

— Un ticălos m-a urmărit cu maşina şi m-a scos din drum. Încă puţin şi ne omora pe mine şi pe mătuşa mea.

— Am auzit, a spus ea cu răceală. Ai vreun martor? Ai văzut numărul de înmatriculare?

— Ai vorbit cu poliţistul Moody?

— Iar tu ai vorbit cu cine nu trebuia, pişându-i cu tot felul de întrebări despre vărul tău. Nu aşa ne-a fost vorba, Ben.

— Cu alte cuvinte, tu nu-l crezi pe Moody cu povestea lui despre depăşirea vitezei?

— Cu alte cuvinte, vreau să nu-mi stai în cale. Este ancheta mea, slujba mea, nu a ta… Ce face mătuşa ta?

— Acum doarme.

— Am auzit că este foarte bătrână.

— În tinereţe a fugit de la pension ca să se facă infirmieră în timpul primului război mondial.

— Zău? Vai de mine, nu credeam să mai existe vreun supravieţuitor de pe vremea aceea.

— Ce-i cu banii pe care i-ai găsit în garajul lui Renny?

Marian a tăcut o vreme. Apoi mi-a spus ceva care m-a surprins:

— Mă inviţi la cină şi poate că am să-ţi spun câte ceva.

— Fac pariu că dacă l-aş fi sunat pe sergentul Bender, el nu mi-ar fi cerut să-l invit la cină.

— Lui nu-i datorezi nici o masă.

— Bine spus.

— Şi, în plus, diseară lucrează şi, chiar dacă n-ar fi lucrat, nu şi-ar fi pierdut vremea cu tine, pentru că nu e treaba ta ce face el.

— Dar tu de ce accepţi să vorbeşti cu mine? În afară de faptul că mergem la masă?

— Sergentul Bender şi cu mine avem idei şi programe diferite. Unde ne întâlnim?

— În seara asta se servesc homari la Yankee Drover.

— Perfect. Pot veni pe la şase şi jumătate, sau cam aşa ceva.

— Te aştept la bar. Uşa este chiar lângă parcare.

Am ajuns acolo mai devreme şi mi-am închipuit că Marian va întârzia, aşa că mi-am comandat un pahar de vin. Băusem jumătate din el când a apărut ea, îmbrăcată cu jeanşi şi cu o bluză strânsă pe corp, cu guler.

— Când sunt invitată la o masă cu homari, aşa mă duc eu îmbrăcată la New Haven. Sper că nu e o ţinută nepotrivită.

— E perfect. Am privit-o cu atenţie, întrebându-mă unde îşi ascunsese arma. Geanta ei era prea mică, iar hainele îi erau strâns lipite pe corp.

— Am arma la picior, mi-a spus ea cu un zâmbet prietenos. Îmi comanzi şi mie vin?

I-am răspuns că oraşul e al ei, ceea ce s-a dovedit a fi adevărat.

Ne-am băut vinul în barul de la subsol, iar homarii i-am mâncat în sala de sus. Nu mă puteam plânge că duc o viaţă grea. Îndeosebi în compania unei brunete atractive şi sigură pe ea.

Se pare că Marian Boyce ajunsese la concluzia că un bărbat care trăise câţiva ani la New York era demn să-i aprecieze ambiţiile. Nu că ar fi avut nevoie de aşa ceva, ci pur şi simplu căuta înţelegere. (Nu eram străin de acest sentiment. Pe vremea când predam la şcoala de agenţi imobiliari, erau acolo tineri ale căror vise ar fi făcut fericit orice părinte. Eu eram dovada că lumea frumoasă prezentată la televizor era reală şi îi aştepta şi pe ei.)

Marian îmi spusese că tatăl ei, şi el tot poliţist, dorea ca ea să renunţe la această carieră şi să-şi întemeieze o familie înainte de a fi rănită, cum i se întâmplase lui. Dar ea ţintea spre gradul de sergent, sergent major, locotenent, căpitan, apoi maior şi comandant de divizie. Şi acesta era doar începutul. Plănuia să se retragă din poliţie după douăzeci şi cinci de ani şi, în jurul vârstei de patruzeci de ani, să se înscrie la Facultatea de Drept şi să dea lovitura. Să fie

numită avocat la Hartford sau New Haven, apoi să devină funcţionar superior al primăriei.

— La cincizeci de ani voi fi guvernator. Ce părere ai? îmi spusese toate astea cu o plăcere reală, dovedind multă încredere în sine însăşi, şi mi-a zâmbit cu siguranţă.

— Am un prieten pe care ar trebui să-l cunoşti.

— Ţi-am mai spus o dată, deocamdată sunt ocupată.

— E o prietenă. Primul nostru membru al municipalităţii, Vicky McLachlan.

— Mda, am auzit de ea, mai ales de părul ei.

— E posibil să deveniţi adversare politice.

— Într-o discuţie liberă, eu aş învinge. N-ar avea nici o şansă în faţa trecutului meu de poliţistă cu Facultatea de Drept. Poate că am s-o fac vice-guvernator. Dar tu? m-a întrebat ea în timp ce ne mutam. Ce ai de gând să faci în viaţă?

M-am pregătit să-i răspund, dar după ce ne-am mutat la masă, ea şi-a reamintit de un curs seral pe care îl urmase la Westconn, „Istoria Wall Street-ului. 1920-1990”.

— Voi, cei de-acolo, eraţi nişte tipi grozavi.

— Ne-am distrat bine.

— Acum pieţele s-au înviorat din nou.

— Tarifele cu dobândă redusă reprezintă o metodă grozavă, tot aşa cum erau pentru noi garanţiile.

— Îţi lipseşte viaţa aceea?

Nu aveam de gând să-mi proclam inocenţa în faţa unei poliţiste, chiar dacă era în seara ei liberă, aşa că am spus:

— După cum ştii, nu mai am voie să practic această meserie, dar chiar dacă aş reuşi să mă reabilitez, mă îndoiesc că m-aş mai întoarce acolo. Sunt foarte mulţumit aici, la Newbury.

Marian a schimbat subiectul cu multă graţie.

— E un oraş frumos.

— Vrei să cumperi o casă?

— Cu salariul meu, sunt mulţumită că am reuşit să-mi cumpăr un mic apartament în Plainfield. Dar în vremurile

astea, dacă mâine aş vinde tot, bineînţeles că aş rămâne datoare la bancă. A rupt un cleşte cu degetele şi a luat carnea între dinţi. Pot să te întreb ceva? Cum e când câştigi o grămadă de bani şi după aceea îi pierzi pe toţi?

Am râs şi am mai băut puţin vin.

— Au trecut foarte mulţi ani de-atunci, dar tot nu m-a afectat foarte tare. Ştiu că acum am greutăţi cu achitarea notelor de plată. Şi nu-mi pot face planuri în legătură cu achiziţionarea unui nou Jaguar. Cu toate astea, nu mă simt falit. De cele mai multe ori. După ce am mai băut nişte vin, am spus: Când văd cerşetori pe stradă, mă gândesc că aş putea ajunge şi eu ca ei dacă m-ar vizita ghinionul… Fac pariu că nu vezi niciodată lucrurile într-o astfel de lumină. Pe moment a părut foarte uimită, dar apoi şi-a revenit şi a spus, râzând:

— Aparţin unei lumi în plină dezvoltare.

Todd Gierasch, puştiul care se ocupa de mese, i-a pus dinainte cel de-al treilea homar. Am întrebat-o dacă mai vrea.

— Ţi-am luat-o înainte, a protestat ea, uitându-se la ceas. Am mai luat şi eu încă unul, în timp ce ea îl lua pe-al patrulea. Erau mici. Franco făcea întotdeauna rost de soiul ăsta de homari mici.

— Aveai de gând să-mi spui ceva despre cei patruzeci de mii de dolari găsiţi în garajul lui Renny.

— Vrei să auzi partea oficială a relatării?

— Mai întâi cea oficială, apoi şi pe cea personală.

— Arăţi îngrozitor de serios, Ben.

Iar ea îmi făcea impresia că are chef să cocheteze, încă o dată i-am plâns pe cei doi prieteni ai ei, care nutreau probabil speranţa că vor ajunge undeva în această relaţie. Dar mi-am zis că sunt adulţi destoinici, care-şi vor purta singuri de grijă.

— Vorbesc serios, Marian.

— Bine. Şi-a împins farfuria din faţă şi a acceptat cafeaua adusă de Todd.

Pe direcţia mea, Franco îşi trecu mâna peste sprânceană. Înţelegerea era că, odată adusă cafeaua, să fie uitaţi homarii.

— În regulă. Oficial, îţi poţi da seama şi tu cam ce concluzii s-au tras. Avem deci un mecanic auto omorât într-un avion plin cu cocaină. Apoi găsim o mare sumă de bani în garajul lui. Concluzia firească este că nu a strâns aceşti bani din muncă cinstită.

— Aşa a interpretat sergentul Bender?

— Da.

— Dar tu?

Marian a ezitat.

— Înţelegi că nu am voie să discut cu civilii despre cazurile mele.

— Ca să nu mai vorbim de criminali.

— Cu criminalii cu care am vreo legătură, a răspuns ea zâmbind. Cel puţin cu cei cu care am avut ceva în comun.

— Serios? am întrebat eu.

— Ai chef de glumă, m-a ameninţat ea cu degetul.

— Bine, nu mai fac.

— Prea se potriveşte totul…

Am aşteptat să continue. Îşi căuta cuvintele.

— Ei bine, faptul că vărul tău transporta cocaină e plauzibil. De ce? Avea mijloace: avionul. Şi mare nevoie de bani: datorii multe. Legături: majoritatea rudelor tale sunt în afara legii, şi asta nu înseamnă că mă refer la tine, ci la nişte trăgători de elită. Nu-ţi dau nume. Ştii despre cine vorbesc.

I-am spus:

— Băieţii din familia Chevalley nu sunt chiar aşa de violenţi.

Marian m-a privit sarcastic.

— Eu sunt sinceră cu tine, Ben. Ştii foarte bine că nu mă refer la Chevalley.

— Ştiu, dar te puneam la încercare. Ştiam că se referă la Jervis.

— Ben, eu sunt bună în meseria mea. Dacă aş fi fost bărbat, eram deja şeful lui Bender. Dar oricum am să fiu.

O întrebare nebunească îmi străbătu mintea: oare se prefăcea că e sinceră cu mine doar ca să-mi câştige încrederea? Oare chiar mă suspecta în legătură cu moartea lui Renny?

— Scuze. Ştiu la ce rude te referi. Deci tu eşti de părere că Renny avea mijloacele, motivele şi relaţiile necesare pentru a transporta cocaină. Ce te nemulţumeşte?

— Am cercetat garajul lui. Locul este atât de curat încât poţi dormi pe jos. Am fost şi în atelier. Totul arată ca scos din cutie. Am verificat şi biroul din faţă. Ar fi putut servi drept sală de operaţie unui chirurg. Toate erau în perfectă ordine. Nu era el omul care să arunce banii într-o pungă de plastic în fundul unui dulap. Apropo de dulap, am găsit acolo mai multe cutii care conţineau registre de evidenţă, fiecare cu etichetă, având trecută pe ele chiar şi data la care trebuia aruncată fiecare.

— Mulţumesc, am spus şi m-am rezemat de spetează, simţindu-mă mai bine ca niciodată de când începuse toată această poveste. Acesta e Renny pe care-l ştiu eu. Acel Renny ce putea transforma oţelul în crom. Atunci de unde provin banii?

— Nu ştiu, Ben.

— Dar?

— Dar ce? Ce vrei să fac cu intuiţia mea strălucită? Să mă duc la Bender şi să-i spun că altcineva a ascuns acolo banii?

— De ce nu?

— Pentru că Bender mă va întreba cine este acel altcineva.

— Şi tu îi vei spune că a fost cineva care voia să se răzbune pe Renny.

— Apoi Bender mă va întreba din nou cine anume. Apoi mă va întreba compătimitor şi de ce anume. Şi aşa, ca din întâmplare, îmi va pune întrebarea de baraj: de unde avea atâţia bani un om ca Renny dacă nu din afacerea cu droguri. Dacă e să retragi o asemenea sumă de la bancă,

apari trecut undeva, în nişte scripte. Trebuie să existe o înregistrare. Ceea ce vreau să-ţi spun, Ben, este că şeful meu mi-ar râde în faţă şi şi-ar bate joc de intuiţia mea.

— Când lucram pe Wall Street, păstram întotdeauna un seif plin cu bani. O rezervă de bani în caz de urgenţă. Şi nu exista unul care să nu aibă o asemenea rezervă.

— Dar să ţii patruzeci de mii de dolari într-un seif de la serviciu?

— Nu ştiu ce să zic.

Marian a zâmbit cu înţelegere.

— Vrei să-i spun lui Bender să-i supravegheze pe suspecţii obişnuiţi din Wall Street?

— Nu-mi arde de râs, Marian.

— Înveseleşte-te. Tot ce vreau să-ţi spun este că nu am nici o dovadă palpabilă, în afară de observaţia mea cum că omul conducea un garaj deosebit de curat. Poate că era chiar un pungaş. Poate că aruncase banii acolo în grabă, plănuind să-i pună la bancă a doua zi, când se deschidea.

— Avea cont în bancă?

Mi-a aruncat o privire de avertisment, prin care îmi spunea că acceptase să-şi expună în faţa mea părerile personale, dar totul se oprea înainte de a divulga alte informaţii. Eu am avut însă impresia că ea cercetase deja contul lui Renny şi nu găsise decât testamentul şi asigurările. Am întrebat-o.

Dar înainte de a-mi spune răspicat să-mi văd de treburile mele, micuţa Alison Mealy a intrat valvârtej în restaurant, a trecut pe lângă Franco, m-a văzut şi a reuşit să scape de proprietarul restaurantului care încerca s-o reţină. S-a strecurat printre mese cum numai un copil de unsprezece ani o poate face.

— Ben!

— Bună, Alison. Ce s-a întâmplat? Salut-o pe domnişoara ofiţer Boyce. Ea este vecina mea, Alison Mealy.

— Ben, un bărbat umblă la tine în casă.

— Cum?

— M-am dus în casă să văd din nou caseta şi el era acolo.
Am sărit în picioare.
— Hai să mergem, Marian. Te ocupi cumva şi de spargeri?
— Stai jos, Ben.
— Poftim?
— Dacă e cineva în casa ta, ar fi mai bine să chemi poliţia.
— Dar tu reprezinţi poliţia.
— Am băut trei pahare de vin. Nu pot conduce nici măcar până acasă, dar să intru la tine cu insigna în mână…
— În cazul ăsta îmi cer scuze. Eu mă duc să văd cine dracu' îmi umblă prin casă. Alison, tu rămâi aici.
— Stai jos, Ben.
Am ignorat-o.
— Unde este mama ta?
— În hambar.
— Bine, tu rămâi aici cu ofiţer Boyce. Bea o Cola şi nu-i mai oferi cumva vin. Franco, adu o Cola pentru domnişoara. Mă duc să aflu cine îmi umblă prin casă.
Şi eu băusem la fel de mult ca şi Marian şi de-abia acum îmi dădeam vag seama că vinul începuse, să-şi facă efectul. Marian îmi spusese pentru a treia sau a patra oară „Stai jos, Ben". Părea să vorbească serios. Mi-am închipuit că se gândeşte la nota de plată şi aş fi rămas dacă aş fi putut. M-am îndreptat spre uşă. Marian m-a ajuns în hol şi m-a luat de braţ.
— Nu te duce. Telefonează mai întâi. Sună-l pe Moody.
— Vreau doar să-i sperii.
— Şi dacă sunt înarmaţi?
— Franco, pot folosi telefonul tău? El se uita mirat la noi.
— Da, a spus Marian. Foloseşte telefonul lui.
Am format numărul lui Oliver.
— Cineva îmi sparge casa.
— Cine-i acolo?
— Ben Abbott. Vrei să vii până acolo şi să faci ceva?
— Vin imediat. Şi a închis.
— Vezi? a spus Marian. Nu-i mai înţelept aşa?

— Mă simt ciudat. Casa mea e la mică distanţă de-aici, iar eu stau în restaurant în timp ce cineva bântuie pe-acolo.

— Ce zici de un desert?

— Comandă tu. Mă întorc imediat.

Am luat-o prin surprindere şi, înainte ca ea să mă urmărească, alergam deja pe trotuar. Simţeam că-mi plesneşte capul. O voce din interior îmi spunea „Ai grijă, s-ar putea să-ţi explodeze capul”. Eram surprins de câtă furie simţeam în mine. Nu-mi dădusem seama până atunci cât de legat eram de această casă. Cineva îmi violase spaţiul intim şi simţeam nevoia să-l omor pe ticălos.

M-am oprit la capătul aleii ce ducea în casă. Oliver nu se vedea nicăieri. Şi nici nu-i auzeam sirena. Am auzit-o în schimb pe Marian alergând în urma mea. O umbră s-a mişcat prin dreptul uneia din ferestrele luminate din biroul meu.

La naiba! M-am repezit pe alee şi am intrat în casă, deschizând larg uşa laterală a biroului meu. Erau acolo doi oameni. Unul era adânc cufundat în dulap. Celălalt, care scotocea prin biroul tatălui meu, purta o jachetă de piele.

Am trântit uşa dulapului, am împins cu piciorul scaunul vizitatorului în faţa ei, m-am repezit spre tipul de la birou şi am încercat să-l prind de încheietura mâinii. Era un tip scund, lat în umeri şi foarte solid. M-a lovit în maxilar cu mâna liberă. M-am ferit destul de bine şi am reuşit să-l îngenunchez, încercând să-i imobilizez şi cealaltă mână. M-a lovit din nou. Am primit lovitura în plin, dar l-am îngenuncheat din nou, de data asta reuşind să-l apuc şi de mâna cealaltă. S-a ghemuit, iar eu i-am smuls braţul din jacheta de piele. Ţinea în mână o insignă.

— Poliţia, a gemut el, îndreptându-se de spate şi apucându-mă de piept. Acum dă-te înapoi!

— Poftim?

Sergentul Bender a ieşit din dulap, fluturându-mi un mandat de percheziţie.

— Ce se petrece aici? Eram absolut uluit, conştient doar de faptul că celălalt poliţist se tot învârtea prin spatele meu, de parcă s-ar fi pregătit să-mi dea un pumn în rinichi.

A sunat telefonul. A ridicat Bender.

— Mulţumesc, este deja aici.

Marian Boyce a dat buzna pe uşă.

— Moşmondiţilor! i-a aruncat ea lui Bender. De ce-a durat atât de mult?

— Puşcăriaşii ştiu să-şi ascundă lucrurile.

Mă uitam când la Bender, când la Marian. Spre cinstea ei, n-a suportat să privească în ochii mei.

— Ce lucruri? Ce dracu' se petrece aici?

Bender mi-a întins mandatul de percheziţie. N-am văzut decât o amestecătură de litere. Sângele îmi zvâcnea în tâmple. Adrenalina îşi spunea cuvântul. Mi-am recunoscut numele şi adresa. Mandatul era semnat de un magistrat local.

— Ce căutaţi?

— Bani, a spus Bender. Într-o pungă de plastic.

— Ce?! Ce…?

Alison stătea în pragul uşii, cu gura căscată. Am tras adânc aer în piept şi m-am mai uitat o dată la mandat. Se referea doar la casă, nu şi la hambar. Ea şi mama ei erau în siguranţă.

— Alison, dă-mi voie să-ţi prezint pe sergent Bender şi… m-am uitat spre poliţistul pe care îl îngenuncheasem. Îşi ţinea încă în mână insigna, dar nu mi-a spus numele lui.

— Ea este Alison Mealy, vecina mea. Salută-i pe amabilii poliţişti, Alison.

Ea părea la fel de uluită ca şi mine, dar a intrat în cameră şi mi-a zâmbit încurajator.

— Bună, i-a spus ea lui Bender.

— Nu-i întinde şi mâna.

— Nici n-aveam de gând. Te simţi bine, Ben?

— Da, bine. Du-te acasă, scumpo. Hai du-te, totul este în regulă.

— Percheziţionează-l! a ordonat Bender.

M-am dat un pas înapoi.

— Lăsaţi mai întâi copilul să plece. Marian, vrei te rog s-o duci pe Alison acasă? Du-te, scumpo. Totul este în regulă.

Alison nu s-a mişcat. I-am spus:

— Mulţumesc că ai venit să mă anunţi, Alison. Îţi sunt recunoscător.

— Haide, draga mea, a spus Marian, încercând s-o apuce de mână.

Alison a ţâşnit ca o săgeată.

— Depărtează picioarele, a spus Bender.

Acest ordin mi-a adus în minte multe amintiri neplăcute. Am simţit că-mi pierd firea, calculând momentul potrivit când aveam să-i arunc afară din casă pe amândoi. Aşa îşi arăta gardianul puterea faţă de prizonier, umilindu-l. Mai ales dacă omul o făcea din simplă plăcere, doar ca să arate cât de puternic este el. Şi exact asta făcea Bender acum, pentru că ştia foarte bine că nu m-aş fi dus înarmat la întâlnirea cu Marian Boyce şi nici nu putea presupune că m-aş putea apăra cu vreun cleşte de homar furat de la masă. Spre surprinderea mea, însă, în loc să-mi pierd cumpătul, am reacţionat foarte calm şi am reuşit să mă detaşez perfect de ceea ce mi se întâmplă. Marian s-a întors tocmai când terminaseră.

— Ce-aţi zice de un mic strip-tease, ca să mă percheziţionaţi mai bine.

— Ţine-ţi gura, s-a răţoit ajutorul lui Bender, lovindu-mă peste faţă cu dosul palmei.

A fost o lovitură tâmpită, căci a rămas descoperit în faţa mea. Am profitat din plin.

S-a lăsat o lungă tăcere apăsătoare. Poliţiştii de rând m-ar fi bătut până la sânge cu bastoanele, dar Bender nu mai era de mult un poliţist obişnuit. A făcut exact ce trebuia, spunându-i partenerului său în timp ce-l ajuta să se ridice:

— Tu ai cerut-o. Iar către mine: Data viitoare vei avea nevoie de o ambulanţă.

Pe chipul lui Marian nu se putea citi nimic, deşi nu mă îndoiam deloc că „data viitoare” ea le-ar fi ţinut surâzătoare hainele.

Mi-am supt sângele ce începuse să curgă din rana provocată de claxonul lui Connie.

— Acum gata. Sunteţi în casa mea. Căutaţi ce vreţi şi plecaţi dracului de-aici. Iar lui Marian i-am spus: Bender te-a forţat, nu-i aşa? Ţi-a ameninţat cariera. Tu te-ai supus fără nici o tragere de inimă.

— Nu, a răspuns Marian. Sergentului Bender nu i-ar fi venit o asemenea idee. Nu-i place să lucreze noaptea. Ce-ai făcut, Arnie? Te-ai oprit să cinezi?

— Am găsit arme sus. Un întreg arsenal.

— Am permis pentru toate, am răspuns. Au fost ale tatălui meu.

— Permis de portarmă pentru un individ condamnat? Ia să le vedem.

Pentru că am avut o condamnare mai mare de un an, de fapt de trei ori mai mare, am fost nevoit să înaintez o cerere pentru a obţine dreptul de a lucra ca agent imobiliar. Tot atunci am reînnoit şi permisul de portarmă, trecând totul pe numele meu. Vechiul birou al tatălui meu reprezenta legătura mea directă, fizică cu el, având o importanţă mult mai mare decât armele, pe care nu le împărţisem de fapt niciodată. Dar în primele luni după ce ieşisem din închisoare, dreptul de a le ţine însemnase foarte mult pentru mine.

— Ia te uită ce porcărie, bodogănea Bender, cercetând permisele la lumină de parcă le-ar fi suspectat că sunt false.

— Puşcăriaşul are dreptul de a purta armă? Ce le-ai spus, că vinzi case de bani lichizi?

— Numai poliţiştilor şi traficanţilor de droguri.

Pentru mine, care fusesem condamnat pentru înşelătorie în domeniul financiar, permisele de portarmă le obţinusem mai uşor decât dreptul de a îndeplini funcţia de agent imobiliar, pentru că asta îmi dădea dreptul să ţin în custodie

banii clienţilor. De-abia după ce Connie îl invitase la ceai pe unul din judecătorii din Plainfield, am reuşit să conduc propria mea afacere.

— Marian, de ce era nevoie de tot teatrul ăsta? De ce n-aţi venit direct la uşă cu mandatul de percheziţie? V-aş fi lăsat să intraţi. V-aş fi oferit câte o cafea. Poate şi vin.

— Tu m-ai invitat pe mine, mi-a replicat ea. Ţi-aduci aminte? S-a nimerit o dată cu mandatul de percheziţie. Şi am profitat de ocazie pentru a conduce o operaţie clandestină. Uneori e mai bine aşa.

Ea îmi explica doar faptele, nu-şi cerea scuze. I-am spus:

— Presupun că ţi-ai dat deja seama că te-ai obosit degeaba.

— Încă nu am terminat, a mârâit Bender.

— Dacă vreţi să staţi aşa, fără rost, toată noaptea, eu nu vă pot opri. Mă găsiţi în bibliotecă.

Am plecat şi am închis uşa din spatele lui. M-am aşezat printre cărţile mele. Nu suportam să văd cum îmi răscolesc camerele. Peste vreo oră, Marian a băgat capul pe uşă.

— Am terminat.

— Închideţi uşa la plecare.

— M-am distrat bine la cină, a spus ea.

— Trebuie neapărat să mai ieşim împreună.

— Poate că te interesează că am acceptat invitaţia ta înainte de a afla de mandatul de percheziţie.

— Te pot întreba ceva, Marian?

— Desigur.

— Dacă mai beam câteva pahare de vin şi tu te hotărai să accepţi invitaţia de a mă însoţi acasă, pentru încă un coniac şi un desert?

— S-ar fi putut întâmpla.

— Şi ce-ai fi făcut dacă atunci când ajungeam acasă partenerii tăi ar fi fost încă aici?

— În cazul ăsta aş fi recurs la percheziţie până la piele.

Mi-a zâmbit. Eu nu. A mai adăugat un „noapte bună”. Nu i-am răspuns.

Am scos aspiratorul şi m-am apucat să fac curăţenie de la etaj până la bucătărie. Apoi am şters podeaua din bucătărie şi am spălat baia oaspeţilor, pe care o folosise unul dintre ei.

S-au întors a doua zi cu un mandat de percheziţie pentru hambar.

— Sunteţi siguri că nu am mutat punga de plastic după ce aţi plecat?

— Am supravegheat casa.

— Sunt suspectat de crimă?

— Renny Chevalley a fost împuşcat spre sfârşitul după-amiezii. Tu ai plecat de la picnic la trei şi jumătate şi ai sunat-o pe doamna Long la ora cinci.

— Am făcut un duş.

— Aveai destul timp să te duci până la pista de decolare şi să-ţi împuşti vărul înainte de a o suna pe doamna Long.

— E ridicol.

— Dar nu imposibil.

Alison plecase la şcoală. Am luat-o pe mama ei îngrozită la Church Hill Diner, unde ne-am luat micul dejun cât timp ei au răscolit hambarul. Şi m-am străduit s-o conving că totul va fi bine. Janet Mealy dădea întruna din cap în semn că acest caz nu avea nici o legătură cu ea, dar privirea de om hăituit nu i-a dispărut nici când am pornit-o înapoi, spre hambarul gol. Mi-a cerut împrumut aspiratorul şi eu m-am dus să vorbesc cu Tim Hall, avocatul meu, care m-a ascultat şi m-a asigurat că n-am de ce să-mi fac griji.

— Îi pot da în judecată pentru hărţuire?

Dar pe avocaţi nu-i prea incintă ideea unui proces. Tim mi-a spus că nu este o mişcare prea înţeleaptă. Poliţiştii nu-şi făceau decât datoria, continuându-şi investigaţia.

— Sunt sigur că mandatele de percheziţie erau în regulă, a spus el. Uită chestia asta. Încearcă şi ei să lege nişte fire cap la cap.

— N-ar fi făcut asta dacă n-aş fi avut o condamnare.

Tim a dat din umeri. Era un bărbat tânăr, cu un chip mare, lat şi cu o permanentă expresie de îngrijorare în privire.

Preluase şi el, ca şi mine, afacerile tatălui său, moştenind contul din bancă al tatălui şi o listă de clienţi din familiile mai vechi. Se ocupa de testamentele lor, de conturile vărsate colegiilor unde învăţau nepoţii şi încerca să potolească ocazionalele lor certuri. Dar tranzacţiile cu imobile erau baza meseriei lui, aşa că în permanenţă ducea lipsă de bani, ca şi mine. Tatăl său fusese o somitate în regiunea aceea. Cunoscuţii încă se mai întrebau dacă îl va urma sau nu pe tatăl său. Eu bănuiam că va dura cam mult în cazul lui, câteva zeci de ani, deşi, dacă reuşea într-adevăr, el nu avea să facă niciodată prea multă vâlvă. M-a întrebat liniştit:

— Ai ceva să-mi spui?

— Da. N-am făcut nimic. Şi nici Renny.

— Vrei să-l sun pe Ira Roth?

— De ce dracu'? Ira Roth era specialistul în omucideri din ţinut. Nimeni nu-şi mai amintea când pierduse ultima dată un proces.

— Ei bine, ştii şi tu, a spus Tim. Tu ai mai multă experienţă decât mine. Când ai o problemă, angajezi un specialist, nu?

— În primul rând nu-mi pot permite să-l angajez pe Ira Roth. De-abia îmi pot permite să te plătesc pe tine. Iar în al doilea rând, nu cred că am nevoie de el.

— Nu încă, a replicat Tim.

M-am ridicat.

— Dar, oricum, probabil că nu te-ar fi putut ajuta, a continuat Tim, conducându-mă spre uşă. Am auzit că avocaţii lui Long l-au contactat să pledeze în apărarea doamnei Long, dacă va fi acuzată.

— E un lucru bun.

Tim era de aceeaşi părere. Avocaţii scump plătiţi care o înconjurau nu se potriveau deloc cu juriul local.

— Ce se spune? Tu crezi că va fi judecată?

— Se spune că nu au suficiente dovezi împotriva ei. Mie mi se pare că avocatul acuzării mai are mult de lucru în cazul ei. Ce are el? Arma ei, pe care ar fi putut-o folosi oricine. Nu

are nici un martor, nici un precedent. Cearta dintre îndrăgostiţi e un motiv de acuzaţie foarte şubred şi, dacă se rezumă numai la el, Ira va câştiga procesul chiar înainte de a se ajunge la tribunal.

— Perfect. Deci va avea timp să mă sărăcească pe mine. Îmi pare bine că te-am văzut, Tim.

— Cum se simte mătuşa Connie?

— Are dureri. Şi e foarte furioasă în legătură cu maşina.

— Am văzut-o. Aţi avut noroc că aţi rămas amândoi în viaţă… Te pot întreba ceva? Mă condusese până în faţa casei în care se afla biroul lui pe care îl închiriase, deasupra Magazinului Universal. Înainte fusese depozit şi încă mai mirosea a gaz şi a grăunţe, deşi nimeni nu mai priponise un cal dinaintea clădirii de foarte, foarte mult timp. Pe vremea tatălui său, fermierii şi oamenii de afaceri se adunau pe treptele din lemn de afară şi se spunea că nimeni din părţile noastre nu candida pentru un loc în Congres până nu-i făcea o vizită.

— Ce anume?

— Ce este între tine şi… vreau să spun, tu…

— Eu ce?

— Te vezi cu Vicky McLachlan?

— Suntem prieteni.

— Oh!

L-am privit. Tim nu împlinise încă treizeci de ani şi părea mult mai tânăr. În momentul acela anume părea foarte tânăr şi încurcat. Şi brusc am înţeles despre ce era vorba. Eram uimit.

— De ce mă întrebi?

Avocatul meu s-a încurcat. Ca orice avocat cu capul pe umeri din ţinut, el ajutase la campania electorală a lui Vicky de îndată ce şi-a dat seama că are şanse de câştig, aşa că ştiam că o văzuse în acţiune şi observase ambiţia care o călăuzea. L-am apucat calm de braţ. El mi-a zis:

— Pur şi simplu… Şi din nou nu-şi găsi cuvintele.

— Aţi ieşit vreodată împreună? Nu chiar nevinovat.

— Am mâncat ieri împreună, în biroul ei.
— Tipic pentru Vicky.
— Ei bine, Ben, trebuie să-ţi spun că e o tipă grozavă.
— Grozavă femeie, am plusat eu.
— Dar am auzit că voi doi…
— Prieteni, am repetat, suntem doar prieteni. Şi aveam impresia că rupeam o legătură pe care o voi regreta mai târziu. Tim era un tip cumsecade. Lui Vicky îi trebuia un asemenea om. I-am spus: Are un mare viitor. Singurul neajuns s-ar ivi în cazul în care te-ar deranja să stai în umbra unei femei ambiţioase.
— Nu-mi pasă de asta, a răspuns Tim. Eu sunt de părere că dacă două persoane se iubesc, împart oricum totul.
— Să nu-i spui nimic despre discuţia noastră.
Tim a râs uşor.
— Oh, Doamne, îmi pare bine că am vorbit.
Am coborât scările de lemn de lângă Magazinul Universal, copleşit de sentimente confuze. Eram fericit pentru Tim, în cazul în care el înţelesese corect atitudinea lui Vicky. Uşurat că nu mai eram în bătaia focului. Şi întrebându-mă totuşi dacă nu voi regreta. Chiar m-am întrebat dacă n-ar fi frumos să mă duc să-mi iau rămas bun de la Vicky. Sau să las lucrurile să-şi urmeze cursul? Am mers până la primărie şi am întrebat un funcţionar dacă ea era acolo. Era.
S-a ridicat din spatele biroului şi mi-a întins un obraz pe care l-am sărutat.
— Bună, străine.
— Bună. N-o mai văzusem de la incidentul cu aparatul dentar.
— Ce mai face Connie?
— Mult mai bine… Tocmai am fost la Tim.
— Ce s-a întâmplat?
I-am spus de povestea cu Renny şi de percheziţia făcută de poliţie. M-a compătimit şi a susţinut părerea lui Tim de a lăsa lucrurile aşa cum sunt, cel puţin până vorbeam cu Ira Roth.

— Dacă vrei, îl sun eu, s-a oferit ea. Ira mi-e dator. Nu vei fi nevoit să-l plăteşti decât în cazul în care vei avea nevoie de el.

— O să te anunţ dacă am să ajung acolo. Mulţumesc.

Vicky s-a uitat la ceas.

— Cărui fapt datorez plăcerea de a te vedea?

— Am vorbit mai adineauri cu Tim şi…

— Şi?

— Are gusturi bune în materie de femei.

A înţeles imediat şi a adoptat un ton neutru.

— Despre ce vorbeşti?

— M-a întrebat despre noi.

— Despre noi?

Foarte grăbit, i-am răspuns:

— I-am spus că suntem prieteni.

— Şi ce vrea să însemne asta?

— Înseamnă că el are cale liberă în ceea ce te priveşte.

— Oh, foarte bine. Mă bucur că ai lămurit lucrurile. De când m-am mutat în Newbury, n-am reuşit să găsesc un bărbat autoritar spre care să-i îndrum pe toţi cei care îmi cer întâlniri. Acum am să le spun tuturor să-ţi ceară ţie permisiunea. Să îndrept toate cererile spre tine?

— M-ai înţeles greşit.

— Ai şi vreun adjunct, în cazul în care eşti plecat să prezinţi vreo casă, iar în timpul ăsta eu mă aprind după un tip şi nu mai pot rezista?

— Ha-ha.

— Oh, crezi că nu mă pot aprinde după cineva?

— Tot încerc să-ţi spun…

— Tot ce încerci să-mi spui este că mă părăseşti.

— Ei bine…

— Mă poţi părăsi. E dreptul tău. Dar, la naiba, n-ai nici un drept, Ben, să le dai bărbaţilor permisiunea să iasă cu mine.

— Pe Tim l-am asigurat doar că are cale liberă.

— Deci Tim mă poate ara. Şi însămânţa. Crezi că mă poate face şi fertilă?

— El a fost pur şi simplu foarte amabil faţă de mine.

— Tim n-avea nici un motiv să fie amabil cu tine, ticălosule. Tu nu ai nici un drept asupra mea!

Următorul meu răspuns inteligent a înfuriat-o la culme. În cele din urmă am plecat de la primărie foarte tulburat şi nefericit, conştient de faptul că acum pusesem capăt prieteniei noastre şi, în acelaşi timp, legăturii noastre de dragoste; mă mai gândeam că poate stricasem şi frumoasele planuri ale lui Tim Hall. M-am aşezat la soare, la o masă din faţa Magazinului Universal şi am băut o cafea. În cele din urmă mi-am dat seama ce anume voiam să-i spun lui Vicky.

Am căutat o fisă şi am sunat-o la birou.

— Ceea ce am vrut să-ţi spun este că Tim nu avea curajul necesar pentru a te invita în oraş. El nu mi-a cerut permisiunea, ci ajutorul.

— Asta-i problema lui. Care este scuza ta? Şi mi-a închis telefonul.

M-am întors la cafeaua mea şi am căzut pe gânduri. Un necaz nu vine niciodată singur, mi-am zis eu: Vicky; bietul Renny; poliţiştii care îmi invadaseră casa; afacerile mele care se duceau de râpă şi lipsa oricăror venituri. A apărut Scooter MacKey cu un teanc de ziare pe umăr. „Clarion” era transportat cu maşina şi prin poştă, fireşte, dar Scooter păstra vechea tradiţie de editor, aducând personal noile numere la Magazinul Universal. Mi-a pus pe masă un ziar îndoit.

— Acum a apărut. Găseşti în el tot ceea ce te interesează. Şi chiar era cald. Cerneala mi-a rămas pe degete. Spre imensa mea uşurare, poza maşinii lui Connie nu era pe prima pagină. Ea n-ar fi fost deloc încântată, căci pe vremea ei numai oamenii de condiţie proastă îşi publicau pozele de la nuntă în ziare.

Dar Jack Long părea foarte încântat de poza aceea alături de preşedinte. Titlul era următorul: „În reşedinţa preşedintelui s-au adunat mai mulţi oameni importanţi de

afaceri pentru a lua prânzul cu preşedintele”. Avea şi Scooter textul lui: „Morris Mountain, excursionistul de sfârşit de săptămână, şi Jack Long, avocatul lui Land Trust, au zburat la Washington D. C., la Casa Albă, la un aşa-zis prânz de afaceri cu preşedintele, timp în care s-au schimbat păreri despre situaţia economică, într-o atmosferă de intimă cordialitate”.

Scooter a ieşit şi el cu o cafea, s-a aşezat lângă mine şi şi-a aprins o ţigară.

— Nu cumva ai vrut să zici „de cordialitate neprotocolară”?

— Nu ştii să citeşti? Îl citez pe deşteptul care a dat comunicatul de presă. Sunt ironic.

— Oh, înţeleg.

Am citit mai departe. Scooter îl descrisese pe Long ca pe un „nou locuitor al oraşului Newbury care se implicase deja în afacerile locale”.

— Afacerile locale?

— Ai înţeles?

— Am înţeles.

După mai multe date asupra altor cetăţeni ai oraşului Newbury care luaseră masa împreună cu preşedintele, un câştigător al medaliei olimpice de aur care luase masa cu Eisenhower şi nişte elevi de şcoală care se întâlniseră cu Nixon, articolul continua pe pagina a doua. Când am dat foaia, mi-am văzut cu stupoare fotografia – o fotografie de arhivă pe care cei de fa „Clarion” mi-o făcuseră când mă întorsesem acasă şi preluasem afacerile tatălui meu. Titlul era următorul: „Agent imobiliar de pe Main Street anchetat de poliţie”.

M-am uitat spre Scooter. A tras adânc un fum din ţigară. Nu puteam spune dacă se simţea jenat sau se bucura în taină de stânjeneala mea.

— Chiar era necesar?

— Eşti ultima noutate, prietene. Razii, accidente, ce mai urmează?

— Scooter, nu aveam nevoie de aşa ceva. Am destule necazuri. Dumnezeule, pe pagina a doua! Cine dracu’ va mai apela acum la mine?

— Redactorul meu de ştiri a vrut să te pună pe prima pagină, dar eu l-am oprit. Şi sper că ai observat că nu ţi-am supărat mătuşa. Probabil că ar fi câştigat premiul Pulitzer cu fotografia aceea.

— Mulţumesc foarte mult. Connie te-ar fi mâncat de viu.

— Nimeni nu citeşte pagina a doua şi, în plus, nu numai eu am publicat. N-ai văzut celelalte ziare?

— Clienţii mei nu citesc ziarele din Danbury. Iar oamenii din ţinut care vor să-şi vândă casele vechi citesc ziarul tău. La naiba, Scooter!

Nu exagerasem deloc situaţia mea financiară pe care i-o descrisesem lui Tim. Mă duceam la vale. Taxe de plătit, reparaţia maşinii, motorină pentru iarna care se apropia. Dacă aş fi nevoit să-l angajez pe Ira Roth să mă apere, n-aş mai avea cu ce. M-am ridicat furios. Scooter a spus:

— Arăţi ca dracu’, Ben. Nefericit.

— Am avut o săptămână nenorocită.

— Dar se poate îmbunătăţi, nu?

Eram pe punctul să-i spun că se înşală, dar, încă înainte de a apuca să articulez cuvintele, a apărut un Jaguar argintiu. Geamul portierei a coborât şi Rita a spus un „Bună”.

Părul ei negru era strâns într-o coadă, purta ochelari de soare, cercei din piatră de onix şi arăta la fel de misterioasă ca noaptea. Foarte frumoasă şi, brusc, vulnerabilă, când a zâmbit.

I l-am prezentat pe Scooter. Rita şi-a scos ochelarii şi l-a complimentat pentru fotografiile din ziar. Scooter se arăta foarte încântat. Când Rita s-a îndepărtat, el mi-a şoptit:

— Ţi-am spus eu că o să fie mai bine.

Iar eu i-am spus să se ducă dracului.

— Arătoasă maşină.

— Hai să facem o plimbare.

Am urcat în maşină. M-am cufundat în scaunul capitonat cu piele moale. Era un model V-12, puternic şi de lux. La comenzi, un superpilot.

— Arăţi bine.

— Mulţumesc.

Arăta relaxată, machiată cu gust şi îmbrăcată tot cu jeanşi, dar în ziua aceea purta un pulover de caşmir în locul bluzei ei de casă. Părul ei strălucea ca o corolă de antracit. Ar fi putut intra în orice casă din district, spunând „Caut un soţ” şi n-ar fi fost refuzată nicăieri.

S-a îndreptat spre marginea oraşului, pe drumul 7. Toamna se apropia cu paşi repezi, iar culorile dimprejur erau extraordinare, cu arţarii roşietici, mestecenii şi frasinii care conduceau parada. O vreme, am admirat în linişte priveliştea. Când am ajuns la Academia Lane, i-am spus:

— Ia-o la dreapta.

Am cotit iar la dreapta pe strada Richardson şi în jos prin culoarul format de trunchiurile albe ale arţarilor. Toată vara mă gândisem să vin cu o drujbă şi să tai câteva din ramurile groase şi uscate care atârnau mai aproape de sol şi care ar fi fost foarte bune pentru un foc zdravăn. Aş fi putut împrumuta camionul lui Pink şi le-aş fi pus deoparte pentru iarnă. Pe Main Street, bineînţeles că nu erau copaci. Din locul acela nu puteai să-ţi procuri lemne de foc decât atunci când se întâmplă ceva cu copacul tău preferat şi erai nevoit să-l tai. Dar într-un asemenea caz, eu păstram lemnul acela pentru ocazii speciale.

Frank LaFrance îşi cosea fânul cu rabla lui de tractor Leyland. I-am făcut cu mâna, dar el şi-a văzut mai departe de treabă. De la distanţă, nu putea vedea decât Jaguarul Ritei, iar Frank nu era genul care să se obosească să răspundă la salutul unor orăşeni.

— Unde mă duci? a întrebat Rita.

— La casa mea preferată.

Ea m-a privit pe deasupra ochelarilor de soare.

— E de vânzare?

— În permanenţă.
— Dar ce-i cu ea?
— Nu ştiu. Ellie Richardson a murit acum patru ani. De-atunci e disponibilă. Aşteaptă s-o vezi. Are una dintre cele mai frumoase privelişti, e un loc intim şi aminteşte de bătrâna Noua Anglie.
— Chiar aşa de prost merg afacerile?
— Ale mele, da. A fost o scurtă perioadă de timp în care mi-a mers bine, dar acum oamenii stau pe loc, nu se mai mută.
— Sună descurajant.
— Depinde în ce afaceri eşti angrenat. Magazinele de obiecte metalo-casnice merg bine. La fel şi cele de vopseluri. Pepinierele înfloresc. Dar de un lucru sunt sigur: nu mi-ar plăcea să mă ocup de transportul mărfurilor.
— Sau o agenţie imobiliară prosperă.
— Ciclic. Totul se desfăşoară ciclic.
— Ca erele glaciare.
— De când am început eu să mai cresc, afacerile au mers prost. La început, tata a condus un Olds nou, apoi unul vechi. A fost o porcărie. În ‘81, când am ieşit eu din Marină, nu puteai lua pe o casă cât să pui deoparte pentru a trăi. Dobânda era de 21 %. Dar pe Wall Street se pregătea ceva… Ia-o pe drumul din faţă… Acolo. Ai grijă la gropi. Jaguarul, o maşină joasă, a început să se hurducăie, atingând solul cu ţeava de eşapament, apoi, trecând peste ceea ce era mai rău, am ajuns în curte.
— Oh, e frumos, a spus Rita. Dar, spre dezamăgirea mea, a aruncat în grabă o privire peste curtea neîngrijită şi a revenit la discuţia noastră, zicând: Cât timp poţi rezista fără activitate?
Eu admiram frontoanele ţuguiate ce se profilau pe cer.
— Adiai Stevenson îşi aducea amanta aici.
Rita părea nedumerită.
— A candidat pentru preşedinţie, i-am explicat eu. De două ori. S-a retras în ‘50.

— Înainte să ne naştem noi.

— Da. O mulţime de oameni foarte bine cunoscuţi obişnuiau să vină aici. Când eram puşti, am venit o dată cu bicicleta până aici şi am privit pe furiş din pădure. Mătuşa mea Connie îmi povestise de petrecerile care se dădeau aici. Dar am ajuns prea târziu. Plecaseră toţi oaspeţii. Pe partea cealaltă sunt nişte grădini de trandafiri cu alei frumoase. Şi un teren de tenis cu zgură. Fac pariu că n-ai văzut niciodată aşa ceva.

— Ce sperai tu să vezi atunci? a întrebat Rita.

— Maşini frumoase. Femei cu rochii lungi.

Rita părea tot nedumerită.

— Asta se întâmpla cu mulţi ani în urmă, i-am explicat eu. Înainte de „Masterpiece Theatre”.

Ea a zâmbit.

— Şi acum speri să găseşti un cumpărător care s-o restaureze.

— Cineva tot o să se îndrăgostească de locul ăsta. Am râs, puţin cam forţat. Nu-mi plăcea când vorbeam prea mult. Prietenul tău Alex Rose pretindea că-şi caută o casă, aşa că l-am adus aici. Nu i-a plăcut.

— Nu e prietenul meu.

— Mă rog, e de partea ta.

— Cât mai poţi aştepta?

— Poftim?

— Până să începi iar vânzarea de case.

— Financiar? Cine ştie?

— Ai vreo ipotecă pe casa ta?

Asta era o întrebare mult prea îndrăzneaţă chiar şi pentru o persoană pe care o cunoşteam mai bine. I-am spus părerea mea.

— Te întreb cu un motiv anume. Ai cheltuieli mari?

— Nu-i cu adevărat casa mea. E a mamei. Eu plătesc doar taxele şi cheltuielile de întreţinere, pe care mi le permit. Ce nu pot plăti, încerc să repar singur. Mi-am tot zis s-o zugrăvesc vara asta, dar mi-am pierdut vremea cu

reparaţiile la pereţii pivniţei. Las zugrăveala pentru la anul viitor. Nu se ştie ce căldură o să am la iarnă. Dar de ce îmi pui asemenea întrebări?

— Ţi-aş oferi o slujbă.

Am râs.

— Ce are locul ăsta? Ultima oară când am fost aici, Rose mi-a oferit şi el o slujbă. Acum, tu.

— Rose lucrează pentru soţul meu. Eu sunt a doua pe lista lui. Mi-e teamă că procurorul statului mă va pune sub acuzaţie. M-aş simţi mai bine dacă aş avea pe cineva pentru care să fiu prima pe listă.

— Hei, dar am auzit că l-ai angajat pe Ira Roth să te apere. Vei fi numărul unu pe lista lui.

— Soţul meu l-a angajat.

— Nu-ţi face griji. Ira câştigă întotdeauna.

— Dar eu vreau să mă ajuţi tu.

— Eu nu sunt avocat.

— Vreau să fii un Alex Rose al meu.

— Nu sunt detectiv.

— Ai fost anchetator în Serviciul de Informaţii Secrete al Marinei.

— Rose ţi-a spus asta?

— I-a spus lui Jack.

— L-a păcălit.

— Te-am verificat. E adevărat.

— Deci ştii că am lucrat în Serviciul de Informaţii Secrete al Marinei. Dar sună mai pretenţios decât a fost în realitate.

— Ai lucrat cu amiralul Denny.

Nu mi-am ascuns surprinderea.

— Cum naiba ai ajuns la el?

Rita m-a privit peste ochelari, oferindu-mi unul din zâmbetele ei cele mai fermecătoare.

— Mi-am amintit de unul din secretarii din Marină care s-a distrat grozav la o petrecere de-a noastră. Destul de bine ca să te verifice şi să-l roage pe amiral să stea de vorbă cu mine.

— Denny nu era amiral când l-am cunoscut eu… Ce-a spus despre mine?

— Câteva lucruri pe care am promis că nu le voi repeta nimănui. Dar m-a asigurat că nu eşti atât de tâmpit pe cât vrei să pari, uneori.

— Tipul a fost întotdeauna zgârcit cu laudele.

— Am de gând să-mi angajez propriul „prieten”. Şi aş vrea ca tu să fii acela.

— Pentru ce anume? Avocaţii tăi nu vor sta de vorbă cu mine. Ira va angaja el însuşi un detectiv dacă va fi nevoie.

— Nu vreau să se ajungă acolo.

— Ce vrei să spui?

— Află cine l-a ucis pe Ron.

— Rita, am anchetat odată o crimă în Marină – era ca o cursă: echipajele de pe nave se revoltaseră spre sfârşitul anilor ‘70. Am trecut printr-o mulţime de anchete istovitoare. Ne-am angajat într-o mică vânătoare de spioni.

— Şi aţi prins pe cineva?

— De ce nu-ţi întrebi prietenul sus-pus?

A încercat să mă întrerupă cu un gest nervos, dar eu am continuat:

— Asta a fost cu ani în urmă. Aveam douăzeci şi doi de ani. Şi nu se întâmpla în înalta societate, ci în lumea secretă, izolată şi rarefiată a serviciului militar.

— Nici Newbury nu reprezintă adevărata lume, a argumentat ea. Aici avea dreptate, dar i-am spus:

— Pentru mine este.

— Perfect. Am nevoie de un adevărat prieten aici. Cineva l-a ucis pe Ron. Te rog ajută-mă să-l descopăr.

Am clătinat din cap.

— Îmi pare rău, Rita, dar dacă aş avea de gând să fac pe detectivul în oraşul meu, aş face-o ca să aflu cine l-a ucis pe Renny. Cel puţin aici ştiu ce am de făcut. Nu sunt pregătit să verific trecutul lui Ron. Nici tu nu-l cunoşteai de prea mult timp. Cine ştie cine-l vâna pe el?

— Ron a fost ca o carte deschisă. Nu avea secrete, cel puţin nu faţă de mine. Uite ce e, Ben, ca să anchetezi cazul lui Renny ai nevoie de bani, corect?

— Am stabilit deja că mă pot folosi de banii aceia.

— Din câte am înţeles eu, detectivii de pe-aici cer douăzeci şi patru de dolari pe oră. Eu triplez suma – cota cea mai mare din New York – şi preiau toate cheltuielile tale. Telefon, călătorii, benzină, mâncare, avion. Tu spui ce mai trebuie.

Era de admirat hotărârea ei. Adoptase o expresie convingătoare. Eram curios să ştiu cum aflase ea cota din New York, ca să nu mai vorbim de cea din Connecticut.

— Deci, care-i motivul ezitării? Ca să mă filmezi cu Ron ai acceptat banii soţului meu.

— I-am dat înapoi.

— Prinde ucigaşul şi-mi poţi cere cât vrei… Ben, mă ajuţi?

Nu i-am spus că accept, deşi banii ei m-ar fi ajutat să-l prind pe ucigaşul lui Renny. N-am spus decât:

— Îmi răspunzi sincer la o întrebare?

Ceea ce Rita a interpretat ca o acceptare.

— Care?

— La două?

— Zi-le.

— Tu l-ai împuşcat pe Ron?

— Nu.

M-am gândit că doar nu era să spună da. Totuşi am crezut-o. Şi nu numai din cauza celor văzute de mine între ea şi Ron. Nu numai pentru că avea un farmec care mă dădea gata, ci mai ales pentru că n-o vedeam capabilă de acte violente. Credeam că desenele ei fantomatice erau doar o tehnică artistică, aşa cum pretindea ea. Da, ştiam că mătuşa Connie mă considera un prost în relaţiile cu femeile. Dar nu şi de data asta. Rita Long nu era o ucigaşă. Puteam să jur.

— Care-i cea de-a doua întrebare?

— Sincer vorbind, chiar nu poţi găsi pe altcineva mai bun decât mine?

— Am vorbit cu un detectiv particular din Torrington. Cu un altul din Hartford. Şi cu unul din Danbury. Cel din Torrington este un vânător de recompense. El mi l-a recomandat pe cel din Hartford, care pare un bun specialist în domeniul divorţurilor, dar nici măcar nu ştia unde se află Newbury. Cel din Danbury are un recurs în cazul maşinilor închiriate pentru GMAC. Afacerea e nemaipomenită şi n-am avut încredere că se va concentra asupra problemei mele. Am telefonat şi pe la New York, dar nu mi-a plăcut nimic. Şi nici nu aveam siguranţa că cei cu care am vorbit nu se vor duce imediat la Alex Rose să-i spună că am luat legătura cu ei.

— Deci nu ţi-ai dat numele?

— Apoi m-am gândit la tine, a continuat ea. Aşa că, da, sunt convinsă că eşti omul potrivit. Primeşti slujba?

— Bănuiesc că totul rămâne între noi, nu?

— Atâta timp cât este necesar.

— De ce ar fi?

— Pentru că nu vreau ca cineva să comploteze împotriva noastră.

— Ca de exemplu?

— Ucigaşul.

— Ai un suspect?

— Da.

— Ai de gând să mi-l spui?

— Ai de gând să accepţi slujba?

Îmi puteam imagina trei motive pentru care aş accepta. Banii, ca să-l pot căuta pe ucigaşul lui Renny; ocazia de a petrece ceva timp cu Rita; sentimentul acela de încordare pe care ţi-l oferă o asemenea muncă. Avea dreptate şi Vicky McLachlan. Îmi plăceau situaţiile limită, îmi plăcea să-i înfrunt pe Oliver Moody, Marian Boyce şi sergentul Bender. I-am spus:

— Da, cu două condiţii.

— Care?

— Vreau să clarific mai întâi cazul lui Renny, îl vreau pe ucigaşul lui. Pentru asta n-am să-ţi cer bani, dar dacă îmi iese ceva în cale, o să verific. Renny e pe primul loc.

— Care-i cealaltă condiţie?

— Să-mi promiţi că, de îndată ce ţi se va părea că-ţi cheltuiesc banii degeaba, mă vei concedia.

— S-a făcut.

Am bătut palma.

— Care-i suspectul?

— Nu ştiu cum a făcut-o, dar eu cred că e Jack.

— I-am văzut azi poza în ziar, dând mâna cu preşedintele. Zicea c-a fost invitat la masa lui. Şi a rămas şi la cină.

— Eu tot cred că e Jack.

— Adică a angajat un ucigaş?

— Nu contează cum.

— De ce? Din gelozie?

— Atunci de ce l-a angajat pe Rose să dovedească cum că tu…

— Mă culcam cu altcineva? Poate voia să aibă o acoperire în caz că e prins. Aşa e el. Foarte metodic.

Ea îl considera pe Jack Long metodic. Al Bell spusese că e o viperă. Eu îl văzusem în acţiune – prompt şi sigur de sine. Lucrul care nu se prea potrivea cu aceste impresii despre Jack era Castelul. Rita îmi spusese că el îl proiectase, ea doar îl decorase. Planul casei era plin de fantezie şi, deşi era construită din piatră, făcea impresia unei clădiri moderne.

— Nu ştiu ce să cred, Rita.

— Verifică-l. Începi de mâine seară.

— Ce e mâine seară?

— Jack se întoarce. O să dau o petrecere.

— Tu ai ieşit de o săptămână pe cauţiune şi dai o petrecere? Ăsta-i genul de purtare pentru care procurorul statului s-ar burzului de-a binelea.

— O petrecere mică. O cină în trei. Tu, eu şi Jack.

Ca un făcut, primul client adevărat într-o lună de zile a bătut la uşă exact atunci când mă pregăteam să închid şi să mă îmbrac pentru cina de la familia Long. Ceea ce am văzut prin geam m-a făcut să-l invit înăuntru: un cuplu prosper, amândoi spre patruzeci de ani, la volanul unui Volvo ultimul model, cu număr de New York. Erau într-adevăr tocmai acei minunaţi căutători ai unei case de vis, care-şi păstraseră slujbele lor bine plătite şi care, cu un cec în mână, erau gata să-şi înceapă vânătoarea.

Am discutat despre ce anume doreau şi le-am recomandat ceva la Tilden. Le-am arătat o hartă şi câteva fotografii şi în câteva minute eram în bătrânul Olds, gonind spre o modestă şi bine întreţinută casă de pe vremea Războiului Civil, cu o suprafaţă aferentă de zece acri. Volvo-ul flegmatic îmi spunea că erau destul de deştepţi încât să vadă mai întâi terenul şi apoi să se ocupe de casă.

— Nu s-a prea construit pe-aici, nu? Amândoi erau înnebuniţi după Main Street.

— Ei bine, cum ne place nouă să spunem pe-aici, „noroc cu indienii”.

Am privit cu atenţie reacţia „vânătorilor” şi mi-am dat seama că îi citisem bine. S-au încruntat imediat la ideea că aş putea face vreo aluzie neplăcută la adresa americanilor nativi.

— Pământ sacru, am continuat, liniştindu-i. Indienii housatonic şi-au îngropat morţii în Newbury cu mult înainte ca noi să devenim Newbury. Îi aşezau pe nişte platforme înălţate, astfel încât să nu-i poată mânca lupii. Când guvernul a hotărât să construiască între state o şosea cu patru benzi care să treacă prin inima cimitirului, ne-am unit cu toţii pentru a proteja aceste zone ca pe nişte locuri sacre. Valea e îngustă. Mulţumită indienilor, nu veţi vedea vreo autostradă la mai puţin de douăzeci şi patru de mile de aici.

— Fac pariu că, în week-end, cele două benzi în direcţia asta sunt înţesate de maşini.

— Merită, am zis. Nici o clădire cu mai mulţi proprietari, nici proprietăţile ciopârţite, spaţiu deschis cât cuprinzi cu ochii. Ceea ce, desigur, aduce aici un anumit gen de persoane, care caută pace, şi linişte, şi o investiţie solidă la numai două ore de New York.

— Noi am făcut o oră şi patruzeci de minute.

— Chiar aşa? Oho, aţi găsit probabil vreo scurtătură. Sunteţi deja din partea locului. Acum, zona Tilden începe cam de pe-aici. Am redus viteza. Pe hotar e un arţar bătrân.

— Dar zidul acela de piatră?

— Nu, probabil am trecut de hotar în timp ce vorbeam. Suntem deja în interiorul proprietăţii.

— Al cui este pământul de pe partea cealaltă a drumului?

— Poate fi şi el al dumneavoastră. Domnul Tilden îl vinde separat, dar poate ceda în faţa unei oferte cinstite, îl scapă de problema împărţirii pe zone.

Când eram în formă, eram al naibii de bun. Nu mi-au dat nimic de înţeles, dar am plecat la cină convins că îmi vor face o ofertă.

Jack Long m-a primit în pragul uşii frumos lucrate de la intrare, purtând un flanel şi o pereche de jeanşi. M-a invitat în holul placat cu lemn, cu luminator, mi-a strâns mâna privindu-mă drept în ochi şi a menţionat întâlnirea proprietarilor de pământ, cerându-şi scuze că nu purta haină şi cravată. Mi-a explicat că avea foarte rar ocazia să scape de „uniforma” de afaceri.

La rândul meu, m-am scuzat pentru întârziere.

— Un client de ultim moment.

— Nici o problemă, a spus Jack. Afacerile sunt afaceri.

Alex Rose îl descrisese ca fiind un tip supraponderal. De fapt, mie mi se părea că Long era un tip cu o înfăţişare de matahală. Avea o burtă voluminoasă, iar în jurul taliei se putea vedea o curea de piele împletită. Jeanşii crăpau pe el, iar tricoul stătea să plesnească – purta genul de ţinută lejeră pe care o găseai în orice catalog de modă comandat prin poştă de soţia oricărui tip mult prea ocupat ca să-şi

facă singur cumpărăturile. Avea o mustaţă neagră – o mustaţă stufoasă cum vedeai la oamenii de afaceri descurcăreţi – şi era încălţat cu nişte ciudaţi pantofi sport.

— Oh, scoate-ţi cravata, mi-a spus Rita venind dinspre bucătărie. Jack o să şi le arunce pe toate prin casă.

Era foarte drăguţă cu părul strâns într-un coc franţuzesc şi purta aceeaşi bluză argintie pe care şi-o scosese de pe ea cu mişcări de dans în seara în care o filmasem – o alegere pe care eu am interpretat-o ca pe iertarea definitivă a păcatelor mele şi un simbol al conspiraţiei noastre împotriva soţului ei.

Mi-am desfăcut cravata şi mi-am deschis câţiva nasturi de la cămaşă, după care ne-am îndreptat bine dispuşi spre living. Jack m-a întrebat ce mi-ar plăcea să beau. M-am uitat să văd ce bea Rita. Avea puţin vin într-un pahar. Jack optase pentru vin roşu, dar paharul lui de pe măsuţa de cafea era gol pe jumătate, ca şi al Ritei. Aş fi vrut să rămân câteva clipe singur cu Rita. Cu felul ei nemaipomenit de a face pe gazda, putea intra la Academia de Teatru. Am cerut un cocteil simplu.

Long şi-a mascat dezamăgirea şi a plecat în grabă spre bucătărie, mormăind ceva despre portocale şi lichior de cireşe.

Am profitat de ocazie ca să-mi întreb gazda:

— Ce mai faci?

— Oh, bine.

— E tare ciudat.

— Obişnuieşte-te. M-a condus mai în interiorul încăperii şi, o clipă, m-am îngrozit la gândul că are intenţia să se aşeze pe canapeaua pe care pusesem trupul bietului Ron sau, şi mai rău, să mă aşeze pe mine acolo. Dar canapeaua dispăruse – fusese dusă la curăţat sau reţinută de poliţişti. Acolo se afla o alta, nouă, îmbrăcată în mătase, marca Henredon, de opt mii de dolari.

— Ce crede Jack că gândeşti tu?

— Până acum nu l-a interesat.

— Dar acum…
— Jack! Ai nevoie de ajutor? a strigat ea.
De la bucătărie s-a auzit un nesincer:
— Mă descurc, iubito.
— Scuză-mă, Ben. Nu prea ştie pe unde sunt puse lucrurile în bucătărie.
Mai fusesem la acest gen de petrecere. Cui nu i se mai întâmplase să-şi vadă gazdele nervoase şi gata să se ucidă una pe alta? Asemenea disensiuni ascunse sub o falsă veselie erau la ordinea zilei şi, de obicei, totul se calma o dată cu servirea primului fel. Dar acum „a ucide” era parola pentru seara aceea, iar mişcarea de culise era extraordinară.
Jack se întoarse în cele din urmă de la bucătărie cu cocteilul meu. Râdea într-un fel răutăcios. Rita se agita în spatele lui cu o privire strălucitoare. I-am mulţumit pentru băutură.
— Jack, paharul meu e gol, a spus Rita.
Jack l-a luat, l-a dat pe-al lui peste cap şi s-a îndreptat din nou spre bucătărie, de unde s-a întors cu amândouă, neelegant umplute, până la buză. Le-am urat:
— Noroc.
— Schlange, a spus Jack, iar Rita a murmurat un „noroc”.
— Cum ţi se pare?
— Remarcabil. Avea un gust ciudat, ca de friptură.
— Deci, cum merg adevăratele afaceri imobiliare?
Oh, avea să fie o seară minunată. I-am explicat acestui titan al tehnologiei că lucrurile mergeau ceva cam încet în adevăratele afaceri imobiliare. Surpriză, surpriză. Am răspuns la o duzină de întrebări despre adevăratele afaceri imobiliare şi l-am asigurat că pentru o casă deosebită ca a lor puteam cere oricând un preţ excelent de la un cumpărător pe măsură. Şi eu l-am întrebat cum mergeau lucrurile în afacerile cu utilaje electronice.
— Ah, agenţii fiscali! a spus Jack.
— Şi pe la noi când or să ajungă?

— Nu fi aşa de nerăbdător.
— Oh, Jack, nu fi aşa de pesimist.
— Nu sunt pesimist, a răspuns el fără să şovăie, privind undeva în gol. Dar Ben nu e un fraier, iar cu trecutul lui ştie al naibii de bine ce vreau să spun. Nu-i aşa, Ben?

Am luat o a doua înghiţitură din lichidul acela oribil, întrebându-mă cum reuşise să strice un simplu cocteil şi i-am răspuns tărăgănat:

— Ca un fost „stăpân al universului", mă tem că ne plăceau rapoartele umflate.
— Dar tu ştii la ce mă refer. Mă refer la eficienţă.
— Ah, am spus, eficienţă.
— Sunt sigur că ştii preţul eficientizării. Părea hotărât să mă antreneze împotriva Ritei în această conversaţie stupidă.

I-am spus:

— Walter Reuther a ştiut cu patruzeci de ani în urmă: roboţii determină apariţia unor consumatori tot mai leneşi.
— Exact, s-a entuziasmat Long, aruncând o privire triumfătoare spre Rita, care părea puţin îmbufnată.

Aveam sentimentul acut că amândoi uitaseră de Ron. Dar curând am descoperit cât de tare mă înşelasem. Long a continuat:

— Bietul meu partener – fostul partener -, tipul pe care l-ai descoperit tu, n-a putut înţelege asta. Tatăl lui a făcut avere în comerţul cu blănuri, dar cu mult timp în urmă şi-a închis fabricile americane. Ron n-a putut înţelege, pur şi simplu, că angajaţii din Hong Kong îşi cheltuiesc banii în Hong Kong.

Încă n-am întâlnit un afacerist de succes care, mai devreme sau mai târziu, nu şi-a dezvoltat o profundă explicaţie filosofică în legătură cu ceea ce era mai rău în lume. Deşi conceptele economice ale lui Jack Long se asemuiau cu ale mele, nu m-am putut abţine să nu-l întreb:

— Ai să-ţi muţi afacerile înapoi în State?
— Să fii sigur de asta.

— Îţi doresc succes.

— Jack e foarte patriot, a spus Rita. S-a întâlnit cu preşedintele.

— Patriotismul nu are nimic de-a face aici, i-a trântit-o soţul. Forţa de muncă de-acasă îşi cheltuieşte salariul acasă. De asta nu mă deranjează că japonezii s-au infiltrat pe piaţa noastră de maşini. Ei oferă slujbe. Dar şmecheria este că, dacă vrei să concurezi cu cei de peste ocean, trebuie să măreşti productivitatea, ceea ce duce la reducerea slujbelor.

Rita a căscat. Jack Long n-a luat-o în seamă. Era de-a dreptul nestăvilit.

— Vezi asta? Şi-a întins mâna stângă.

Purta un inel rozaliu lângă verighetă. În locul unde ar fi trebuit să fie un diamant era un semiconductor cu un cip.

— Vezi asta? Litografie cu raze X. Acest cip poate procesa mai multe date şi mult mai repede decât un întreg IBM. IBM-urile pot conduce o turnătorie, pot aduna flori, zugrăvi magazine, trefila sârmă – industria grea, pot construi un computer. Astăzi îţi trimit mai multe informaţii într-un plic. Asta-i problema, domnule, locurile de muncă se duc dracului.

— Apropo, îmi mai aduci un pahar de vin? a intervenit Rita.

Privirea lui Long a rămas blocată pe paharul meu, pe trei sferturi încă plin.

— Vin? a intervenit Rita.

— Iisuse! Long a sărit în picioare. Sos de Worcestershire! Am pus sos de Worcestershire în băutura ta. Bănuiesc că-i amar, nu?

— Nu peste măsură, am admis eu.

— Iisuse, îmi pare rău. Dă-mi voie să-ţi prepar alta. Mi-a luat paharul din faţă. Rita, tu mai vrei vin?

— Oh, de ce nu?

Jack s-a îndepărtat, urmărit de privirea enigmatică a Ritei, care s-a aplecat spre mine de îndată ce el a dispărut pe uşă.

— Ei bine?
— Ei bine, ce?
— Ce crezi?
— Cred că amândoi vă prefaceţi de minune că nu s-a întâmplat nimic.
— Asta nu-i aşa de ciudat.
— Nu e?
— Aşa trăim noi. Suntem al naibii de ocupaţi. Abia ne vedem unul cu altul, iar când o facem, avem de discutat afaceri. Problemele personale trec pe locul doi, mai ales dacă nu vrei să discuţi despre ele.
— Înţeleg.
— Ben, mă tem că moartea lui Ron e ceva mai serios decât obişnuitele „probleme personale”. Dar acesta este stilul. Stilul nostru de a ne înţelege unul cu altul. Sau de a nu ne înţelege.
— Rita. Ron a fost ucis aici. Tu eşti cea acuzată.
— Vrei să plâng acum, chiar aici?
— Scuză-mă, am spus. Te-am înţeles greşit.
M-am ridicat şi am privit pe fereastră. În vale se lăsase o ceaţă deasă de toamnă, cu o tentă albăstruie în lumina care se stingea.
— Încetează sa mă mai judeci.
— Tu eşti şeful.
— Nu te mai preface.
— Sunt nişte căprioare pe pajiştea voastră.
Rita a sărit în picioare, entuziasmată, şi s-a apropiat de mine, la fereastră.
— Oh, ce frumos! Jack, vino aici! a ţipat ea. Sunt aici nişte căprioare.
Jack, fie binecuvântat, şi-a văzut de lucru cu băutura mea, iar când mi-a adus-o era excelentă. M-a privit intens când o degustam.
— Cum e?
— Excelentă.

— Mă bucur. Îmi pare rău de ce s-a întâmplat. Chiar mă simt ca un idiot. Ei, Rita, mâncăm ceva sau va trebui să împuşc unul din animalele alea?

— Foarte amuzant. Mâncăm imediat. Scuză-mă, Ben. Am ceva pe plită.

— Pregăteşte-te, m-a avertizat Jack, destul de tare încât să audă şi ea. Rita s-a apucat de gătit. Când ne-am mutat aici, a crezut că bucătăria e un laborator de teste, aşa că am putut lucra liniştit acolo în week-end-uri.

— Îţi place mecanica?

— Îmi place să mă murdăresc pe mâini.

— Rita mi-a spus că tu ai proiectat casa.

— Rita exagerează. I-a intrat în cap ideea că aş fi talentat. N-ai observat că aşa sunt femeile? Vor ca soţii lor să fie universali.

— Eroi, am fost eu de acord, profitând fără ruşine de acest moment de şovinism pentru a-l face să vorbească.

Ni s-a întâmplat tuturor să participăm la petreceri cu nişte gazde cârcotaşe şi iscoditoare, aşa că suntem obişnuiţi cu imaginea unei neveste care, simultan, îşi enervează şi-şi pune la punct soţul neisprăvit. Asemenea tipi au chiar nevoie de acest gen de femeie, deşi în cazul lui Jack mă îndoiam că simţea nevoia să fie cicălit.

— Aşadar, cine a proiectat casa?

— Rita. S-a folosit de o poză dintr-un album. Eu am trecut-o printr-un software de arhitectură şi – voila! Jack e artist.

— Ai studiat ingineria?

Long a zâmbit profesional, zâmbet pe care şi-l studiase şi pregătise pentru interviuri.

— Am absolvit electronica. Dar acum computerele sunt pe primul plan. Sunt ca un şofer care trebuie să piloteze un avion, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Ca un arcaş cu o armă de vânătoare.

Long m-a săgetat cu o privire dură, de genul te-încurci-cu-cine-nu-trebuie-băiete. N-a durat mai mult de o milisecundă, destul de mult ca să-mi dea de înţeles că nu

glumeşte şi destul de puţin ca să nu degenereze în altceva, ca un vas de luptă care-şi reglează tirul în linişte.

— Apropo de arme, a spus el tăios, care-i părerea ta despre încurcătura asta?

— Din punctul de vedere al soţiei tale cred că este o încurcătură al naibii de serioasă.

— Din ce punct de vedere? Al legii?

— Nu mi-ar plăcea să ajung la proces în situaţia ei.

— Ce situaţie?

— Voi sunteţi cam străini de ceilalţi. Sunteţi veniţi de departe, mult mai bogaţi decât orice jurat ce va fi desemnat. Şi, pe drept sau pe nedrept, reprezentaţi o lume pe care mulţi dintre cei de pe-aici o socotesc dezgustătoare.

— Ce lume?

Am apreciat că prea face pe nevinovatul, aşa că i-am spus:

— Spune-i „optzeciştii” lui Reagan.

— Dar l-au votat şi ei pe nemernic! A fost tare în ‘80. În ‘84 şi mai tare…

— În ‘80, Reagan i-a amăgit, făcându-i să creadă că Vietnamul n-a existat. În ‘84 le-a promis impozite mici. Bush le-a promis că vremurile bune nu sunt de domeniul trecutului. Astăzi sunt speriaţi că vor pierde tot. Şi-i acuză pe cei ca tine.

— Şi tu ai fost un „optzecist”, Ben.

— Eu am avut deja procesul meu. În plus, la vremuri noi, preşedinte nou, reguli noi, standarde noi. Dar tu şi soţia ta le amintiţi de o vreme pe care ei vor s-o uite cât mai degrabă.

— Poate ar trebui să cerem schimbarea jurisdicţiei.

— Nu-i o idee rea, dacă te poţi descurca. Dar ţine minte, judecătorului, ca şi procurorului le-ar plăcea foarte mult ca procesul să se ţină aici… Ei, cu puţin noroc, n-o să fie nici un proces. Toată lumea e de acord că e un dosar cam subţire.

Long şi-a mângâiat bărbia.

— Iisuse, sper să ai dreptate. Am ales cei mai buni oameni să se ocupe de caz, dar mi-e teamă. Exact pentru motivul pe care l-ai pomenit. Dacă fac din soţia mea un simbol? Pentru Dumnezeu, e doar o femeie ca oricare alta.

Nu prea eram de acord cu el.

— Am auzit că l-ai angajat pe Ira Roth. E o mişcare bună. El n-a pierdut niciodată vreun proces.

— Aşa mi-a spus şi el, a replicat pe un ton sec.

— Ce părere are despre concluziile balistice?

— A angajat un expert care jură că glonţul a venit dinspre pădure.

— Dar tu ce părere ai?

— Ce vrei să spui?

— Am auzit că şi tu eşti un bun ţintaş. Şi inginer pe deasupra. Tu ce crezi? S-ar fi putut trage din foişorul tău?

— Cu siguranţă că eu n-aş fi mizat pe o ţintă atât de mică la optzeci de yarzi de foişor.

M-am abţinut să-i spun că spatele lui Ron Pearlman nu era o ţintă chiar atât de mică.

— Dar Rita?

— Ea e o trăgătoare bună. Dar procurorul statului spunea ceva despre o armă mai sofisticată.

— Cine crezi că l-a împuşcat pe Ron?

— Cred că vreun blestemat de braconier. A tras văzând că mişcă ceva sau auzind vreun sunet, aşa cum procedează mulţi dintre blestemaţii ăştia, apoi şi-a dat seama de ceea ce a făcut şi a dispărut în pădure.

— Aşa mi se pare şi mie, am fost eu de acord cu el.

— Mă bucur să aud asta. Long şi-a mângâiat din nou bărbia. Vezi tu, dacă Ron ar fi fost un oaspete oarecare, ar fi fost altceva. Şi poliţia ar fi crezut povestea asta dacă Rita nu s-ar fi spovedit în faţa poliţistei aceleia.

Asta era ceva nou pentru mine. Marian Boyce era chiar mai bună decât pretindea ea. Şi ştia să-şi ţină gura. I-am spus lui Long:

— Cu greu o poţi acuza. A fost foarte afectată.

— E prea târziu s-o mai acuz, dar datorită limbuţiei ei Ron a devenit, dintr-un simplu oaspete, amantul soţiei miliardarului.

— Dar care, la rândul lui, era de asemenea milionar.

— Da, aşa e, a acceptat Jack cu amărăciune. A fost crescut în puf.

Mi-am amintit că lemnul de trandafir cu care fuseseră lambrisaţi pereţii din hol provenea din apartamentul de pe Park Avenue al mamei lui Jack.

— Ei, nici tu n-ai pornit tocmai de jos, nu-i aşa?

— Ba bine că nu! Am plecat de-acasă când aveam paisprezece ani. Nu m-am întors până când n-am fost mai bogat decât bătrânul.

— A fost mândru de tine?

— Ticălosul murise. Long a observat că avea paharul gol şi şi-a dat seama că probabil spusese cam multe.

— Interesant, am spus.

— Cum aşa? a întrebat el, iritat.

— Tu şi cu Ron aţi lucrat în domenii asemănătoare. Şi el a avut o situaţie materială bună, dar şi-a făcut singur drum în viaţă.

— Pe dracu’! Bătrânul lui i-a dat banii şi i-a spus ce să facă cu ei. El era complet aerian. Dacă n-ar fi fost neam de evrei, ar fi rămas în cârca lui tăticu’. Dar pentru că erau evrei, bătrânul a vrut să-l facă om. Era prea tâmpit ca să ajungă doctor, aşa că tăticu’ i-a cumpărat o fabrică de electronice. Apropo, bătrânul e cam sugativă. Merită să-l întâlneşti. Sarea şi pâinea pământului. Ron a fost băiatul lui mămica.

— Am impresia că nu prea v-aţi înţeles.

— Nu suport prefăcuţii. A privit din nou spre pahar. Doamne, ce ne-a apucat să vorbim despre Ron?

— Pot să te mai întreb ceva?

— Ce? a răspuns el, îngrijorat.

M-am hotărât însă să renunţ, gândindu-mă că aflasem destule.

— Dacă într-adevăr crezi în chestia cu productivitatea, care-i planul tău de viitor?

A rânjit. Ştiam că trebuie să aibă un plan. În concordanţă cu propria-i filosofie.

— Mă voi concentra asupra cantităţii. Să construiesc chestii simple pe care să le pot vinde în cantitate mare, astfel încât să fiu nevoit să angajez cât mai mulţi oameni.

— Electronice de uz personal? m-am aventurat eu, împrumutând o frază de-a Ritei, în ideea că aceasta era o caracteristică definitorie a familiei Long.

— Exact. Electronice de uz personal. Telefoane personale pentru toţi oamenii de pe planetă. Computere de buzunar. Maşini de scris digitale. Şi câte un joc pe calculator în fiecare cameră de recreere. Astea sunt patru din cele mai importante chestii pe care le am în cap. Mai testăm şi altele despre care nu pot vorbi. Am de gând să le vând fiecărui bărbat, fiecărei femei şi fiecărui copil din America. Apoi fiecărui cetăţean al restului lumii.

— Dar ce zici de japonezi?

Jack a zâmbit încântat.

— Le pot cumpăra şi ei.

I-am urat din nou noroc.

Rita a dat buzna cu obrajii aprinşi. N-aş fi putut spune că se înroşise din cauza gătitului sau pentru că auzise opiniile lui Jack despre Ron.

— Masa e gata, ne-a anunţat ea. Să mergem în sufragerie.

— Iisuse, dar chiar mi-e foame, a spus Long. O să mai deschid o sticlă de vin. Tu mai vrei ceva, Ben?

I-am spus că nişte vin ar fi tocmai bun şi am urmat-o pe Rita în sufrageria înaltă, unde, sub un candelabru de argint, era aşezată o masă cu trei tacâmuri. O faţă de masă de olandă cădea până la jumătatea picioarelor subţiri. Tacâmuri de argint, pahare de cristal şi vase din porţelan chinezesc. Am privit spre bufetul stil Empire. Părea că şi el mă priveşte dezaprobator.

— Aprinde luminările, Jack! a strigat Rita ieşind din încăpere în timp ce el aducea vinul. M-am apropiat de masă, întrebându-mă unde să mă aşez, dar am văzut biletele cu numele fiecăruia, scrise frumos. Jack a turnat vin. M-a observat uitându-mă la eticheta sticlei şi mi-a spus:

— Din California. Am cumpărat o vie pe lângă Josh Jensen.

— E plăcut să ai un asemenea domeniu.

— Lumânările? s-a auzit un strigăt din bucătărie.

— Ai un chibrit?

— Nu.

S-a dus să caute chibriturile ca să aprindă lumânările. Iar eu am rămas acolo singur, eu şi bufetul pentru care simţeam o oarecare afecţiune. Semăna cu venerabilul director al şcolii din Newbury, care îşi învăţa elevii să-i silabisească titlul, amintindu-le tot timpul că el era „prietenul” lor.

Rita a apărut pe uşa batantă, cu fundul ei apetisant înainte, aducând un platou imens.

Am sărit s-o ajut.

— Mulţumesc, mă descurc. Unde naiba-i Jack?

— Caută chibriturile.

— Iisuse Hristoase!

S-a oprit, apreciind distanţa dintre bufet şi masă. I-am spus:

— De ce nu-l pui chiar pe masă? Suntem doar trei. Uite aici, o să dau florile puţin mai încolo şi… aşa.

L-a aşezat pe masă, s-a dat puţin înapoi şi şi-a şters fruntea. Avea nişte urechi perfecte, cu câte un diamant mare în fiecare.

— Ce zici?

— Frumos.

— Adevărat?

Încă nu ştiam dacă se pricepea să şi gătească, dar desigur era o artistă după cum aranjase pieptul de pui, cartofii şi fasolea verde pe un pat de pătrunjel.

— Mi-am amintit adineauri că-ţi datorez ceva pentru cumpărături.

— Rita, puii nu ţin o veşnicie.

— Nu-ţi face griji, i-am folosit pe-ai tăi pentru experiment.

Jack s-a întors cu chibriturile, văitându-se:

— Nu pot găsi nici un lucru în casa asta. A aprins lumânările şi în final a observat platoul. Doamne, iubito, tu ai făcut asta?

— Nu. Expresul Frazer-Morris.

— Arată grozav.

Rita s-a aşezat. Jack şi cu mine ne-am ocupat şi noi locurile.

Până acum aflasem doar câteva lucruri: Jack nu-l plăcea pe Ron; Jack şi Rita, al căror mariaj de nouă ani părea unul de treizeci, cu tot arsenalul de ciondăneli cotidiene, ajunseseră totuşi la un fel de armistiţiu; Jack credea că un braconier îl împuşcase pe Ron; pretindea că este îngrijorat de procesul Ritei. Ce altceva mai ştiam? Rita era o adevărată actriţă. Iar Jack era foarte nervos. Nici eu nu stăteam mai bine, aşa că am propus un toast tâmpit:

— Pentru confuzia procurorului statului!

A picat tare nepotrivit. Privirea Ritei s-a întunecat. Jack a mijit ochii. Am revenit cu un „noroc”. Apoi am băut toţi trei şi ne-am repezit asupra puiului care arăta foarte îmbietor.

Rita mă privea în timp ce mesteca.

— Parcă mi se pare cunoscută reţeta asta. I-ai dat o aromă foarte plăcută cu condimentele astea.

— Constructorul nostru ne-a lăsat un dulăpior cu condimente, a explicat Jack. Apoi, după un timp, a adăugat: E de-a dreptul grozav, iubito.

— Mulţumesc, iubitule. Ben, ai spus că şi tu găteşti?

— Da.

— Crezi că aceleaşi condimente ar merge şi cu carnea de viţel?

— Cu pulpă de viţel, am subliniat eu, zâmbind cu înţeles.

Am început să mănânc gândindu-mă ce plăcut ar fi fost să flirtez cu Rita dacă n-ar fi existat Ron în viaţa ei.

Jack îşi umpluse gura cu cartofi. Rita îi preparase la cuptorul cu microunde şi căpătaseră o crustă ca de hârtie aspră. Iar păstăile de fasole trosneau delicios între dinţi. Am complimentat-o. Mi-a răspuns că un merit deosebit a avut şi ferma Gierasch de pe ruta 361.

— Jack, mai pune-i lui Ben nişte vin. Mi-am acoperit paharul cu palma.

— Am de condus.

Jack trecuse pe neobservate de la paharul de vin, pe care doar îl ducea la buze, la apă.

— Cât ai de gând să rămâi în afacerile imobiliare?

— Oh, cred că pentru totdeauna.

— S-ar putea să ai probleme.

— Cum aşa?

— E posibil ca moda de până acum să se schimbe. S-ar putea să ne întoarcem la situaţia din Anglia, unde oamenii trăiesc în aceeaşi casă toată viaţa.

— Sper să nu. Dar şi aşa, oamenii tot se mai căsătoresc, mai mor. Ceva vânzare o să fie tot timpul.

— Dar nu cât să satisfacă activitatea unei adevărate agenţii imobiliare.

— S-ar putea să aibă probleme cele mai noi agenţii, am acceptat eu, primind un zâmbet din partea Ritei. Eram tentat să-i spun lui Jack că Rita şi cu mine vom avea grijă de tot. Aşa că ar face mai bine să se ducă la New York.

— Te-ai gândit vreodată să-ţi iei o slujbă?

Întrebarea lui suna mai mult a insultă decât a ofertă de slujbă. M-am gândit că eram prea susceptibil când era vorba de cariera mea şi mi-am amintit de nopţile fără somn când aşteptam să-mi sosească extrasul de cont de la bancă. Dar tonul lui de superioritate nu m-a îndemnat să recunosc cum că uneori îmi doream să intru din nou în acţiune.

— Nu, am răspuns. Afacerile mele îmi ocupă suficient timp.

— Am auzit că erai un geniu în materie de organizare a creditelor. Eu sunt în permanenţă în căutare de noi talente – sunt de principiu că trebuie să cumpăr primul, înainte de a veni altul să mi-o ia înainte. Mi-ar fi de folos un om cu talentele tale.

M-am prefăcut că-i ascult cu multă atenţie aberaţiile, înainte de a-i răspunde:

— Jack, trebuie să ai însă în vedere că, atunci când lucram pe Wall Street, creditele erau ţinta mea. Mă îndoiesc că pe tine te interesează în prezent aşa ceva.

— Talentul rămâne. Vrei să spui că eşti prea bătrân ca să te mai adaptezi?

— M-am adaptat.

— Câţi ani ai? Treizeci? a insistat Jack.

— Mă flatezi. Am treizeci şi cinci.

— Nu e prea târziu ca să-ţi schimbi cariera.

— Ben vrea să spună că şi-a schimbat-o deja, l-a întrerupt Rita. A plecat de pe Wall Street… şi a ajuns pe Main Street. Nu-i aşa, Ben?

— Exact. Dacă vrei să-mi oferi o slujbă, mă simt onorat, Jack. Foarte onorat. Şi-ţi sunt recunoscător mai ales dacă ai plecat de la premisa că mă aflu într-o situaţie disperată. Dar nu mă interesează o asemenea slujbă.

— Dar ce nu-ţi convine?

— În principiu, lipsa oricărei perspective.

Am privit peste masă spre Rita. Ea mi-a zâmbit evaziv. Dar Jack a râs.

— Eşti prea tânăr ca să te laşi cuprins de nelinişte.

— Ba nu. A învârti cifrele este o ocupaţie pentru cei tineri şi tâmpiţi. Timpul trece, fac o grămadă de bani.

— Dar tu ai avut destul timp înainte de a te ocupa cu vânzarea caselor şi văd că nu te-ai îmbogăţit deloc.

— Jack, taci din gură, a intervenit Rita. Nu se vorbeşte aşa cu un musafir.

— Linişteşte-te, scumpo. Ben şi cu mine ne înţelegem. Nu-i aşa, Ben?

Pornit pe atac direct, mă cerceta pe deasupra mesei, încercând să-mi mai descopere alte puncte slabe.

— Probabil că tu mă înţelegi mai bine decât te înţeleg eu. Tu ce ai vrea să faci, Jack?

— Nu aş pierde vremea să mă gândesc ce să fie. Aş acţiona pur şi simplu.

— Dar de ce să munceşti atât? Nu eşti destul de bogat? De ce nu ţi-ai pune banii la bancă, te-ai muta la Newbury definitiv şi ai planta flori pe care Rita le-ar desena? Ce vrei să dovedeşti? Vrei să-l întreci din nou pe tatăl tău?

Nu aşa ar fi trebuit să vorbesc cu gazda mea, dar el dăduse tonul. Şi nu părea să-i pese.

— Lupta încă nu s-a terminat, omule. Asta e tot ce-ţi pot spune. Uite ce e, Ben, eu îţi ofer posibilitatea de a intra din nou în joc. Ai vreo problemă? Mă ocup eu de ea.

Mă întrebam dacă nu cumva aflase că lucrez pentru Rita şi încerca să mă cumpere. Se părea că şi Rita gândeşte la fel, pentru că m-a privit uşor îngrijorată, presupunând că aş putea ceda imaginii unui Bentley decapotabil şi a unor femei splendide, care m-ar aştepta într-o reşedinţă din Sutton Place. I-am spus:

— Eu sunt un băiat de provincie, Jack, care s-a întors acolo de unde se trage.

— Pe dracu’! Eu recunosc un jucător abil de îndată ce-l văd. Tipi ca tine nu se ocupă cu vânzarea caselor, ci cu vânzarea oraşelor.

— Nu mă mai ocup cu aşa ceva. Cel puţin când vând o casă realizez ceva, înseamnă că am sporit valoarea casei. Când mă ocup de preluări, oamenii se aprind.

— Aşa şi trebuie. Taxele exagerate ne omoară.

— Aşa obişnuiam şi noi să vorbim la petreceri – îmbunătăţirea eficienţei, creşterea productivităţii, accelerarea procesului de producţie.

— Cineva trebuie s-o facă.

— S-o facă altcineva. Eu nu mai vreau să fac pe Dumnezeu.

Jack a pufnit dispreţuitor.

— Scrupule prosteşti, Ben. Mie mi se pare că procurorul statului ţi-a sucit capul.

— Jack! a protestat Rita. Cere-ţi imediat scuze! Sau eu plec din cameră.

— Îmi cer scuze. E bine, Rita? Îmi cer scuze.

— Ben, e-n regulă?

Ar fi trebuit să mă scuz şi să fi plecat de mult acasă, înainte ca lucrurile să ia o întorsătură atât de urâtă, dar am observat că Rita era cu adevărat alarmată.

— Nici o problemă.

Jack a spus:

— Ţi-am cerut scuze, dar asta nu înseamnă că te-am şi crezut. Nimic nu este atât de simplu.

Bineînţeles că el avea dreptate, dar eu nu puteam s-o trădez pe Rita, aşa că am încercat să aplanez situaţia:

— Am să-ţi spun o poveste, Jack. S-a întâmplat cu mult înainte de incidentul cu procurorul statului… Părăseam Chanterelle într-o noapte, târziu. Străzile oraşului? Erau întunecate şi pustii. Tocmai îl condusesem la maşină pe clientul meu şi, după ce el a plecat, am descoperit că portiera maşinii mele se blocase. Şoferul meu rămăsese înăuntru şi nu putea deschide nici portierele, nici geamurile; probabil că murise bateria sau era de vină vreun scurtcircuit. În tot cazul, eu am rămas pe dinafară şi în momentul acela s-a apropiat de mine un cerşetor bătrân şi murdar. Apăruse de pe o stradă, cu o cutie de carton în mână.

— Un adevărat coşmar, s-a amuzat Jack.

— Bietul cerşetor arăta de parcă n-ar mai fi dormit la adăpost de la războiul din Coreea. Aşa că i-am dat o hârtie de cincizeci de dolari.

— Foarte generos din partea ta.

— Abia lăsasem bacşiş unui chelner o sută de dolari.

— Şi ţi-a mulţumit?

— Nu. A luat banii şi s-a apropiat şi mai mult. Şoferul meu bătea în geam de parcă el era în pericol. Bătrânul m-a întrebat: „Ştii de ce nu este bun capitalismul?” Era cu câteva luni înainte de marea criză şi nici nu-mi trecea prin minte că ar fi ceva în neregulă cu capitalismul.

— În afară de limuzinele proaste.

— În afară de limuzinele proaste. I-am răspuns: „În regulă, spune-mi tu”. El mi-a spus: „Capitalismul este bun doar în proporţie de optzeci la sută”. M-am simţit de parcă mi-ar fi căzut în cap un prespapier din vârful clădirii lui World Trade Center. Nu mă gândisem niciodată la aşa ceva. Apoi el mi-a explicat: „Voi vă descurcaţi foarte bine în această limită atâta timp cât vă permiteţi să plătiţi suficienţi poliţişti pentru a ne ţine pe noi, ceilalţi, departe de casele voastre”.

— Tipii mai în vârstă ar trebui să publice un buletin săptămânal, a spus Jack.

— Mda, eu am fost primul lui convertit. Din noaptea aceea mi-am pierdut gustul pentru jocul cu cifre.

— Ştii ce vrei tu să mă faci să cred? a întrebat Jack. Că ţi-ai pierdut banii în timpul crizei şi că te-ai convertit.

— Nu. M-am îmbogăţit în timpul crizei. A doua zi după întâlnirea cu bătrânul cerşetor, mi-am transferat toţi banii câştigaţi şi i-am transformat în obligaţiuni.

Jack Long a încetat brusc cu sarcasmele.

— Zău?

— Am ascultat de instinct. Am reuşit de minune.

Jack s-a uitat la soţia lui.

— Acum înţelegi de ce îl vreau pe tipul ăsta lângă mine?

Rita a răspuns:

— Eu l-aş angaja pe bătrânul cerşetor.

Jack a râs.

— Nu-mi da un răspuns categoric acum, Ben. Mai gândeşte-te la oferta mea. Hei, scumpete, ce avem la desert?

„Scumpetea” i-a răspuns că avem îngheţată Oreo şi îngheţată de lămâie pentru cei care vor să-şi păstreze

silueta. Eu am mâncat Oreo, după care ne-am retras în salon, unde Jack a aprins focul.

— Îmi dai voie să te întreb ceva, Jack?

— Nu te-a oprit nimic până acum. Dă-i drumul.

— Ţi-am văzut fotografia în ziar. Cum e să-l întâlneşti pe preşedinte?

— Mai puţin pretenţios decât sub republicani. Pe vremea lui Bush, pregătirile pentru campania electorală erau mult mai bogate. Întâlnirea asta a fost mult mai… democratică.

— Adică nu l-ai întâlnit cu adevărat?

— Ne-a strâns mâinile, ne-a spus pe nume şi ne-a îmbrăţişat. E un tip prietenos. Pleci de la o întâlnire cu el cu o impresie extraordinară.

— Şi nu e un tip extraordinar.

— Sincer să fiu, nu ştiu. La o întâlnire cu Bush, de exemplu, îţi dădeai imediat seama că ai de-a face cu un idiot. Pentru că tu încercai să-i explici că el este conducătorul, iar el bătea câmpii despre greutăţile întâmpinate în economie, de parcă nu trupa lui condusese toate treburile timp de doisprezece ani. Tipul ăsta e deştept şi te ascultă. E foarte deştept. La sfârşit s-a descurcat de minune cu presa de la Casa Albă. Poate că ascultă prea mult, dar mă abţin de la judecăţi. Şi e un dur. Un adevărat politician. Şi-mi place soţia lui. E un mare ajutor pentru el. Ceea ce mă îngrijorează pe mine este dacă va reuşi să se menţină deasupra celor ce-l ajută. Sunt foarte tineri. În materie de trecut sunt nişte ignoranţi – ceea ce n-ar fi un lucru teribil. Dar fiind atât de tineri şi atât de aproape de putere, cât va dura oare până când se vor crede în stare să conducă?

Jack şi-a dat paharul peste cap.

— Merita să-i vezi „cercul intim” din seara aceea. Unul dintre ei se ocupase de Larry King. King a organizat un masacru, dar ei stăteau acolo şi spuneau cât de bine se ocupase de Larry King. Pură imaginaţie.

— Şi ce trebuie să faci ca să poţi întâlni „cercul intim”?

— Să fii victima unei explozii.
— Poftim?
— Jack este erou de război, mi-a explicat Rita. Lucrul acesta are întotdeauna mare importanţă.
— Ba nu sunt nici un erou. Eram tânăr şi tâmpit.
M-a observat cum aştept nerăbdător continuarea şi a râs.
— M-am înrolat în marină când am plecat de-acasă. M-am dus în Vietnam. Am stat o vreme pe-acolo şi m-am întors în ‘64.
— A fost decorat cu „Steaua de Argint”, a spus Rita, cu sinceră admiraţie.
— Mda, aşa este. Jack a ridicat din umeri nepăsător.
— Spune-i cum a fost, Jack, insistă Rita. Ochii îi străluceau şi s-a aplecat spre el ca să-i atingă braţul.
Am simţit cum mă cuprinde gelozia la vederea acelui gest tandru, care amintea de vremurile lor bune. Indiferent cum evoluaseră lucrurile, ei fuseseră cândva foarte legaţi unul de altul.
M-am gândit la farmecele afrodisiace ale unui bărbat mai în vârstă, bogat, puternic şi erou de război în faţa unei femei tinere de douăzeci de ani.
— Ben n-are chef de aşa ceva, a protestat Jack. S-a întâmplat înainte de a se naşte el.
— Ba da, ba da.
Şi-a privit o clipă paharul gol.
— Îndeplineam funcţia de mecanic de elicopter. În zilele acelea nu-ţi permiteai să renunţi la nimic, aşa că, ori de câte ori se prăbuşea câte unul, cu motorul făcut praf, eu alergam să-l repar şi să-i dau drumul mai departe.
— Adică în junglă? am tras eu concluzia. Mi-am declarat făţiş admiraţia.
— Făceai ce puteai, a spus Jack, ridicând iar din umeri. Înainte ca ei să-ţi facă ţie ceva.
— Aveai acoperire?
— Nişte automate 45. Mai vrei coniac?
— Nu. Am de condus.

— Oh, nu-ţi face griji, m-a liniştit Rita.
— Mai am nevoie de carnet.
— Nu, nu, nu. Rămâi aici peste noapte.
— Dormi aici, i s-a alăturat şi Jack. Avem sus un dormitor de oaspeţi. Nu-l foloseşte nimeni acum, nu-i aşa, Rita?
— Rămâi. Jack, mai toarnă-i lui Ben nişte coniac. O să beau şi eu un pic.
— M-aţi băgat la mijloc.
Jack a deschis un mic dulap chinezesc, aşezat într-un colţ, şi s-a întors cu trei pahare de formă rotundă şi o sticlă nedesfăcută de coniac Napoleon, veche de şaptezeci de ani. A turnat generos în paharul fiecăruia, i-a întins Ritei unul, mie un al doilea şi l-a ridicat pe al său în semn de salut.
— Bine ai venit la noi, Ben. Sper că te simţi bine.
— Mă simt foarte bine.
Jack începuse să mă nedumirească. Fusesem încântat de povestirile lui despre cum preluase conducerea în diferite operaţiuni prezente şi trecute şi mă întrebam ce altceva mai aveam în comun referitor la felul de a privi lumea – el acolo, pe muchie de cuţit, eu, aşezat confortabil în faţa focului, cu „The Manchester Guardian Weekly” pentru ştiri şi atitudini morale, cu „Economist” pentru realităţi, cu „New York Observer” pentru bârfa din înalta societate, cu „New York Times” pentru lucrurile ieşite din comun şi cu „Newbury Clarion” pentru mişcătoarele violuri.
Apoi Jack ne-a mai spus multe anecdote hazlii despre Bush şi Reagan şi chiar despre noul nostru democrat – era foarte ciudat, căci le spunea de parcă n-ar fi fost vorba de ţara lui, iar când ne-a turnat a treia oară în pahare, eu am spus:
— Mă uimeşti, Jack. Vorbeşti ca un liberal.
— Pe naiba!
— Jack nu-i poate suporta pe idioţi, nu-i aşa, dragule?
El i-a aruncat o privire întunecată şi a mai luat o înghiţitură de coniac. Rita s-a uitat la mine şi mi-a făcut un mic semn din cap, ceea ce însemna că trebuie să insist pe tema asta. Înflăcărarea provocată de povestirea lui Jack din

timpul războiului dispăruse din ochii ei, înlocuită acum de un dispreţ ascuns, ceea ce mă făcea nespus de fericit.

— Sunt curios de un lucru. Tu eşti în miezul problemelor. Ce schimbări ai propune preşedintelui?

— Sunt de părere că el s-a lăsat copleşit de grija pentru sănătate şi deficituri. Pierde din vedere problemele cu adevărat importante, cum ar fi competiţia. Ar trebui să pompeze bani în cercetare. Să-i determine pe oamenii de afaceri să investească în producţie. Să plătească pentru organizarea unor cursuri de pregătire în avans, de genul celor de care beneficiază unii dintre muncitorii japonezi. Să susţină un program ca cel din Manhattan, pentru construirea unei maşini electronice. Pentru o superconductivitate la temperaturi înalte. Să sprijine financiar organizarea unui sistem de transport intersuburban.

După ceea ce spunea el, am tras concluzia că LTS Corporation avea planuri mari în domeniul transporturilor şi tehnologiei electronice. Rita l-a întrebat:

— Şi de unde bani pentru toate astea?

Jack a rămas tăcut un moment, apoi a răspuns:

— Cu ajutorul unor tipi ca Ben.

— Vrei să reînvii vremurile anilor ‘80?

— Doar energia acelor vremuri.

M-am întins să-mi iau paharul.

Foarte târziu în noaptea aceea, adăpostit în dormitorul de oaspeţi unde Rita îl culcase şi pe Ron, visam cu ochii deschişi că Rita va intra pe uşă şi mă va întreba dacă nu-mi lipseşte nimic. Dar în acelaşi timp îmi dădeam seama că tot nu mă lămurisem dacă Jack Long putea fi atât de gelos încât să-i omoare iubitul şi apoi s-o lase să intre la închisoare.

Aveam impresia că principalele lui preocupări erau legate de bani şi credite. Poate că nu însemna nimic, dar dacă învăţasem ceva de la Robert Maxwell, Donald Trump şi

Rupert Murdoch, acel lucru se referea la faptul că ei n-au fost niciodată atât de bogaţi pe cât îi credeau bancherii lor.

Am auzit o uşoară bătaie în uşă. M-am ridicat, am zâmbit şi am strigat „Intră”, perfect nevinovat, dar destul de încet ca să nu se audă până în hol.

Pe uşă a intrat Jack, cu două pahare de coniac şi cu o expresie spăşită.

— Dă-mă afară dacă te deranjez, dar nu pot să dorm şi sper din toată inima că nu te-ai supărat prea tare pentru felul în care ţi-am vorbit. Îmi cam pierd controlul în timpul conversaţiei, apoi Rita mă ceartă că m-am purtat ca un neam prost.

Acesta era un Jack foarte diferit de cel pe care îl cunoscusem şi nici nu ştiam cum să reacţionez.

— Fii liniştit. M-am simţit foarte bine.

— Vrei să bei ceva?

— De ce nu?

Mi-a întins un pahar şi s-a aşezat într-un fotoliu. Purta un halat de mătase. În locul în care Cary Grant şi-ar fi înnodat o cravată, Jack îşi expunea părul bogat de pe piept. Nu mai întâlnisem un om cu atâta personalitate.

— Noroc.

Mi-a dat de înţeles că avea chef de discuţii confidenţiale.

— La dracu’, Ben. Ascultă-mă pe mine, sunt nişte vremuri tulburi. Mă simt ameninţat din toate părţile, înainte de povestea asta, eram ocupat până peste cap cu preluarea altei afaceri din Singapore. Apoi Rose mă sună şi mă anunţă că s-a găsit un tip mort pe domeniul meu. După care mă sună din nou şi-mi spune că-i vorba de Ron. Iar apoi aflu că Rita era combinată cu ticălosul ăla. Nu aşa înţeleg eu căsătoria. Dar în loc s-o omor pe nemernica asta, aşa cum s-ar fi aşteptat toată lumea, eu îmi fac griji pentru procesul ei. Sunt îngrijorat de moarte. L-am pus pe lăudărosul de Rose să stea la pândă prin împrejurimi, în timp ce o mână de fermieri speră ca soţia mea să fie pusă la zid. Oricum,

din cauza asta nu pot dormi. Şi tocmai de aceea îmi cer scuze dacă am sărit peste cal la masă. Sunt foarte stresat.

— De ce îl socoteşti lăudăros pe Rose?

— Ce?

— Ai spus că Alex Rose este un lăudăros.

Jack s-a scărpinat pe piept şi şi-a încrucişat picioarele.

— Al este un băiat de treabă. Face treabă bună pe lângă avocaţii mei. L-am urmărit în timpul acţiunii. Tipul ştie când să lovească. Şi să rămână deasupra. Mi-a adus vestea înaintea poliţiştilor.

— Nu înţeleg.

— L-am plătit ca să-mi furnizeze informaţii înaintea celorlalţi. Nu-mi place să fiu luat prin surprindere. Când poliţia m-a sunat să-mi comunice că e aici un tip mort, eu mă îndreptam deja încoace.

— Ţi-a spus Rose?

— Desigur. De aceea îl plătesc.

— Dar cum a aflat?

Jack s-a uitat la pahar.

— Am învăţat un lucru de la bătrânul meu tată: când cineva îţi furnizează informaţii, nu-l întreba de unde le are. E ca şi cu cârnaţii. E mai bine să nu întrebi din ce sunt făcuţi.

S-a ridicat în picioare, strângându-şi halatul în jurul corpului.

— Ei, mai ai puţin şi adormi, Ben. Te las să te culci.

— Mulţumesc pentru băutură.

— Cu plăcere. Tot ce e în casă îţi aparţine. Cu excepţia soţiei.

Zâmbi şi deschise uşa. Dar dacă o spusese în glumă, nu-i prea reuşise şi mi-a părut rău pentru el.

În zori am auzit o maşină plecând; am adormit din nou şi m-am trezit din cauza mirosului de cafea când se luminase bine de ziuă. Rita a bătut uşor la uşă şi a intrat aducând o ceaşcă de cafea.

— Bună dimineaţa.

Avea părul împletit şi arăta foarte vioaie, de parcă de-abia venise de la o plimbare. Simţeam mirosul toamnei din puloverul ei.

— Bună dimineaţa.

— Jack a plecat la New York. S-a simţit foarte bine aseară. Mi-a spus să-ţi transmit rămas-bun din partea lui.

— Şi eu m-am simţit foarte bine. M-am ridicat în şezut, am strâns pătura în poală şi mi-am făcut loc pentru cafea.

— Tu nu bei cafea?

— Mi-o aduc imediat.

M-am spălat pe faţă, am împrumutat o periuţă de dinţi sigilată şi m-am suit din nou în pat, chiar înainte de a se întoarce Rita. S-a aşezat pe pervazul lat al ferestrei, privind când afară, în vale, când la mine, zâmbindu-mi.

— Aşadar, ce părere ai? Sunt eu nebună? Sau el este criminalul?

— Nu ştiu.

— Ce ţi-a spus despre Ron?

— Nu-l prea simpatiza. Îl considera băiatul mamei.

— Băiatul mamei? A zâmbit discret, lăsându-mă să înţeleg că era de altă părere. Asta înseamnă la Jack cea mai mare insultă. Are nişte sentimente cam ciudate faţă de familia lui. În copilărie a avut greutăţi cu vorbirea, ceea ce i-a determinat familia să-l socotească tâmpit, aşa că a fugit de-acasă ca să-i înveţe minte şi să le arate el ce poate.

— Am auzit azi-noapte ceva despre asta. Oricum, aseară l-a atacat bine pe Ron şi s-a înfuriat când i-am spus că, într-un fel, trecutul lor se aseamănă…

— Foarte puţin, a acceptat ea. Cu excepţia faptului că Ron a fost un copil fericit.

— Îl place pe tatăl lui Ron.

— Nat e un tip extraordinar. Săracul om, prin ce trebuie să treacă acum! Cred că i s-a frânt inima. Ce lucru trist!

— Tatăl lui Ron ştie despre tine?

— Nu cred să fi ghicit singur, dar, dacă ştie, ţine totul pentru el… Ce altceva îmi mai poţi spune despre Jack?

— După ce ne-am dus la culcare, a venit la mine cu un pahar de coniac. Şi-a cerut scuze că l-a luat gura pe dinainte.
— Ce altceva ţi-a spus?
— M-a surprins. Mi-a spus că Rose este un lăudăros.
— Nu-mi place Rose, dar nu l-aş descrie aşa.
— Ei bine, Jack i-a îmbunătăţit portretul povestindu-mi cât de descurcăreţ este.
— Ce-a spus despre mine?
M-am uitat la ea.
— Aţi avut o discuţie ca între bărbaţi? m-a încercat ea.
— Cam aşa ceva.
— Nu uita că lucrezi pentru mine.
— În mare, mi-a spus că şi-ar fi dorit să nu ai o relaţie cu Ron.
— Doar atât?
— Mi-a mai spus că se ocupă de o afacere în Singapore.
— Şi?
— Mi-a spus că negocierile îl scot din minţi.
— Exagerează. Am reuşit să preluăm această afacere foarte ieftin.
— Are Jack datorii?
— Bineînţeles. Cum ar putea să facă afaceri fără a avea datorii?
— Vreau să spun datorii serioase.
— Nu cred.
— Mi-ai spus că-l ajuţi la conducerea companiei LTS. Trebuie să-i cunoşti situaţia financiară, nu?
Rita privi în jos, spre vale, şi se gândi la un răspuns.
— Până acum un an, Jack nu făcea nici o mişcare fără să mă întrebe.
Mă îndoiam că tânăra soţie a lui Jack avusese un rol atât de important cum credea ea. LTS era companie serioasă.
— Ce s-a întâmplat acum un an? Ron?
— Înainte de Ron.
— Deci, ce s-a întâmplat?

— Mă interoghezi, Ben? S-a uitat spre mine, în direcţia patului. Nu i-am putut descifra expresia de pe chip.

— Da.

— De ce?

— Tu crezi că soţul tău l-a omorât pe Ron. Iar zilele trecute mi-ai spus că el a aranjat intenţionat întâlnirea ta cu Ron. Vreau să ştiu ce este cu voi doi. Ce s-a întâmplat?

Ea a oftat şi şi-a înconjurat genunchii cu braţele.

— HG” a venit să ne fotografieze casa din Greenwich. Eu, în naivitatea mea, am crezut că ne admiră decoraţiunile interioare. Dar m-am trezit cu un grup de babe oribile, care se purtau de parcă îmi făceau o favoare că îmi invadează casa. Şi, brusc, mi-am dat seama că pe bârfitoarele astea nu le interesam eu sau decoraţia. Ele veniseră să fotografieze casa numai pentru că era a lui Jack Long.

— Dar era şi a ta. Eraţi parteneri, nu?

— Vrei micul dejun?

Era furioasă. Am încercat s-o înveselesc.

— Ai devenit aproape expertă în bucătărie, nu?

— Am mai citit câte ceva.

Şi-a dat jos picioarele frumoase de pe fereastră şi a ieşit în grabă. Am strigat după ea:

— Alo, cum l-ai cunoscut pe Jack?

— Eram curier pe bicicletă.

— Poftim?

S-a întors şi s-a sprijinit de uşă.

— Am renunţat la şcoală ca să mă înscriu la Colegiul de Arte Plastice. Părinţii mei au fost foarte supăraţi din cauza asta. Nu au vrut să-mi plătească şcoala. Ei doreau ca eu să devin avocat. Tatăl meu avea o fierărie şi muncise din greu ca eu să ajung cineva, să am o profesie. Drept urmare, eu m-am angajat curier.

— Şi limuzina lui Jack ţi-a călcat bicicleta?

— Nu. Într-o seară, târziu, am adus nişte planuri şi l-am găsit singur la birou. Am stat puţin de vorbă. Mi se părea gras şi caraghios, dar mă simţeam foarte bine în camera

aceea cu aer condiţionat. Eram în luna august şi era o căldură înăbuşitoare. Când m-am întors pe Sixth Avenue, am constatat că mi se furase bicicleta. Ştii cum operau? Dădeau pe lacăt cu freon, apoi spărgeau metalul îngheţat. Fusese o zi grea pentru mine şi rămăsesem acolo plângând, când a apărut Jack, cu planurile sub braţ. Mi-a cumpărat o bicicletă nouă, apoi m-a invitat la masă şi mai târziu am devenit prieteni. Peste trei luni ne-am căsătorit.

Mă gândeam nedumerit de unde cumpărase el o bicicletă în plină noapte.

— După căsătorie te-ai împăcat cu părinţii?

— Jack avea atunci câteva sute de milioane. Ei au considerat că m-am orientat foarte bine.

— Şi cum ai devenit din curier consilier în afaceri?

— M-am culcat cu şeful.

— Serios?

— Serios. Jack a considerat că am cap de afaceri. El conducea singur de peste douăzeci de ani. Nu-i plăceau partenerii. Dar a început să simtă nevoia unui sfătuitor. Se obişnuise să-mi prezinte un plan şi eu îmi exprimam părerea.

— O situaţie foarte neobişnuită într-o corporaţie.

— Fusesem în Columbia. Am fost nevoită să învăţ tot felul de lucruri ca să ţin pasul cu el – ca de exemplu ce furculiţă se foloseşte la salată -, dar nu eram proastă. Şi eram atentă la tot. Nu s-ar fi întâmplat însă aşa dacă Jack nu s-ar fi certat cu familia lui. Părinţii lui i-ar fi căutat cu multă grijă o soţie. Ei erau genul de oameni care ţineau foarte mult la etichetă. Din punctul lor de vedere, o soţie trebuia să se ocupe doar de educaţia copiilor, de îngrijirea casei şi de organizarea petrecerilor.

— De ce nu aţi avut copii?

— El nu voia…

— Dar tu?

— Ne-am distrat foarte bine, Ben. Eram foarte ocupaţi. Iar eu eram foarte tânără… şi încă mai sunt. S-a întors să

plece. Mi-am dorit un copil cu Ron.

Am rămas în pat, gândindu-mă la Jack. La cei douăzeci de ani ai ei, Rita îl considerase gras şi caraghios. Deci nici pe departe atrăgător. Şi nici nu mi se părea că se căsătorise cu el doar pentru bani. Mai degrabă fusese atrasă de firea lui dinamică şi de viaţa activă pe care i-o promitea. În timp ce el, mult mai în vârstă şi mai înţelept, o considerase o fire răzbătătoare. Am simţit din nou că îmi pare rău pentru el. Probabil că în dimineaţa aceea se întrebase unde greşise.

Am simţit miros de fum. Mi-am tras repede pantalonii pe mine.

— E-n regulă! am auzit-o pe Rita strigând. E de la pâinea prăjită.

Prin bucătărie plutea un fum albastru. Ea era roşie la faţă, dar veselă. A aruncat feliile arse.

— A doua încercare îmi va reuşi din plin.

— L-ai iubit pe Jack?

— A fost cel mai bun prieten al meu până să-l cunosc pe Ron.

— Ai putea spune despre el că este o fire înflăcărată?

— Nu era un tip rece.

— Fără supărare, am înţeles însă că voi aţi depăşit de mult stadiul geloziei înfocate. Dar împotriva tatălui său părea destul de aprins. Şi mi se pare la fel de aprig în afaceri. Nu pare însă înnebunit după tine. Nu atât cât să omoare din cauza ta.

— Dar abia mi-ai spus că şi-ar fi dorit să nu am nici o relaţie cu Ron.

— Şi-ar fi dorit”. Dar nu părea suficient de pornit pentru a comite o crimă.

— Ar ucide ca să câştige. Nu ţi-ai dat seama de acest lucru?

— Nu. Am văzut în el un tip foarte fericit cu munca lui şi mult prea deştept pentru a risca să-şi petreacă restul vieţii în închisoare. Eu cred că atunci când a auzit de tine şi Ron, a renunţat la tine.

— N-ai dreptate. Jack ştie că înainte nu l-am înşelat niciodată. Mă vrea înapoi. Şi cu Ron mort, probabil că mă va avea.

— Se pare că ai luat deja o decizie importantă.

— Nu şi în cazul în care el l-a omorât pe Ron.

Aşadar, asta era sarcina mea. M-am străduit să-mi ascund adevăratele sentimente, dar eram şocat şi dezamăgit. Nu o îngrijora prea tare procesul. Lăsase lucrul ăsta în seama lui Rose şi a avocaţilor. Ea privea mult înainte, dincolo de perioada procesului, sperând să-i pot confirma că soţul şi prietenul ei miliardar îi va fi un bun partener pentru tot restul vieţii.

Era un plan avantajos. Ea rămânea în miezul acţiunii, în timp ce în adâncul sufletului îi păstra credinţă veşnică iubitului pierdut. Era doar o fantezie de-a ei? Nu neapărat. O idee romantică? Absolut. Practică? Poate că în ascuns îşi făcuse un plan: dacă Jack nu-l omorâse pe Ron, cine era mai în măsură s-o dovedească decât un amator?

— Care-i următoarea mişcare, Ben?

— Trebuie să mă gândesc.

M-am gândit tot week-end-ul, ceea ce a constituit o experienţă umilitoare, având în vedere că eu nu-mi mai pusesem mintea la contribuţie decât în materie de vânzare a caselor. Am mai reflectat puţin şi la situaţia financiară a lui Jack. Dar în week-end nu era timpul potrivit pentru a aduna ultimele bârfe din lumea afacerilor: nu puteam să deranjez oamenii acasă. Aşa că m-am întrebat din nou: dacă Jack nu l-a omorât pe Ron, atunci cine a făcut-o?

Dar cu Alex Rose, omul din umbră, cum rămâne? El se ocupa de securitate. Aduna informaţii. Era un hoţ ascultător. Rezista oare în continuare datorită indulgenţei unui om bogat sau era un om de încredere, abil, care-l proteja pe Jack? Un lăudăros?

Nici un stăpân nu este un erou pentru valetul lui. Se întrebase oare Alex Rose de unde avea şeful lui atâţia bani?

Sau el sărise imediat în ajutor când şeful îi sugerase ce fericit ar fi fără Ron Pearlman?

Duminică dimineaţa, la Drover, am refăcut pe hartă tot traseul. Încă era posibil, având în vedere lipsa de probe a poliţiei, ca un zănatic din neamul Chevalley sau altcineva să-l fi împuşcat din greşeală pe Ron. Vărul meu Pink o fi aflat ceva până acum. Dar el nu mi-ar spune niciodată, încă şi mai puţin decât ar face-o poliţiştii.

Duminică seara am chemat la telefon un pictor portretist căruia îi vândusem un garaj. Am aşteptat până s-a întunecat, căci el îmi spusese cândva că are o amantă geloasă. Numele ei era „lumina zilei”. Când mi-a răspuns, se cam bâlbâia un pic, de parcă de-abia o înşelase cu o altă iubită, pe nume Chardonnay.

— Am o întrebare profesională pentru tine, i-am spus. Când pictezi un portret, desenezi mai întâi forma craniului?

— Forma craniului?

— Adică mai întâi desenezi oasele, apoi carnea şi pielea?

— A, da. Desigur. La început obişnuiam să fac o grămadă de schiţe.

— Făceai multe schiţe? Dar n-ai putea să desenezi peste ceea ce-ai făcut înainte?

— Asta ar însemna să fac multe ştersături.

— Dar n-ai putea să pictezi peste schiţă? am continuat eu, gândindu-mă că un avocat ar fi considerat că încerc să conduc martorul în direcţia dorită de mine.

— Bineînţeles, a răspuns el afabil. Dar ce faci? Te-ai înscris cumva la vreun curs?

În timp ce şedeam cu o farfurie de ciuperci cappelletti dinainte, m-am trezit că mă gândesc din nou la Jack. Poate din cauza banilor spre care mă simţisem atras dintotdeauna, dar nu puteam ignora posibilitatea ca el să fie înglodat în datorii serioase. Încercam terenul ca un adevărat jucător.

Luni dimineaţa, la ora şase, m-am apucat să dau telefoane. Treizeci la sută din foştii mei colegi dispăruseră ca gheaţa

în luna august. Restul păreau ceva mai potoliţi, iar mulţi s-au bucurat sincer de apelul meu, care le-a adus aminte de vremurile de altădată.

Mi-au răspuns la telefon destul de îngrijoraţi şi m-au întrebat foarte neliniştiţi ce mai fac. Totul dura până când îi linişteam spunându-le că nu caut de lucru. Dar au acceptat să stea de vorbă cu mine mai mult din teamă decât din prietenie. Era bine cunoscut faptul că refuzasem să colaborez cu poliţia şi Comisia de Schimb şi se zvonea că-i spusesem procurorului statului să se ducă la plimbare – ceea ce nu semăna nici pe departe cu limbajul folosit de mine atunci când m-am trezit golindu-mi buzunarele pe masa din faţa lui. Dar oamenii se întrebau ce informaţii deţin şi dacă nu cumva mă hotărâsem în sfârşit să vorbesc. Aşa că ei au vorbit cu mine şi mi-au promis să-şi ţină gura în legătură cu întrebările puse de mine. Din nefericire, însă, nu prea ştiau mare lucru.

LTS era o companie particulară, aşa că Jack Long avea dreptul s-o conducă după bunul plac. Nu existau oferte publice, nici acţiuni şi de aceea nici un prospect, nici o listă SEC, nici un raport de analiză. Asta nu însemna că Long nu împrumuta bani, ci doar că avea privilegiul de a o face cu discreţie. După ce mi-am pierdut toată dimineaţa la telefon – şaizeci de apeluri -, am obţinut numele unor instituţii care se presupunea că-i furnizează lui Long fondurile necesare. Rita plătea telefonul, aşa că am continuat să sun mai departe. În final, Bob Mayall, un priceput investitor independent care îmi era mai prieten decât ceilalţi, m-a întrebat:

— De ce n-o suni pe Leslie Harkin?

În adâncul conştiinţei mele, ştiam că o să ajung la ea. Şi nu s-ar putea spune că aşteptam chestia asta cu nerăbdare.

— Mai eşti la aparat? m-a întrebat Mayall.

— Da, am răspuns. Dar mă îndoiesc că va accepta să stea de vorbă cu mine.

— Îţi datorează măcar atât, Ben.

— S-a întors de la Londra?
— Via Tokyo.
— Credeam că japonezii nu mai au bani.
Mayall a oftat.
— Îţi mai aduci aminte, în trecutul îndepărtat, când a apărut pe scenă Lexus?
— Un automobil grozav.
— Ei bine, ceea ce au învăţat japonezii din construcţia şi finisarea unui Lexus şi a lui Infiniţi au aplicat acum în producţia maşinilor de serie. Luxoasele şi excelentele maşini Subaru şi Toyota vor invada piaţa şi îi vor detrona pe cei din Detroit. Japonezii sunt ocupaţi până peste cap cu ele. Leslie Harkin munceşte din greu, în Silicon Valley, conducând M&As plătit de japonezi, de la Tokyo.
Era o noutate pentru mine şi o veste proastă pentru cei din Silicon Valley. Mi-am adus aminte de vremea petrecută împreună cu Leslie Harkin la Rustbelt. Nu exista nici un atelier mecanic din statul Michigan unde ea să nu-şi fi vârât coada. Pentru majoritatea sindicaliştilor înfrânţi ea era diavolul în persoană. Şi din moment ce eu devenisem şeful diavolului, ei au aprins artificii în seara în care am fost închis.
Nu voiam să vorbesc cu Leslie, deşi ea era cea mai în măsură să-mi furnizeze informaţiile dorite. Ca un tren a cărui locomotivă deraiase de pe şină, eu mergeam mai departe, indiferent dacă îmi convenea sau nu.
— Lucrează singură?
— Dar unde ai fost până acum?
— Acasă.
— N-ai auzit până acum de Harkin & Locke?
Înainte de a apuca să comentez această nefericită asociere, am auzit un ţipăt venind dinspre hambar.
M-am repezit imediat spre hambar, reuşind să-mi rup un buzunar în clanţa uşii. Maşinile se aflau la parter, învăluite în întuneric, iar apartamentul familiei Mealy era deasupra, unde se ajungea pe o scară interioară.

— Nu! am auzit-o pe Alison strigând.

Janet a ţipat. Ceva a căzut cu greutate, scuturând praf din grinzi.

Am urcat scările de lemn câte trei trepte deodată. Uşa lor era larg deschisă şi atârna într-o singură balama. Prin micuţa sufragerie am văzut până în bucătărie: doamna Mealy se târa pe podea; un bărbat mătăhălos o urmărea ca s-o lovească; Alison, agăţată de piciorul lui, striga:

— Nu, tată!

Tom Mealy fusese eliberat.

Când am intrat pe uşă, el s-a întors furios spre mine. După ce m-a recunoscut, şi-a strâns pumnii, furios.

— Te culci cu nevasta mea, bolborosi el, scuipând salivă printre buzele groase.

— Nu, gemu şi doamna Mealy, târându-se pe linoleum. El s-a răsucit spre ea, pregătindu-se s-o lovească din nou. Era înalt şi spătos, cu braţe lungi cât circumferinţa mijlocului meu, dar era beat, aşa că am profitat de neatenţia lui şi m-am repezit între braţele sale lungi, sperând să-l lovesc cât mai rapid în abdomen. Tom a încercat să mă prindă în braţe. L-am lovit până când a renunţat şi am continuat să-l lovesc şi după aceea. Furia lui se transformase în şoc, apoi în derută, pe măsură ce picioarele nu-l mai ascultau.

Ştiam cum trebuie scos din luptă un adversar. În timp ce se prăbuşea, l-am lovit la ceafă şi apoi în cap, ca să fiu sigur că rămâne jos.

Alison a alergat spre mine şi, cu trupuşorul ei tremurând tot şi agăţându-se de piciorul meu, m-a rugat:

— Nu-l mai lovi, Ben.

Adrenalina mea lucra intens şi gâfâiam. Tom m-a privit cu ochi împăienjeniţi de pe podea, încercând să se ridice în picioare.

— Nici să nu te gândeşti, l-am avertizat.

A renunţat şi s-a lăsat pe spate, cu faţa destinsă şi cu ochii închişi. Am ridicat copilul de jos.

— Alison, ia-o pe mama şi duceţi-vă în casă. Poţi să mergi, Janet?

— Da. Mă descurc.

— Ajut-o să facă o baie şi eu am să-l chem pe doctorul Greenan.

— Nu.

— Janet, vreau doar să mă asigur că nu ţi-a făcut nimic grav.

Dar ea a insistat că nu are nimic, că se umflase doar puţin – şi îmi tot repeta că Tom nu intenţionase de fapt s-o lovească. Îmi mai explică şi faptul că doar atunci când bea se comportă astfel.

— Şi nici nu-mi pot permite un medic, a concluzionat ea. Mă simt bine.

Dar, de fapt, era albă ca varul. Avea obrazul umflat, iar din buză îi curgea sânge. Am insistat s-o vadă Steve Greenan. „Nu”, a şoptit ea. Şi mi-a explicat că medicul l-ar anunţa pe poliţistul Moody şi el l-ar aresta pe soţul ei. M-am uitat la Alison şi am înţeles că şi ea era de acord cu această logică întortocheată.

— Ben, nu înţelegi? Îl vor trimite înapoi la închisoare.

Mie mi se părea o idee grozavă, dar mi-am exprimat opinia cu multă delicateţe, şi asta abia după ce mi-am recăpătat suflul.

— Poate că ar fi mai bine pentru un timp, până se calmează. Acolo îl pot ajuta.

— Detox nu i-a fost de nici un ajutor data trecută, a spus fetiţa.

— Ssst, o atenţiona mama ei.

Am privit matahala de pe podea şi m-am gândit la o modalitate de a-i proteja familia. Un lucru era sigur: în după-amiaza aceea nu mă mai duceam la New York. M-am simţit uşurat. Mâine, mi-am zis eu, cu puţin noroc, poate ia foc pădurea sau se revarsă râul şi nu mă duc.

— Bine, am spus eu. Duceţi-vă în casă. Faci o baie fierbinte şi te întinzi în pat. O să vorbesc eu cu el.

— Ben, să nu-l mai loveşti.

Alison nu mă mai văzuse niciodată într-o asemenea postură şi teama de pe chipul ei îmi spunea că va trece mult timp până să se convingă că eu nu eram decât un supravieţuitor. Când m-am aplecat s-o sărut pe păr, s-a ferit.

— Promite-mi, mi-a cerut ea.

— Nu-ţi face griji. Astăzi nu va mai fi nici o bătaie. Du-te acum. O să rămân cu el, o să încerc să-l trezesc şi să-l scot de-aici. E bine?

Ea m-a privit fix, neliniştită.

— Ţi-am promis doar. Du-te. Şi puneţi-vă nişte gheaţă pe faţă, doamnă Mealy.

Au plecat în cele din urmă, aruncând priviri înspăimântate înapoi, de parcă eu eram pe punctul de a-l ciopârţi cu cuţitul de bucătărie, ascunzându-i părţile trupului în pungi de plastic. Ceea ce nu mi se părea o idee prea rea.

Tom a deschis ochii.

M-am tras ceva mai departe de el.

— Au plecat?

— Au plecat.

Îşi pipăi nasul şi se strâmbă. Închise ochii şi rămase tăcut. Nu-mi aminteam să-l fi lovit în nas. Poate doar din greşeală.

— Cu ce m-ai lovit? a mormăit el.

Nu i-am răspuns.

— Te-aş fi rezolvat rapid dacă nu eram beat.

— N-ai fi avut motiv dacă n-ai fi fost beat.

— Te culci cu nevasta mea?

— Cine ţi-a spus asta?

— Aşa am auzit la White Birch.

— De la vreun prieten pe care l-ai cunoscut acum o oră?

— Du-te dracului.

— Când ai ieşit, Tom?

— Luna trecută.

— Şi ţi-a trebuit o lună întreagă ca să vii acasă şi să-ţi baţi familia?

Nu mi-a răspuns.

— Unde locuieşti, Tom?

— Pe malul râului.

Auzisem eu că undeva, de-a lungul râului, îşi aveau locul cei fără adăpost.

— Lucrezi?

Tom Mealy deschise ochii. Încă nu se trezise, dar faptul că fusese lovit pe neaşteptate îl ajuta să-şi limpezească mintea.

— Mi-au suspendat permisul când aşteptam să se pronunţe sentinţa. Trebuie să mai treacă un an până să-mi dea permisul înapoi.

Asta era ceva de natură să mă liniştească. Uneori sistemul funcţiona. Însemna că judecătorul îl citise la fel de bine ca şi cei de la circulaţie.

Era prea beat ca să judece, dar mă gândeam că poate reuşesc să-l sperii. I-am spus:

— Tom, îmi pare rău, dar trebuie să-l chem pe poliţistul Moody.

Se ridică de pe podea, privind speriat înjur.

— Nu.

— Ba da. Ţi-ai fi omorât soţia în bătaie dacă nu apăream eu. Ţi-ai înspăimântat fiica.

— Nu! Mă vor trimite înapoi pentru încălcarea cuvântului de onoare.

— Poate îţi găsim ceva de făcut.

— Nici nu mă gândesc.

— Atunci, n-am ce-ţi face.

— Hei, dar ce-ţi pasă ţie? a întrebat el, pus pe harţă.

Eram atent la picioarele lui.

— O chinui îngrozitor pe Alison. De-abia îşi revenise după ultima rundă.

— Ce vrei să spui? Ce ţi-a spus copilul ăsta?

— A scris şi în ziare, prostule.

— O, da… dar nu s-a întâmplat chiar aşa. N-am făcut-o intenţionat. Şi, oricum, n-ai nici un drept să te amesteci între mine şi familia mea.

— Nu te ridica, Tom.

— Cum? A rămas rezemat într-un genunchi, clătinându-se puţin. I-am spus:

— Familia ta nu mai este aici ca să te protejeze. Te omor dacă te ridici în picioare.

Nu eram mândru de ceea ce-i făcusem mai devreme, dar eram furios, aducându-mi aminte cum Alison se ferise de mine şi aveam o bănuială că şi el simţise lucrul acela. Oricum, el încercă să-mi arunce o privire dură, dar nu-i prea izbuti.

— Accepţi să intri din nou în programul Detox sau îl chem pe Moody?

— Nu intru în nici un program! a ţipat el. Lasă-mă în pace! Tu nu ştii cum este acolo.

Nu ştiam dacă se referă la închisoare sau la faptul că era un beţiv. Tot ceea ce ştiam cu siguranţă era că nu puteam ajunge la nici un rezultat cu el.

— Tom, dacă-ţi dau o sută de dolari, te sui în autobuzul de Florida şi rămâi acolo toată iarna?

— În Florida nu e zăpadă. Eu sunt şofer de plug de zăpadă.

— Atunci du-te în Alaska. Oriunde în afara Connecticut-ului.

— Pentru nişte amărâţi de o sută de dolari? a întrebat el cu un zâmbet şmecher. Vreau cinci sute.

— Nu am cinci sute.

— Atunci rămân.

N-am mai răbdat. L-am ridicat în picioare şi l-am împins pe scări în jos înainte ca el să-şi dea seama că ne mişcăm.

— Ce faci? se jelui el.

— Mergem la poliţistul Moody.

— Nu.

Se propti în călcâie. Era prea mare ca să-l trag după mine. M-am răsucit ca să-l lovesc, dar a început brusc să plângă. S-a aşezat pe treptele de lemn şi a continuat să plângă.

— Zău aşa, Tom…

— Te rog, nu mă obliga să mă întorc acolo.

— Tom, trebuie. Ai să te îmbeţi din nou şi ai să te întorci aici, pus pe scandal.

— Nu mai fac.

— Ştii foarte bine că n-ai să te ţii de cuvânt.

— Ba da. Jur!

— Mă simt obligat să-ţi protejez copilul. Mergem de bunăvoie sau mă obligi să-l chem pe Moody? Ştiu că nu vrei asta. Tu ştii cum este el. E mai bine să te predai singur.

Tom Mealy ştia la ce mă refer. Dacă Oliver Moody îl aresta în asemenea împrejurări, bătaia pe care o încasase de la mine i s-ar fi părut floare la ureche pe lângă ceea ce-l aştepta acolo. S-a oprit din plâns şi m-a privit cu o nouă speranţă în ochi. Avea din nou privirea aceea şireată pe care i-o observasem mai devreme.

— Dacă mă laşi să plec, îţi spun ceva despre tipul care l-a împuşcat pe Renny Chevalley.

— Ce-ai spus?

— Şi să-mi dai şi cei o sută de dolari. Hei, dă-mi drumul. Mă doare braţul.

Îl strângeam ca într-o menghină, nu ca să-l ţin sub control, ci din cauza uimirii ce mă cuprinsese.

— Ce-ai spus?! am ţipat. Ce ştii tu?

— Dă-mi drumul!

I-am dat drumul. Lumina de-afară cădea pe chipul lui, prin fereastra de deasupra grădinii. În timp ce-i priveam faţa beţivului îmi treceau prin cap tot felul de idei. Mi-am simţit inima grea. M-am gândit că nu ştie ce vorbeşte.

— Ce-ai spus? am repetat iar.

— Să mă laşi să plec.

— Numai dacă părăseşti acest stat.

— O să mă duc în Massachusetts. Am un amic acolo.

— Bine. Aş fi preferat un stat mai îndepărtat, dar el ţinea acum toate cărţile.

— Îmi dai şi banii?

— Mai întâi să-mi spui ce ştii. Despre ce tip vorbeşti? L-ai văzut?

— Un amic de-al meu l-a văzut.
— Unde?
— Pe drumul Morris Mountain.
— L-a văzut? Cum arăta?
— Nu ştiu.
— De ce n-a spus poliţiei?
— Ei, hai c-ai zis-o!
— Unde-l găsesc pe tipul ăsta?
— Pe malul râului.
— Du-mă la el.
— Mai întâi îmi dai banii.
— Îi primeşti în clipa în care-l văd. Nu înainte… Urcă-te în maşină.
S-a urcat. Am deschis uşile garajului şi am pornit.
— Pune-ţi centura de siguranţă.

Tom Mealy m-a ascultat şi m-a îndrumat spre râu. M-am oprit la bancă să scot o sută de dolari, apoi am trecut pe la Magazinul Universal, să cumpăr trei pachete de Marlboro şi chibrituri. Tom a adormit cu gura deschisă, sforăind tare. Mi-am activat detectorul radar de sub scaun. Un asemenea detector era absolut interzis în statul Connecticut.

Opt minute şi jumătate mai târziu am zărit drumul forestier de care îmi vorbise Tom. L-am împuns zdravăn în coaste. După câteva zgâlţâieli, s-a trezit. Cu greu şi-a adus aminte de ce se afla în maşina mea.

— Trebuie s-o iei pe lângă stejarul ăla.

Copacul în cauză arăta ca un stâlp, iar în jurul lui crescuse oţetar otrăvitor. După ce am parcurs mai multe drumuri pe care nu le cunoşteam, ne-am oprit într-un mic loc deschis care, judecând după gunoiul din jur, era locul preferat al liber-sexiştilor.

— Acum încotro?

— Trebuie să mergem pe jos.

Am lăsat maşina descuiată – cine ar fi vrut să mi-o spargă ar fi putut-o face şi cu o sârmă, chiar dacă o încuiam – şi l-am urmat pe Tom Mealy spre pădure. Am mers o bucată de drum pe o potecă de căprioare, eu ferindu-mă tot timpul de căpuşe. Tom s-a oprit. M-am uitat în jur. Nu se vedea nimic. El s-a deschis la fermoar şi s-a uşurat. Apoi a pornit mai departe.

Drept înainte, copacii se răreau şi se vedea albia râului. Cărarea cobora abrupt spre râu. În locul acela râul era foarte adânc şi curenţii extrem de repezi.

— Unde este hambarul? Am auzit că locuiesc într-un vechi hambar.

— L-au dărâmat nişte tipi şi au vândut lemnul.

— Şi cum au plecat de-aici?

— Au construit o plută. Tom a fluierat uşor. După ce i-a răspuns un fluierat asemănător, mi-a spus „Vino” şi ne-am îndreptat spre banc, mergând pe sub crengile copacilor. După o bucată de drum, am ajuns pe o mică pajişte,

îndărătul căreia se afla un cort cu spatele spre pădure. În cort şedeau turceşte trei oameni care-l priveau pe un al patrulea, care se străduia să aprindă focul.

— Ce-ai adus? a întrebat femeia.

Tom o privi neajutorat.

— Am uitat.

— Doamne, Tom, trebuia să aduci de mâncare.

— Am băut.

— Cine e ăsta?

Eram îmbrăcat cu jacheta mea de tweed. Fiind veche, părea cam ciudată. Bărbaţii şi femeia din cort erau îmbrăcaţi în jeanşi şi cu nişte cămăşi transpirate. Tipul care făcea focul – care mi se părea foarte cunoscut – arăta mult mai bine în comparaţie cu ceilalţi, cu jeanşi mult mai curaţi, cu un pulover mâncat de molii şi cu o canadiană de un verde strălucitor, de genul celor împărţite uneori la adunările Armatei Salvării. Avea numai zgârieturi pe mâini.

— Vrea să vorbească cu tine, i-a spus Tom.

Bărbatul avea cam patruzeci şi cinci de ani – arăta foarte trecut -, cu o mustaţă ca de morsă şi o privire blândă, dar temătoare, care-mi aducea aminte de doamna Mealy. Mişcările lui erau precise şi lente. Termină de aşezat lemnele şi le aprinse cu ultimul chibrit din cutie. S-a aprins mai întâi lemnul de deasupra rămurelelor uscate. Apoi îşi ridică privirea cu un zâmbet pieziş şi-mi spuse:

— N-am făcut-o eu, domnule poliţist.

— Nu sunt poliţist.

— Dar tot n-am făcut-o eu.

M-am uitat spre ceilalţi, care mă priveau curioşi, apoi mi-am îndreptat din nou atenţia spre el.

— Poţi sta puţin de vorbă cu mine?

El a căzut pe gânduri. Aveam în continuare senzaţia că-l cunosc. Eram aproape sigur că-l cunosc, dar nu ştiam de unde să-l iau. Am deschis un pachet de Marlboro şi le-am oferit.

— Vrei o ţigară?

El a luat o ţigară şi şi-a aprins-o de la foc, dând pachetul mai departe, tovarăşilor săi.

— Păstraţi-le, am spus şi m-am îndreptat spre râu.

El a vorbit o clipă cu Tom, apoi m-a urmat.

— Tom zice că-i dai o sută de dolari dacă stau de vorbă cu tine.

— Îi dau lui Tom o sută de dolari ca să plece şi să nu-şi mai bată nevasta.

— Cineva i-a spus că te culci cu ea.

— Prostii. Le-am lăsat doar să locuiască deasupra garajului meu.

— Tom este violent, a spus el liniştit.

— Apropo, pe mine mă cheamă Ben Abbott. I-am întins mâna.

— O, vă cunosc, domnule Abbott. Mi-a strâns mâna cu putere.

— Scuză-mă, dar îmi pari cunoscut şi nu ştiu de unde.

— Mă numesc Ed Hawley. Sunt bucătar la Church Hill Diner. Veneaţi din când în când la micul dejun.

— Desigur. O, da. Dar ce cauţi aici? … Vreau să spun, de ce locuieşti în aer liber când ai o slujbă?

— N-am reuşit să-mi plătesc chiria la timp, mi-a răspuns el. Încă mai strâng bani.

Am rămas stupefiat. Credeam că ştiu şi eu ceva despre viaţă, dar nu m-aş fi gândit niciodată că un tip cu slujbă permanentă nu ar fi în stare să plătească chiria unui mic apartament. El mi-a interpretat uluiala drept simpatie.

— Hei, nu-ţi face probleme. Am adunat aproape suma necesară. Cu puţin noroc, iarna asta voi dormi sub un acoperiş. Atâta timp cât îmi păstrez slujba.

— De cât timp locuieşti aici?

— Zece, unsprezece ani… am avut ceva probleme cu băutura. Acum mi-e mai bine.

Am rămas tăcut, simţindu-mă un ignorant. El mă privea placid. Acum, când mă uitam mai bine la el, vedeam pe chipul lui urmările beţiei. Renunţase de câţiva ani. Dar eu îl

ştiam la restaurant de când ieşisem din închisoare, aşa că era limpede că-şi revenise suficient ca să poată primi o slujbă. I-am spus:

— Nu am la mine banii, dar îţi promit că-ţi dau o sută de dolari dacă-mi spui ce ştii despre vărul meu.

— Aş aprecia foarte mult acest gest. Foarte mult. Dar n-am văzut mare lucru.

— Ce-ai văzut?

— Ei bine, la început n-am înţeles despre ce este vorba. Am pus lucrurile cap la cap abia a doua zi, la lucru, când am văzut un ziar. Mă refer la chestia cu avionul.

— Da.

— Am văzut un tip în maşină.

— Unde? Unde erai?

— În apropiere de capătul şoselei Morris Mountain.

— Cum ai ajuns până acolo? Ai maşină?

Ed Hawley zâmbi.

— Două sau trei, dar era ziua liberă a şoferului.

— Deci, cum ai ajuns până acolo?

— E o poveste lungă.

— Nu înţeleg. Încercam să mă stăpânesc, să nu-mi pierd răbdarea, căci Hawley părea hotărât să lungească vorba.

Şi exact aşa a şi făcut, explicându-mi că, pentru a-şi suplimenta veniturile, încerca să obţină o slujbă cu ziua la New Milford, unde veneau antreprenorii să-şi aleagă muncitori dintre oamenii adunaţi acolo. Un fermier de pe Morris Mountain – pe care îl cunoşteam, din întâmplare – îi oferise cinci dolari pe oră ca să înfigă nişte stâlpi de gard în pământ. Hawley acceptase, dar la sfârşitul zilei se certase cu fermierul, care refuzase să-i plătească atât cât i se cuvenea pentru că nu aşezase toţi stâlpii. Dar Hawley îi explicase cum că de vină era ariditatea pământului, motiv pentru care nu avusese prea mult spor. Totul luase proporţiile unui scandal şi, când fermierul ameninţase că cheamă poliţia, Hawley fugise fără nici un ban.

— Am muncit opt ore la omul acela. Opt ore. Nu mi-a dat nimic de mâncare. A trebuit să-i cer permisiunea ca să beau apă de la furtunul lui de stropit. Oricum, am plecat rapid de-acolo, înainte ca el să-şi cheme prietenii şi să se ia după mine. Şi m-am trezit mergând pe Morris Mountain Road, gândindu-mă cât am de mers pe jos, pentru că nu trecea nici o maşină pe-acolo. Dar deodată am văzut apropiindu-se o maşină şi m-am ascuns de frica fermierului… Apoi mi-am văzut de drum.

— Cât era ceasul?

— Trei şi jumătate. Ştiu pentru că m-am apucat de lucru la ora şapte.

— Zi mai departe.

— Am văzut un mic avion alb ce se apropia de pământ şi am avut impresia că se va prăbuşi în copaci. Apoi a dispărut. N-am auzit nici o bubuitură, n-am văzut nici un fum, aşa că mi-am închipuit că a aterizat cu bine. Bineînţeles, habar n-aveam că există pe-acolo o pistă de aterizare. Zece minute mai târziu am văzut maşina venind pe şosea. A apărut din viraj şi, când am văzut că nu e fermierul, i-am făcut semn cu mâna. Tipul a trecut pe lângă mine.

— Cum arăta?

— Am văzut că purta ochelari de soare şi pălărie.

— Ce fel de ochelari de soare?

— Cu lentile-oglindă.

— Şi ce fel de pălărie?

— Era de fapt o şapcă. O şapcă de base-ball.

Grozav! Dacă era vreun om în Newbury care să nu aibă cel puţin o şapcă de base-ball, eu nu-l întâlnisem încă. Mulţi îşi păstrau una nouă acasă, ca s-o poarte la cină.

— Nu i-ai văzut faţa?

— N-am reuşit să văd nimic în spatele acelor geamuri fumurii.

— Din cauza ochelarilor de soare?

— Şi a geamurilor fumurii ale maşinii.

— Ce fel de maşină era?
— O maşină veche. Poate un Camaro.
— De ce „poate”?
— Ei bine, pentru că părea nouă. Dar nu se mai fabrică aşa ceva, nu?
— Nu, nu se mai fabrică. Ai văzut numărul maşinii?
— Era un număr de Connecticut, a răspuns el. Ceva cu HAL. Trei numere şi un HAL în coadă. Am ţinut minte acest HAL deoarece era numele computerului din „2001”.
L-am bătut pe umăr şi i-am strâns mâna. Eram sigur că numărul acela putea fi găsit pe computerul lui Marian Boyce.
— Îţi sunt recunoscător, Ed.
— Înţeleg, era vărul tău. Dacă aş fi ştiut, presupun că ţi-aş fi spus mai demult, când te-am văzut prin restaurant. Dar nu credeam că un tip de pe Main Street poate fi un Chevalley. Vai de mine, când mănâncă vreunul din ei acolo, trebuie să speli totul împrejur.
— Mulţumesc foarte mult. Uite – i-am dat cartea de vizită – vreau să ţinem legătura. Ai spus că ai adunat ceva bani, nu?
— Ceva.
— Ei bine, poate reuşesc să-ţi găsesc ceva mult mai convenabil. Ştiu nişte persoane dispuse să închirieze şi poate izbutesc să le conving să-ţi facă o reducere. Când lucrezi?
— Mâine.
— Îţi aduc suta de dolari mâine dimineaţă. Imediat ce se deschide banca.
— Ştii, tipul din maşină putea fi vreun puşti care pornise la plimbare.
Ed avea dreptate, dar eram de părere că încerca să-şi liniştească cugetul pentru faptul că nu anunţase poliţia. I-am pus restul de ţigări în palmă şi ne-am întors spre luminiş, unde Tom mă aştepta cu palma întinsă.
Dar mai întâi l-am dus cu maşina până la New Milford, ca să fiu sigur că se suie în autobuzul de Pittsfield. I-am spus

să nu se mai întoarcă în Newbury beat. Iar dacă voia s-o vadă pe Alison, l-am atenţionat că trebuie să mă anunţe din timp. I-am dat banii şi el a urcat scările râgâind şi mormăind. Şoferul de autobuz părea încântat să-l vadă şi mi-a mulţumit călduros când i-am cumpărat bilet.

Am depăşit autobuzul la prima scurtătură şi m-am îndreptat spre Marian Boyce.

Marian m-a primit la Plainfield cu o călduroasă strângere de mână.

— Ce te aduce în casa Femeii-monstru?

— Am numărul parţial al unei maşini care a plecat de pe pista lui Al în după-amiaza în care a fost împuşcat Renny Chevalley.

— De la cine?

— Un tip fără casă care mergea pe şosea.

Ea m-a invitat înăuntru. Sediul poliţiei era la fel de strălucitor şi auster ca şi biroul de asigurări de la Church Hill, al lui Jack Butler. Pe pereţi, în loc de familii fericite, se vedeau afişe cu criminali căutaţi, iar personalul din jur purta armă; dar curăţenia, aranjamentul şi filtrul de cafea, toate promiteau aceeaşi noapte de somn liniştit.

Biroul temporar al lui Marian Boyce aparţinuse unui economist, cu o secretară foarte deşteaptă. Pe masa de lucru avea un creion, un telefon şi un carneţel. Şi un computer. Lângă el se afla fotografia înrămată a unui băieţel fixând camera aparatului.

— Tipul ăsta are vreun nume? m-a întrebat ea.

— De ce n-am verifica mai întâi numărul maşinii?

— De ce să nu-mi spui tu numele martorului?

— Dacă descoperim ceva, îţi spun numele tipului. Dacă nu, de ce să-l necăjim pe bietul om?

Marian m-a privit cu răceală. I-am răspuns la fel.

— HAL, un vechi Camaro poate. De culoare închisă. Neagră sau albastră.

Marian s-a resemnat şi a pus în funcţiune computerul.

— Stai jos, m-a invitat. M-am conformat, studiind fotografia băieţelului în timp ce ea se încrunta cu privirea aţintită pe ecran. Copilul avea bărbia şi ochii ei. Dacă învăţa să-şi păstreze zâmbetul, avea să ajungă un bun poliţist când se făcea mare.

Marian se încruntă şi mai tare în faţa numeroaselor informaţii apărute pe ecran.

— El e Jason, m-a informat ea.

— Câţi ani are?

— Cinci ani.

— N-am ştiut că ai un copil.

— Aveam de gând să-ţi spun despre el de-abia la a doua întâlnire.

Apăsă o clapă şi afişajul se opri.

— Ai găsit ceva?

— N-o să-ţi placă.

— Ce anume?

— Ei bine, după ce am eliminat toate maşinile cu HAL în număr marca Camaro, am ajuns la un Camaro din 1973, albastru, 337 HAL.

— Al cui este?

— Este înregistrat pe numele firmei Chevalley Enterprises.

— Cum?

— E maşina lui Renny.

— Nu se poate. El nu conducea un Camaro. A cumpărat un Blazer cu patru uşi când s-au născut copiii.

— A înregistrat Camaro-ul în circulaţie cu două săptămâni înainte de a fi omorât.

— O, Doamne! E una din maşinile lui refăcute.

Ea şi-a notat ceva, a mai apăsat nişte taste şi s-a întors spre mine.

— Acum să auzim numele martorului.

— Ed Hawley. E bucătar la Church Hill Diner din Newbury. Să nu-i faci probleme.

— Contrar părerii pe care ţi-ai făcut-o despre mine, nu urmăresc ca toţi martorii să fie daţi afară din slujbele lor. Şi

nici sergentul Bender nu urmăreşte acest lucru. Dacă nu te deranjează prea tare, am vrea să discutăm şi noi cu domnul Hawley. Poate a mai văzut ceva. Ca, de exemplu, numărul 337 sau chiar chipul şoferului.

— L-am întrebat eu. Nu a văzut.

— Mulţumesc, Sherlock, dar am vrea şi noi să punem aceste întrebări.

— Îmi pare rău. Sunt foarte dezamăgit. Credeam că voi descoperi ceva.

— Cel puţin am aflat că vărul tău era aşteptat pe pistă.

— Iar tipul care l-a împuşcat i-a furat maşina.

— Posibil.

— Unde crezi că se află acum?

— Am cerut deja computerului să-mi afişeze maşinile furate şi abandonate.

Ea m-a privit ca de rămas bun. M-am uitat spre fotografia de pe birou.

— Unde este tatăl lui?

— Soţul meu era şi el poliţist. După ce am completat un dosar de dare în judecată pentru proceduri disciplinare necorespunzătoare, cei în cauză s-au răzbunat şi i-au luat postul. O dată cu postul a pierdut şi casa. Era o căsuţă drăguţă, în genul celei pe care o are şi poliţistul Moody. El a considerat că eu purtam întreaga vină şi ne-am despărţit.

— Marian, pot să-ţi pun o întrebare?

— Încearcă!

— Dacă a fost vorba de droguri, crezi că tipul a plănuit să-l omoare sau a fost o încăierare întâmplătoare?

— Îmi pare rău, Ben. Nu pot discuta despre asta.

— Haide, Marian, nu am întrebat decât dacă tu crezi că a fost o crimă premeditată sau o luptă spontană.

— Eu pot asculta supoziţiile tale, dar ale noastre sunt secrete. Mulţumesc că ai trecut pe-aici. Şi apreciez faptul că mi-ai spus numele martorului.

— Dovedeşte-ţi aprecierea! Răspunde-mi la o întrebare.

— Ce anume?

— Avionul lui Renny s-a prăbuşit în copacul acela în timp ce ateriza sau decola?

— În timp ce decola.

— A fost împuşcat prin parbriz?

— Ajunge! Nu-ţi mai răspund la nici o întrebare. Suntem chit.

— Nu, nu, nu. Marian, suntem chit în privinţa martorului, dar mi-ai rămas datoare din noaptea aceea.

— Ba tu îmi eşti dator mie. Bender a vrut să te aducă aici după ce ţi-a verificat permisele de portarmă. La fel ca şi tâmpitul pe care l-ai lovit – apropo, frumoasă lovitură-proastă mişcare, dar frumos aplicată. La Leavenworth v-a învăţat cum să loviţi cu stânga?

— La şcoala pregătitoare.

Am plecat gândindu-mă că existenţa maşinii lui Renny pe pista aeroportului, ceea ce sugera că Renny plănuise să aterizeze acolo, se cam potrivea cu teoria lui Marian Boyce despre transportul de droguri. Într-un fel. Dar cum de se prăbuşise în timp ce decola? Încercase să scape? Sau avusese intenţia să se îndrepte spre Danbury ca să înapoieze avionul, aşa cum promisese? Şi i-a lăsat pasagerului său o maşină cu care să se deplaseze. Atunci de ce rămăsese cocaina în avion? Era un nonsens să se ducă cu ea pe aeroportul din Danbury, unde se afla Chernowsky. De ce nu lăsase cocaina pe pista retrasă a lui Al Bell?

Eram de asemenea curios să aflu cum ajunsese Camaro-ul acolo, aşa că am trecut prin Frenchtown şi i-am întrebat pe mecanici şi pe funcţionarele din biroul de la Chevalley Enterprises dacă îşi aminteau ce făcuse Renny cu Camaro-ul în preajma morţii sale. După câte spuneau ei, nu remorcase maşina, iar şoferul de la depanări mi-a confirmat că Renny nu scosese maşina după program. Aşadar, dacă el nu remorcase maşina până la Morris Mountain, cine îl adusese înapoi după ce lăsase maşina acolo?

Ştiam eu cam cine putea să-mi furnizeze o informaţie în acest sens, deşi era foarte complicat de ajuns la persoana

aceea. Asta însemna să mai amân cu o zi plecarea la New York. Încă o zi fără s-o văd pe Leslie. Cu puţin noroc, Jack Long, Rita, Alex Rose aveau să facă cu toţii mărturisiri complete în cazul morţii lui Ron Pearlman şi în felul acesta n-aş mai fi fost nevoit să plec deloc.

Un om înţelept se duce să vorbească cu o femeie din neamul Jervis când tatăl, fiii şi fraţii ei sunt plecaţi. Cel mai sigur era să te duci în prima zi a sezonului de vânătoare. N-am putut aştepta până atunci, aşa că mi-am încercat norocul pe la ora douăsprezece la prânz – m-am gândit că e ceasul la care bărbaţii din neamul Jervis îşi iau berea la White Birch.

Ramura familiei lui Gwen locuia în rulote, aşezate în cerc ca nişte căruţe în prerie. Se aflau chiar în adâncul pădurii, departe de Frenchtown, pe marginea Rezervaţiei Housatonic. În mijlocul cercului de rulote, pe pământul bătătorit, se băteau copiii. Rufele atârnau pe sfori. În spatele rulotelor erau maşini şi camioane. Femeile şi-au chemat imediat copiii când m-au văzut parcând maşina lângă rulota ruginită a lui Gwen, tip Ford ‘79. Legătura mea de familie cu neamul Chevalley n-avea nici o importantă aici: cei din neamul Jervis nu făceau nici o distincţie între Frenchtown şi Main Street.

Uşa de metal a rulotei era îndoită la lacăt şi cineva o fixase provizoriu, urmând să fie îndreptată cândva. Dar tot rămăsese un spaţiu destul de mare între uşă şi cadru, prin care se vedea un prosop roz. Am ciocănit de câteva ori.

— Gwen, sunt eu, Ben Abbott.

— Ştiu de ce ai venit, m-a întâmpinat ea. Halatul ei vechi ar fi arătat jalnic pe o femeie mai slabă. Dar la cei patruzeci de ani ai ei, Gwen îşi păstrase formele pline, sânii voluptuoşi, mijlocul subţire şi picioarele zvelte. Nu era o fire închisă, ci doar tristă.

— Îmi pare foarte rău, Gwen. Mi-e dor de el şi ştiu că şi tu îi duci lipsa.

Ea rezistase în şcoală până la clasa a zecea, timp în care rămăsese de mai multe ori repetentă, şi în cele din urmă renunţase, când eu ajunsesem în clasa a şaptea. Pubertatea mă îndrumase spre ea, cu şase cutii de bere Budweiser, cumpărate de Pinkerton Chevalley. Atunci nu era o fire posacă, ci doar o fată – o femeie mare, caldă şi primitoare. Dar acum, în halatul acela ponosit şi cu un dinte lipsă, era încă apetisantă şi m-am trezit că-i studiez liniile unduitoare ale corpului, amintindu-mi cât de norocos fusesem că ea acceptase să fie prima mea femeie.

— Pot să intru? Trebuie neapărat să vorbesc cu tine, Gwen.

— Despre ce?

— Despre Renny.

— De ce?

— Încerc să aflu cine l-a omorât.

Ea mă ţintui cu privirea.

— Nu se ocupa cu traficul de cocainã, nu-i aşa?

— Poliţiştii aşa cred. Nu vezi cum mi-au distrus uşa? Au dat buzna în toate rulotele. Au speriat copiii.

— Aveau permis de percheziţie?

— Oh, aveau o mulţime de acte. Dar cu toate astea au plecat foarte dezamăgiţi.

— Renny nu transporta cocainã, nu-i aşa? am întrebat-o din nou.

— Oamenii de pe-aici sunt foarte enervaţi. Gwen mă privi din nou cu atenţie, apoi spuse: Hai să facem o plimbare. Stai puţin să mă îmbrac.

A reapărut în jeanşi şi cu o cămaşă largă. Îşi trecuse cu pieptenul prin părul roşcat, tuns scurt. Înainte avea părul lung până în talie. În noaptea în care mă iniţiase pe mine, avea părul împletit într-o coadă pe care şi-o înfăşurase în jurul gâtului meu, speriindu-mă îngrozitor. S-a uitat spre mine şi a spus:

— Aveam de gând să-mi las iar părul lung, pentru el.

Ne-am urcat în maşină.

— Unde vrei să mergem?
— La popas.
Ştiam că se referea la micul popas de pe ruta 7. Locul de plimbare de la Danbury Fair îi era la fel de străin şi o intimida la fel de tare ca şi Fifth Avenue. Privind spre pădurea ruginie ce străjuia drumul, ea îşi aprinse o ţigară şi-mi spuse:
— Era un om extraordinar.
— Cum de l-ai prins în plasă?
Tot nu-mi venea să cred. Renny nu era genul de bărbat fustangiu.
— Afurisitul meu de camion s-a oprit pe drumul 349. S-a întâmplat ca Renny să fie pe-acolo, cu maşina lui de depanare. Ne-am plăcut unul pe altul, a zis ea zâmbind. După aceea, am profitat de orice ocazie ca să fim împreună.
— Şi soţul tău ce zice?
— Ultima oară când am auzit despre el era cu un echipaj de exploatare petroliferă în Golful Persic. N-am mai primit nici un ban de la el din luna mai.
— Renny îţi dădea bani?
— Du-te dracu', Ben Abbott!
— Vreau să spun, te ajuta?
— Despre ce voiai să vorbim?
— Avea Renny probleme cu fraţii tăi?
— Pete l-a scos o dată de pe drum, în Morrisville. Am vorbit cu tata şi el i-a ordonat să-l lase în pace. I-am spus că sunt suficient de mare ca să umblu cu cine vreau.
— Atitudinea asta împăciuitoare nu-i prea seamănă tatălui tău.
— Tata suferă de artrită acum. S-a mai îmblânzit.
— Pete a preluat conducerea?
N-am spus „afacerile", dar ea ştia că mă refeream la maşinile furate, la contrabanda cu ţigări, la distribuirea bunurilor furate. Şi a drogurilor spre camioane. Cu ani în urmă, când Fraţii Hunt din Texas au pus stăpânire pe piaţa de argint, cei din neamul Jervis au făcut bani frumoşi topind

toate sfeşnicele pe care reuşiseră să le fure din casele oamenilor din ţinut.

— Micul Bill. Pete cam are probleme cu băutura, a răspuns ea.

— Bună alegere, am spus.

Micul Bill Jervis scăpase ca prin urechile acului de o condamnare în anul 1978. Un tip din Derby încercase să-l înşele într-o afacere cu droguri şi el îl omorâse.

— Ce fac copiii?

Gwen se însenină.

— Josie e în armată. A ajuns caporal.

— Când s-a înrolat în armată?

Chipul ei se întunecă din nou.

— Ticăloşii ăia din familia MacKay n-au scris nimic în ziar.

Nu eram surprins; „Clarion”-ul familiei MacKay trâmbiţa despre şcoală, sport, realizările din agricultură, bugetul oraşului, numai în cazul unor persoane ce respectau o anumită ordine socială, în care fiecare îşi cunoştea bine locul. De asemenea, circulau nişte zvonuri cum că iniţierea sexuală a lui Scooter fusese o dezamăgire pentru toată lumea.

— Dar Rick ce face?

— Ar lucra şi el la o conductă de petrol dacă şi-ar găsi tatăl… Micul Bill se ţine de capul lui să conducă şi el un camion.

— Îmi pare rău pentru el.

Se zvonea că verii canadieni ai familiei Jervis, care furau ţigările aduse de Jervişii din Newbury în Statele Unite, uitaseră să le declare la graniţă.

— Mda, ei bine, Rick nu e prost, poate…

Am lăsat fraza în suspensie până când am ajuns la un loc de popas de pe marginea drumului. Nu-mi plăcea să recunosc, dar nu-mi dădea pace ideea că poate bătrânul Jervis intervenise în favoarea lui Renny, împotriva lui Pete, din cauza afacerilor. Poate se gândise că Renny le-ar fi fost

de mare folos în transportul drogurilor, ca unicul pilot pe care-l cunoşteau.

— Ce vrei să ştii deci despre Renny?

— Ce discutaţi voi în intimitate, i-am răspuns, ştiind că o întrebare directă i-ar fi întors stomacul pe dos. Ne aştepta o lungă după-amiază.

— Poftim?

— Genul de lucruri pe care ţi le-ar fi spus numai ţie.

— Iisuse, m-ai speriat, Ben. Am crezut că vrei să-ţi spun ce vorbeam în timp ce făceam amor.

— Fac pariu că ţi-ar fi spus dacă făcea trafic de cocaină.

— Nu făcea.

— Eşti sigură?

— Ben, cât timp a trecut de când nu ai mai ţinut într-adevăr la cineva? M-a privit cu înţelegere – ca o mamă care-i explica fiului ei fapte de viaţă. Aş fi putut spune „de douăzeci de minute”, de când o văzusem pe ea în halat, dar nu la genul ăsta de dragoste se referea ea.

— De vreo câteva zile.

— Ei bine, încearcă să-ţi aminteşti de ceva ce nu i-ai fi spus.

— La asta m-am referit şi eu. Iar tu susţii că Renny ţi-ar fi spus dacă transporta cocaină.

— Exact.

— Dar dacă lucra pentru tatăl tău? Ţi-ar mai fi spus?

— De ce nu? Tata şi cu mine ne înţelegem foarte bine. M-am uitat la ea. Mă privea uşor nedumerită, dându-mi de înţeles că, deşi era bucuroasă pentru Josie că era în armată şi îngrijorată pentru Rick, Gwen rămânea tot o Jervis. Şi era adevărat că tatăl ei, un bărbat neobişnuit cu blândeţea, avusese dintotdeauna o slăbiciune pentru ea. Mi-am amintit, de asemenea, că ea şi majoritatea celor din clan vorbeau şi citeau corect – poate că citiseră Biblia în familie, sau ceva de genul ăsta -, ceea ce te făcea să crezi că ei erau doar nişte oameni obişnuiţi, din clasa mijlocie, care locuiau

în rulote dintr-o simplă întâmplare. Dar nu era aşa. Ei erau Jervis.

Aşa că problema mea era următoarea: nu ştiam dacă s-o cred că-mi spune adevărul. Dacă Renny lucrase pentru tatăl ei, era posibil să mă mintă. Nu-mi datora nimic şi nici nu exista speranţa de a-l aduce pe Renny înapoi.

Am ajuns la locul de popas. Se aflau acolo o băcănie şi o farmacie, un magazin de jucării, un centru de închiriat casete video, un magazin de băuturi, unul de îngheţată şi mult spaţiu de închiriat. În timp ce eu am adus nişte cafea, ea a luat-o la fugă înainte. Am găsit-o în magazinul de jucării. Vânzătoarea era foarte nervoasă, urmărind-o pe Gwen îndeaproape. S-a liniştit de-abia când m-a recunoscut pe mine. Venisem de mai multe ori pe-acolo, încercând să închiriez unul din magazinele goale.

Ne-am dus spre magazinul cu îngheţată, apoi ne-am plimbat prin farmacia şi băcănia goală. Am întrebat-o dacă vrea să-i cumpăr ceva. Mi-a răspuns că nu are nevoie de nimic, deşi a vrut să se uite la casetele video. I-am cumpărat o copie folosită a filmului „Sea of Love”.

Când ne-am întors în maşină, în timp ce ieşeam din parcare, ea mi-a spus:

— Ben, ia priveşte.

M-am uitat. Şi-a ridicat cămaşa. Credeam că vrea să glumească cu mine. Într-adevăr, când şi-a ridicat cămaşa, i-am văzut sânii plini şi rotunzi. Dar nu asta voia ea să-mi arate. De sub cămaşă s-au rostogolit mai multe casete video, câteva şampoane, parfumuri, cutii de pateu şi un ursuleţ.

— Hei, le-ai furat…

— Ha, ha! a râs ea cu plăcere.

— Te-ai folosit de mine ca să furi.

— Ba nu’. Tu îmi tot stăteai în cale.

— Cum ai reuşit?

Îşi ridică din nou cămaşa, nu prea sus, şi-mi arătă un brâu elastic în jurul mijlocului. Am întors maşina.

— Unde mergem?
— Înapoi ca să plătim toate astea.
— Nici nu mă gândesc!
— Cu banii mei.
— Nu.
— Gwen, doar ştii că eu nu sunt de acord cu aşa ceva? Nu-mi place.
— Iar eu nu sunt de acord să le plătesc. Aşa că întoarce.
— N-am de gând să spun că le-ai furat. Le voi plăti pur şi simplu.
— Dacă nu întorci chiar în clipa asta, sar din maşină. A deschis portiera. Aveam ceva viteză şi am înţeles că vorbeşte serios. Am tras pe dreapta şi am oprit.
— Dă-te jos!
— Dacă plăteşti, nu-ţi mai spun despre Renny.
— Ce să-mi spui?
— Du-mă acasă!
A luat şamponul şi l-a mirosit.
— Vai, Ben, ce frumos miroase!
Am întors din nou maşina şi m-am îndreptat spre Newbury. Mi-a ţinut şamponul sub nas până când l-am mirosit. Apoi şi-a cercetat ursuleţul.
— Ce-ai de gând să faci cu ăsta?
— Să dorm cu el, a mormăit ea, îmbufnată.
A deschis parfumul – venerabilul Madame Rochas -, şi-a dat puţin pe la urechi şi, privindu-mă pe furiş, şi-a mai dat şi pe sub cămaşă. Am remarcat că în maşina mea mirosea ca într-o drogherie.
— Ce făceai în marină?
— Lasă asta, povesteşte-mi despre Renny.
— Ce anume?
— Mi-ai spus că ştii mai multe lucruri despre el.
— Aşa am spus?
— La naiba, Gwen!
— Bine, bine. Doamne, dacă ai vedea ce faţă ai făcut! Eşti aşa de sobru!

— Când e vorba de moartea lui Renny sunt sobru. Credeam că şi tu tratezi treaba asta cu seriozitate.

— Ben, pentru tine vărul tău era un prieten. Pentru mine era mult mai mult. Înţelegi? Lasă-mă să fiu tristă în felul meu.

— Iartă-mă!

— Ticălosule! Tu şi casa ta mare şi albă! Te urăsc!

— Iartă-mă, Gwen. Sunt într-adevăr tare necăjit din pricina morţii lui Renny.

Am tăcut amândoi tot drumul până la Newbury. Şi am rămas la fel de tăcuţi şi când am trecut pe lângă Church Hill Road, Grand Union, pe lângă motocicletele parcate în faţă la White Birch Inn şi pe lângă vechiul peron al gării. Şi tot aşa până în apropiere de locul familiei Jervis.

— Opreşte!

Am oprit motorul. S-a auzit ecoul unei împuşcături de peste dealuri. Cineva făcea braconaj. Gwen rânji.

— Vom avea carne de căprioară până-n aprilie. Privi spre pădurile dese. Îşi vârî limba în spaţiul gol dintre dinţii din faţă.

— Gwen, termină cu joaca! Eu nu vreau decât să clarific situaţia lui Renny.

— Pentru ce dracu’? Cui îi pasă? El e mort!

— Lui i-ar fi păsat, am spus. A muncit ca un câine ca să devină un om respectat.

— A muncit pentru bani. Voia să se îmbogăţească.

— Bineînţeles că voia să se îmbogăţească, dar îşi dorea să fie şi respectat.

— Tu vrei să fii respectat, m-a atacat ea.

— Eu sunt!

— Puşcăriaşule!

— Tot un Abbott am rămas, am replicat eu. Şi totul se potriveşte cu casa mea albă şi mare.

— Du-te dracului, Ben Abbott! Tu crezi că el era ca tine! Nu era deloc ca tine.

M-am rezemat de banchetă, într-o poziţie confortabilă, şi m-am sprijinit cu o mână de volan. S-a mai auzit o împuşcătură, mai aproape de data asta. Gwen a ignorat-o.

— Gwen?

— Ce?

— Ştii ce înseamnă „chevalier”?

— Nu, a răspuns ea, posacă.

Ea făcuse cea mai multă şcoală decât oricare dintre membrii familiei ei şi de aceea era foarte suspicioasă când venea vorba despre cunoştinţele ei. Mai ales dacă nu ştia sensul unui cuvânt.

— Ei bine, nici eu n-am ştiut până n-am învăţat la şcoală. Un „chevalier” înseamnă un cavaler francez.

— Are vreo legătură cu cei din neamul Chevalley?

— Desigur. Chevalley vine de la Chevalier. Cu mult timp în urmă, pe vremea coloniilor, numele lui Renny ar fi fost Rene. Când am aflat acest lucru la şcoală, am sărit imediat pe bicicletă şi am pedalat ca un nebun până în Frenchtown ca să-i spun lui Renny că numele lui adevărat era Rene Chevalier: Rene Cavalerul Francez.

— Fac pariu că l-ai făcut fericit în ziua aia.

— M-a luat la bătaie.

— Ha!

— M-a luat prin surprindere. Renny nu sărea niciodată la bătaie. M-a lovit aşa de tare că am văzut stele verzi.

— Bravo lui!

— L-am întrebat „De ce ai făcut asta?” Ştii ce mi-a răspuns?

— A început să plângă.

— Ţi-a povestit el?

— Nu. Dar asta ar fi făcut. L-ai făcut să se simtă un nimeni.

— Ei bine, asta încerc să-ţi explic. S-a simţit jignit. Toate prostiile acelea despre nume şi rang l-au supărat pe Renny.

— Ţie îţi vine uşor să spui prostii.

— Tocmai aici am vrut să ajung. Lui îi păsa. De aceea vreau să-i păstrez amintirea neîntinată.

— Crezi că îl vei face să se simtă mai bine acolo unde se află?
— Şi îl voi prinde şi pe ucigaşul lui.
Gwen mă atinse pe mână şi mă privi drept în ochi.
— Când ai să afli, să-mi spui şi mie, a spus ea, sec. De restul mă voi ocupa eu.
— Nu, mulţumesc. E treaba poliţiei.
— Pot aştepta, a răspuns ea la fel de sec, ceea ce însemna că ucigaşul lui Renny nu avea să scape de neamul Jervis nici în închisoare.
— Dar mai întâi trebuie să-l găsesc, am spus. De aceea am nevoie de ajutorul tău. Tu l-ai adus pe Renny înapoi când a lăsat Camaro-ul pe pista lui Al Bell?
— Ne-am întâlnit acolo.
— Vineri noaptea?
— Într-una din nopţi.
— Şi ai lăsat acolo maşina lui?
— Mda.
— Ţi-a spus Renny de ce?
Gwen a ezitat. I-am spus:
— Gwen, dacă poliţiştii găsesc maşina, îţi vor găsi şi amprentele pe ea.
— Poate urmele picioarelor. Zâmbi.
— Cum?
— Urmele de la picioare pe bordul maşinii de jos în sus", ştii cântecul? S-a apucat să fredoneze „Humoresque".
— Ţi-a spus de ce lăsa maşina acolo?
— Nu.
— Ei bine, şi tu nu ai întrebat?
— De ce dracu' să întreb?
— Gwen, nu ţi s-a părut ciudat că lasă un Camaro de curând reparat în mijlocul pădurii?
— Crezi că bătrânul Al l-ar fi furat? a întrebat ea în batjocură.
— Dar cred că cel puţin l-ai întrebat cum avea de gând să se întoarcă de-acolo.

— Aveam gura plină.
— Cum?
— Renny conducea.
— Oh!
Am tăcut amândoi, până când ea a întrebat:
— De ce zâmbeşti?
— Mă gândesc la tine şi la Renny. Când eram copii, el era foarte timid cu fetele.
— Betty Butler a fost prima lui femeie.
— Glumeşti!
— A început târziu.
— Cam aşa ceva. Ce chestie!
— N-am mai întâlnit niciodată un asemenea om drăguţ şi recunoscător. Norocul meu!
— Tu crezi că el se ocupa de traficul de droguri, nu?
— Nu.
— Atunci de ce nu ai întrebat de maşină?
— Nu-i întreb pe bărbaţi despre afacerile lor. N-am fost crescută aşa.
Răspunsul ei avea o oarecare logică şi tocmai atunci, parcă pentru a sublinia punctul ei de vedere, cucuta de pe marginea drumului prăfuit s-a despărţit în două şi un adolescent din neamul Jervis, sălbatic şi slab ca un coiot, a răsărit în faţa noastră. A rămas nemişcat când a văzut maşina.
Gwen i-a făcut semn cu mâna. Puştiul s-a întors în pădure şi a reapărut cu o armă. Era urmat de bătrânul Herman Jervis în persoană, capul clanului.
— La dracu’! a şoptit Gwen.
A sărit din maşină şi s-a apropiat de tatăl ei, îngrijorată. Faptul că era preferata lui nu o scutea de vreo palmă atunci când bătrânul era în toane rele.
Trecut bine de şaptezeci de ani, Herman Jervis se gârbovise, iar pantalonii verzi îi atârnau pe şoldurile ciolănoase. La prima vedere, părea un bătrânel nevinovat. Dar faţa lui era marcată de o cicatrice care cobora de la

tâmplă până la maxilar, iar ochii reci şi inteligenţi, plini de dispreţ pentru tot ceea ce-l înconjura, te înfiorau.

Îi făcu un semn din cap băiatului, care îi dădu arma şi se strecură înapoi în pădure. Apoi i s-a adresat lui Gwen, care l-a ascultat cu capul plecat. Nu auzeam ce-i spune. Când a terminat, şi-a aprins o ţigară. Gwen a venit înapoi spre mine şi s-a rezemat de portieră.

— Vrea maşina ta.

— Pentru ce?

— A împuşcat un cerb. Vrea să-l duci până la mine acasă.

— O, grozav!

Mi-l şi imaginam pe Oliver Moody cum mă prindea cu cerbul pe capotă în afara sezonului de vânătoare. Dar nu prea aveam de ales. Băiatul apăru clătinându-se, cu cerbul în spinare. Îl ţinea în faţă de picioare, iar coarnele i se bălăbăneau deasupra capului – aşa cum mergea, acum putea fi cel mai uşor împuşcat din greşeală, pentru că semăna el însuşi cu un cerb. Ignorându-mă cu desăvârşire, a ridicat corpul animalului deasupra maşinii, care se legănă pe arcuri. Bătrânul Jervis se apropie şi scoase o sfoară dintr-unul din buzunarele lui largi. Sângele animalului începu să se prelingă pe parbriz.

Bătrânul se uită cu duşmănie la maşină.

— Ale dracului maşinile astea noi – nu ai de ce să legi o sfoară!

Maşina mea cea „nouă” avea opt ani, dar nu mi-am dat osteneala să-l corectez.

— Ţine! Dă-o mai departe!

Mi-a dat unul din capetele sforii şi mi-a ordonat să-l trec mai departe spre Gwen, ceea ce am şi făcut. Am trecut sfoara de mai multe ori peste corpul animalului, până când bătrânul a hotărât că ajunge.

— Porneşte!

— Vrei să te duc? am întrebat.

— Nu. Când ajungi la fata mea, o ajuţi să-l agaţe.

— Cu plăcere. Apropo, eu sunt Ben Abbott, domnule Jervis.

— Ştiu cine eşti.
— Pot să vă întreb ceva?
Gwen, care se urcase deja în maşină, m-a avertizat uşor, dar era prea târziu. Tatăl ei mi-a răspuns răstit:
— Ca de exemplu?
— Ştiţi cumva dacă vărul meu transporta cocaină?
— Mda.
— Şi?
— Nu.
— Mulţumesc. Am să vă duc cerbul acasă.
— Fiule!
— Da, domnule?
— Dacă vei pune întrebarea asta cui nu trebuie, vei primi un glonţ în cap.
Ocoli maşina, urmat de puşti, şi intră din nou în pădure.
Gwen răsuflă uşurată.
— Ţi-ai pierdut minţile? Eşti nebun!
— De ce, ne-am înţeles bine, nu-i aşa?
Gwen pufni dispreţuitoare pe nas.
— Nici măcar n-ai înţeles avertismentul.
— Ce avertisment?
— Să nu-l întrebi pe Bill.
— Pe fratele tău?
— Iisuse, nu eşti în toate minţile, Ben! Probabil că el ţi-a salvat acum viaţa.
— Stai puţin! Vrei să spui că e posibil ca Renny să fi lucrat pentru fratele tău, Bill, şi tatăl tău să nu ştie?
— Ţi-a spus că ştie şi ţi-a mai spus că Renny nu era băgat în aşa ceva. Ceea ce ţi-am spus şi eu. Acum ai întrebat două persoane. Continuă-ţi cercetările în altă parte.
— Gwen!
— Maşina ta s-a umplut de sânge. Ar fi mai bine să mă duci acasă.
Am condus-o până la rulote şi am parcat maşina sub un copac, unde se afla un cârlig agăţat de o cracă joasă. Mi-am scos haina şi cămaşa şi m-am luptat să agăţ animalul.

Gwen s-a întors de la rulotă cu un prosop şi o bere rece.

— Ar fi mai bine să pleci înainte de întoarcerea băieţilor.

M-am şters, m-am îmbrăcat şi am băut berea.

— Mulţumesc.

— Mai ai vreo întrebare?

— Mi-ai spus să nu mai întreb.

— Înainte nu te-a oprit nimic.

M-am suit în maşină. Ea se schimbase într-un fel de când îmi adusese berea. În locul furiei care-o stăpânise toată după-amiaza, avea acum în ochi o strălucire nouă.

— Întreabă! mi-a spus ea.

— Bine, Renny a lăsat maşina acolo pentru că ştia că o să aterizeze pe pista lui Al. Ţi-a spus cine era pasagerul lui?

— Nu.

— Dar ştia, nu-i aşa?

— Mda. Ştia.

— Iar tu crezi că era cineva din familia ta. De aceea m-ai minţit.

— Unul dintre ai mei, a mărturisit Gwen.

— Şi tu eşti la mijloc, aşa că nu vei spune niciodată cine a fost.

— Nu ştiu cine a fost – dacă aş şti l-aş omorî.

Am pornit motorul.

— Te înşeli, Gwen. Nu era cineva din familia ta.

— Glumeşti, Ben? De cum au aflat că trăim împreună, l-au tot pândit ca muştele la miere. Nu-ţi dai seama ce însemna pentru ei un pilot? Cât de folositor le putea fi un pilot, mai ales unul încurcat cu sora lor?

— Dar am crezut că Pete a vrut să-i facă rău.

— Ţi-am mai spus: Pete are probleme cu băutura. Ceilalţi erau încântaţi peste poate. Jur că dacă soţul meu s-ar fi întors din Golf, l-ar fi înecat în râu.

— Nu, am răspuns eu. Renny juca cinstit.

— I-ar fi dat orice.

— Nu. Lui nu-i plăcea să rămână dator. Odată i-am împrumutat câţiva dolari pentru garaj. Până la urmă, a

insistat să-mi dea un motor nou. Sub nici o formă nu s-ar fi lăsat manipulat de fraţii tăi ca să intre într-o combinaţie ilegală.

— Eu reuşeam să-l stăpânesc.

— Dar cred că vă stăpâneaţi unul pe altul.

Gwen a dat din cap. Îi curgeau lacrimile.

— Dacă afli ceva, mă anunţi?

— Eşti sigur că nu este cineva din familia mea?

— Absolut! E imposibil. În parte pentru faptul pe care mi l-ai explicat tu acum. Dacă el ar fi transportat cocaină – ceea ce sunt sigur că n-a făcut -, ei n-ar fi ucis gâsca de aur. Nu crezi?

— Nu.

— Trebuie să fie vorba de un pasager, Gwen. Cineva din ţinutul acesta pentru care el şi-ar fi lăsat maşina acolo. Cineva în care avea încredere.

Ajunsesem la o jumătate de milă de pădure când am văzut nişte lumini într-acolo. Se pare că o părăsisem pe Gwen la timp. „Băieţii" se întorceau acasă. Mergeau pe una din cărările paralele cu drumul prăfuit. Dar când am ajuns la drumul principal, ei au cotit la dreapta şi au continuat să meargă înaintea mea.

— Ticăloşii!

În lumina farurilor mele am văzut o camionetă lungă şi de culoare închisă, asemănătoare cu cea care îi lovise maşina lui Connie. Am apăsat pe accelerator ca să mă apropii şi m-am ţinut de coada ei până când, la o curbă a drumului, am reuşit să-i văd partea dreaptă lovită. Era aceeaşi camionetă.

M-am apropiat şi mai tare ca să-i văd numărul murdar de noroi. Brusc, luminile s-au stins şi camioneta s-a oprit. Maşina mea are frâne bune, dar nu grozave, şi era cât pe ce s-o lovesc în spate. Înainte de a avea timp să mă întreb ce urmează, o altă camionetă şi-a aprins farurile în spatele meu. Nu observasem cea de-a doua maşină, care mă urmărea. Eram încadrat între cele două camionete, iar de o parte şi de alta, lateral, se întindea pădurea.

S-au auzit portierele trântindu-se. Eu le-am încuiat imediat pe-ale mele. Cineva bătea cu putere în geamul de pe partea mea şi, când a văzut că nu vreau să deschid, altcineva mi-a spart geamul opus cu patul puştii şi mi-a pus ţeava la tâmplă.

— Deschide portiera!

— Stai binişor, i-am spus. După cum vezi, am ambele mâini pe volan.

— Deschide portiera!

Foarte încet, m-am întins şi am apăsat pe buton, deschizând toate patru portierele cu un zgomot mult mai slab decât bătăile inimii mele.

— Dă-te jos din maşină!

Încet, ţinându-mi deliberat mâinile la vedere, am deschis portiera şi m-am dat jos, scăpând de arma de la tâmplă.

— Întoarce-te!

Aici m-au ajutat chiar ei, şi încă foarte dur, întorcându-mă cu faţa spre farurile camionetei. Nu mai vedeam nimic. Am simţit cum unul dintre ei dă ocol maşinii şi m-am convins că aşa este când am avut din nou ţeava la tâmplă.

— Depărtează-te de maşină!

M-am dat într-o parte până când mi-a zis să mă opresc.

— Mâinile la ceafă!

Mi-am ridicat mâinile, le-am dus la ceafă şi am aşteptat, cu faţa descoperită şi cu coatele îndreptate spre cer. Ştiam cu toţii că aveau să mă lovească. Dar eram singurul care nu ştiam unde aveam să primesc lovitura. Dar n-a fost aşa nici pe departe.

Am primit o lovitură cu arma direct în plex şi m-am prăbuşit în ţărână, cu respiraţia tăiată. Când mi-am revenit, unul dintre ei mi-a pus ţeava puştii în gură.

— Mă auzi, Abbott?

— Te aud.

— Ai ceva de spus?

— Da, nu ştiu de ce faceţi asta.

— Ghiceşte!

— Pentru Dumnezeu, împuşcă-l odată pe nenorocit! Hai să terminăm odată.

— Nu, aşteaptă! Vreau să aud ce zice.

Nu le vedeam chipurile. Dar bănuiam că cel care mă hăituia era Pete Jervis. Simţeam miros de bere. Cel nerăbdător era uscăţiv.

— Ghiceşte! a ţipat primul şi acum eram aproape sigur că era Pete. Vocea lui îmi era familiară. Ţipa ca un nebun.

— Împuşcă-l!

— Vorbeşte!

Pete şi-a retras puţin puşca pentru ca să pot vorbi. Am spus:

— Nu ştiu nici de ce m-aţi scos de pe drum zilele trecute.

— Din acelaşi motiv.

— Haide, Pete! Hai s-o facem şi să mergem acasă. Am îngheţat ca un rahat.

Ştiam că acesta nu era Bill, ceea ce era şi bine şi rău. Bine, pentru că Bill era fără îndoială un criminal înrăit. Pete, pe de altă parte, era beat, iar când se îmbăta se purta ca un nebun. Pete fusese cel care-l urmărise pe Renny pe şosea. I-am spus:

— Nu ştiu de ce faci asta, dar ai să dai de dracu’ dacă mă omori.

— Am dat deja de dracu’ din cauza ta, ticălosule!

L-am întrebat ce vrea să spună şi m-am trezit cu o armă în pântece pentru neobrăzarea mea. Mi-a luat o vreme ca să-mi revin din durerea pricinuită. Când am reuşit să gândesc din nou, frica m-a copleşit.

— Recunoaşte, mi-a spus Pete, şi te lăsăm să pleci.

Şi mă invitaţi la cină, mi-am zis în gând. Ştiam că minte, şi frica mea se transformase în disperare. Eram la mare distanţă de cea mai apropiată casă. Nici măcar Ollie nu patrula prin locurile alea. Probabil că aveau de gând să mă îngroape acolo şi să-mi vândă maşina la vreun magazin din Waterbury.

M-am simţit deodată cuprins de o pace ciudată. Citisem undeva că toţi oamenii atacaţi de tigri îşi pierdeau orice formă de voinţă în clipa premergătoare atacului şi încetau să lupte. Poate că raiul reprezenta sfârşitul luptei. Poate aveam să-l întâlnesc acolo pe Renny şi pe Ron Pearlman. Poate că ne pare rău după cei pe care îi lăsăm în urmă. Am auzit o voce îndepărtată – s-a dovedit a fi chiar a mea, din adâncurile fiinţei mele -, cea a negustorului veşnic prietenos, care îşi negociază ultima suflare.

— Pete, indiferent la ce necazuri te referi, nu pot fi mai grave decât ăsta şi, sincer vorbind, nici nu ştiu ce vrei să spui.

Cred că de vină a fost tonul meu de conversaţie obişnuită de l-am calmat puţin. Nu mă aşteptasem deloc la aşa ceva şi nici el. Nu-i vedeam faţa, dar l-am zărit întorcându-se spre ceilalţi, de parcă ar fi vrut să-i întrebe dacă eu sunt normal.

A fost şansa vieţii mele. Am lovit în ţeava puştii. Pete a ţipat. Puşca s-a descărcat în ţărână. M-am rostogolit, am căzut în şanţul de lângă drum şi m-am ridicat repede în picioare, luând-o la fugă pe lângă camioneta cu farurile aprinse. M-am îndreptat spre partea întunecată.

— Prindeţi-l!

S-a auzit pocnetul unei alte puşti. Alicea mi-a vâjâit pe la ureche şi s-a pierdut între copaci. Am fugit cât mă ţineau picioarele. Dar am ales direcţia greşită. Mă duceam înapoi, spre tabăra Jervis, însă principalul era să mă îndepărtez de ei. Am alergat o bună bucată de drum, când lumina unei lanterne m-a izbit în ochi. M-am uitat dincolo de ea şi am văzut ţeava unei puşti şi privirea dispreţuitoare a lui Herman Jervis.

— Foarte inteligent din partea ta, băiete. Acum te vei întoarce, foarte încet, şi te vei duce să termini discuţia cu fiul meu.

M-am simţit de parcă m-ar fi străpuns cu cuţitul şi mi l-ar fi răsucit în rană. M-am îndreptat, clătinându-mă, înapoi spre camionetă, cu arma la spatele meu. De data asta m-am uitat

bine la Pete şi la celălalt individ, pe care nu-l cunoşteam. Pete era roşu la faţă şi tremura de furie.

— Pui de căţea!

— Explică-ne, a spus Herman Jervis. De ce ai pus copoii pe urmele noastre?

— Nu i-am pus eu.

— Ai tot agitat lucrurile primprejur cu întrebările tale despre Renny Chevalley. Poliţia mi-a făcut o razie prin tabără.

— N-am pomenit niciodată numele tău sau al vreunui membru din familia ta.

— Pete a auzit altfel.

M-am uitat furios spre Pete Jervis.

— La White Birch poţi auzi o mulţime de lucruri. Zilele trecute, un tip a auzit că mă culc cu nevastă-sa. Un beţiv tâmpit, pe nume Tom Mealy. Şi nu este adevărat. Nici ce-ai auzit tu nu-i adevărat.

— Pui de căţea! mi-a strigat din nou Pete.

— Ce anume ai auzit? a întrebat bătrânul Herman Jervis.

— Ai de gând să-l asculţi pe el?

Herman l-a privit fără să rostească un cuvânt. Pete scormonea ţărâna cu vârful cizmei.

— Am auzit că Ben Abbott umblă prin împrejurimi punând întrebări. Am auzit că întreabă pe toată lumea cum este adusă cocaina.

— Iisuse, ai vorbit cu Freddy Butler!

— Nu spun cu cine am vorbit.

— Ai încercat să mă omori pe baza spuselor lui Freddy Butler? Ticălosule! Ai distrus maşina mătuşii mele şi aproape ai omorât-o!

Bătrânul Herman m-a împuns puternic în şale cu ţeava puştii.

— Taci din gură!

— Cu cine ai vorbit? l-a întrebat pe Pete. Era foarte serios.

— Freddy Butler e un tip cumsecade, tată. Am încredere în el.

— Du-te acasă, i-a spus Herman Jervis. Şi tu, s-a răstit la individul uscăţiv. Şi tu, mi-a spus mie.

M-am grăbit spre maşină, am înlăturat cioburile de pe locul din faţă şi m-am urcat. Motorul rămăsese în funcţiune. Când ambalam, Herman mi-a bătut în geam. Am deschis.

— Ai grijă cum te porţi cu fata mea, băiete. A suferit destul în viaţă.

— Am înţeles.

— Nu-ţi interzic s-o vezi. Dar ai grijă cum te porţi.

— Ei bine, noi suntem prieteni de multă vreme.

Bătrânul nu mai era însă interesat. Mi-a spus:

— După cum ţi-am zis şi mai devreme, fiul meu Bill conduce acum afacerile. Ai grijă să nu-i stai în cale.

Acum mi-era foarte clar că cei din neamul Jervis nu avuseseră nici un amestec în moartea lui Renny, aşa încât mi-am propus ferm să nu mai am de-a face cu nici un Jervis, din principiu. Dar nu i-am spus nimic bătrânului Herman, căci era posibil s-o interpreteze greşit. I-am promis deci că nu voi sta în calea lui Bill şi am plecat acasă, simţind nevoia să beau degrabă ceva.

„Le Cirque” avea o istorie proprie şi acolo găseai întotdeauna o masă liberă.

Am observat un procentaj mai mare de doamne care luau masa la Drexel Burnham. Încăperea părea mai agreabilă datorită prezenţei lor numeroase, deşi era decorată tot în stil decadent, poate din cauză că băieţii Drexel n-au înţeles niciodată cu adevărat ce anume comercializau.

Altfel, New York-ul pe care l-am revăzut în plimbarea mea pe Grand Central nu părea deloc schimbat. Plutea aceeaşi atmosferă de indispoziţie generală. Traficul era mai intens ca niciodată; nici Madonna, dacă ar fi apărut goală, tot n-ar fi prins un taxi liber. Parcă şi construcţiile se mai înmulţiseră, iar femeile de pe stradă mi se păreau mult mai tinere. Alex Rose a sosit la masă învăluit într-un nor de suspiciune. Expresia lui trăda şi mai mult mister. În

costumul dungat şi cu cravata Brook, arăta ca un avocat prosper sau ca un viclean patron. Avea o ţinută perfectă.

La rândul meu, şi eu eram îmbrăcat într-un splendid costum albastru după moda italienească, cu rever dublu, mirosind vag a naftalină, şi cu o cămaşă Dunhill din bumbac. La mână aveam un ceas Piaget din aur pe care-l primisem, deşi n-ar fi trebuit, cu ocazia unui arbitraj. Micuţa Alison ar fi stat o săptămână la pension cu banii plătiţi pe cravată.

— Nu înţeleg, a spus Rose privind în jurul încăperii luxoase. Ai câştigat cumva la loterie?

Nu i-am comunicat că plătea Rita.

— După cum ţi-am spus şi la telefon, n-am aflat nimic nou despre vărul tău.

— M-am gândit că, după ce vom vorbi, vei da câteva telefoane.

— Ei, ca să fiu sincer, am vorbit cu un tip din LaGuardia.

— Şi?

— Renny Chevalley a decolat în ziua aceea la două şi un sfert.

— Mulţumesc.

Ed Hawley văzuse avionul la trei şi jumătate. Drumul până la Newbury dura patruzeci de minute, mers continuu. Era o veste foarte bună.

Am luat o masă foarte copioasă – écrevisses, ris de veau, creme brulée -, am economisit ceva din banii Ritei la Muscadeul pentru antreuri, dar apoi m-am aruncat la un Chambertin ‘85 când am ajuns la primul fel.

L-am mai iscodit în legătură cu munca lui de detectiv şi am aflat o mulţime de lucruri interesante. Rose era foarte nedumerit în legătură cu invitaţia mea, dar de felul lui era un vorbăreţ, aşa că a uitat foarte curând de asta şi s-a simţit foarte bine. Până să ajungem la desert, mi-a împuiat capul cu ultimele principii ale unui detectiv particular, cu relatări despre tot felul de companii financiare şi cu explicaţii

despre microfoanele ce-ţi transmiteau la cerere conversaţiile telefonice înregistrate.

— Nu e nici un secret, m-a asigurat el zâmbind ca un copil fericit.

Ştiam însă că el nu e prost, aşa că s-a abţinut de la băutură. În ambele sticle a rămas destul vin ca să se veselească personalul de la bucătărie. A observat că oamenii ne urmăreau din priviri şi, când am ajuns la nota de plată, mi-a spus:

— M-ai folosit drept paravan, nu-i aşa?

Am negat, bineînţeles. A observat că mă mişc cam ţeapăn când am ieşit din restaurant.

— Tot te mai resimţi după accident?

— Cineva mi-a pus o puşcă în plex.

Rose a râs şi m-a bătut pe spate, atingându-mă într-o altă zonă dureroasă.

— Bine ai venit în Ţara Detectivilor Particulari, amice. Pe cine ai supărat?

— Pe un inocent privitor.

— Asta te va învăţa să-ţi vezi de treburile tale.

A râs iar.

— Cum de i-ai spus lui Jack că Ron a fost omorât înainte de a-l anunţa poliţia?

— Ţi-am tot spus, Ben: trebuie să-ţi faci relaţii, omule. Eu plătesc compania de pază. Eu completez cecurile. Îmi sunt datori. Ei ştiu foarte bine că dacă nu-mi furnizează toate informaţiile legate de casa familiei Long, îmi voi căuta imediat o altă companie de pază.

— Dar cum de au aflat? N-a fost nici o alarmă.

Rose a încetat să mai râdă şi expresia lui s-a înăsprit. M-a privit încruntat.

— Au un scaner radio. Interceptează canalele de emisie ale poliţiei. Ar trebui să-ţi cumperi şi tu unul, Ben. Am plecat! Mai ţinem legătura.

Următoarea mea oprire a fost la sediul firmei Harkin & Locke. Buddy Locke era cel de-al doilea protejat al meu.

Sunasem dinainte ca să mă programez, dar secretara îmi spusese că doamna Harkin are programul ocupat până la sfârşitul lunii. Eu i-am răspuns secretarei că vin oricum. Era o clădire bine păzită, pe Fifth-seventh Avenue, între bulevardele Fifth şi Sith, dar m-am gândit că de paza din hol am să pot trece.

În anticamera firmei Harkin & Locke te izbeau trei lucruri: o blondă uluitor de frumoasă, care-ţi ieşea în întâmpinare, o privelişte superbă asupra lui Central Park şi o sculptură japoneză care, dacă presupunerea mea nu era greşită, fusese furată dintr-o mânăstire din Kyoto.

— Oh, domnule Abbott! Doamna Harkin a intrat tocmai acum într-o şedinţă.

— E-n ordine. Mi-am adus o carte de citit.

M-am aşezat în faţa unui tip care citea „Wall Street Journal” cu o nonşalanţă extraordinară. M-a cercetat pe deasupra ziarului. Am vrut să-i spun că nu venisem pentru vreo slujbă, dar m-am gândit că dacă era perspicace îşi dădea seama şi singur de acest lucru.

Chiar îmi adusesem o carte şi am deschis-o cu multă plăcere la prima pagină. Era un nou roman al lui Patrick O’Brian. Când secretara m-a întrerupt peste vreo oră, ca să-mi spună că doamna Harkin era tot în şedinţă, i-am exprimat mulţumirile mele. Era aproape ora cinci când m-a întrerupt din nou. Am întrebat-o dacă îmi poate oferi o cafea. Mi-a adus cafeaua într-o ceşcuţă de porţelan de Limoges, ceea ce m-a încântat, pentru că, printre numeroasele lucruri pe care le aflasem despre cei doi piraţi, unul era acela că cei doi se respectau. Buddy Locke înclina spre băuturile slabe cu sifon, în timp ce Leslie tremura la gândul de a da ceva pe gratis.

— Domnule Abbott?

— Da? Mi-am pus un semn de carte.

— Doamna Harkin este aşteptată la Clubul Downtown Athletic la ora şase, dar vă poate primi chiar acum.

— Grozav! Să termin paragraful.

Am terminat capitolul, mi-am pus tacticos cartea în servietă şi am urmat-o pe blondă în biroul lui Leslie. Bineînţeles că am găsit-o vorbind la telefon, cu spatele spre mine, privind pe fereastră.

— Imediat va vorbi cu dumneavoastră, mi-a şoptit secretara.

— Cine e individul? i-am şoptit drept răspuns, arătând spre o matahală de bărbat, într-un costum strâns pe el, care şedea pe scaun într-un colţ.

— Cred că este de la pază.

Leslie îşi roti scaunul şi închise telefonul.

— Mulţumesc, Doreen.

Doreen se grăbi să iasă. Tipul de la pază mi-a aruncat o privire cercetătoare de poliţist, dar nu i-am acordat nici cea mai mică atenţie. Leslie Harkin mă privea încordată.

N-o mai văzusem de cinci ani, de la proces. Dacă aş spune că semăna foarte bine cu Rita Long, ar însemna că aş fi de părere că toate femeile frumoase, cu păr superb, arată la fel. Ambele femei aveau o personalitate foarte puternică, dar frumuseţea lor era diferită. Ca s-o cunoşti pe Rita Long îţi trebuia un ghid. Ca să te asociezi cu Leslie Harkin aveai nevoie de escortă sau trebuia să fii inconştient.

Din punct de vedere fizic, Leslie era mai subţire, mai trasă la faţă şi mai subţire la trup. Era mai în vârstă decât Rita cu câţiva ani, ceea ce se şi vedea foarte bine. Obrajii i se lăsaseră ca urmare a muncii peste program, a deselor călătorii cu avionul şi a nopţilor de nesomn.

Impresia generală era însă aceea că aveai în faţa ochilor o femeie energică şi mă gândeam că, dacă ar fi avut posibilitatea să stea în pat o lună, s-ar fi ridicat absolut refăcută. Ceea ce te frapa imediat la ea erau ochii de un albastru-violet. Avea un fel deosebit de a deschide ochii larg şi nu cunoscusem încă nici un bărbat care să nu fi fost fermecat de privirea ei tulburătoare.

Acum, după ce mă vânduse procurorului statului, eu mă consideram imun la privirea lui Leslie. Dar am tresărit când

i-am văzut silueta familiară şi m-am înroşit când s-a uitat la mine. Fusesem înnebunit după ea, iar inteligenţa ei deosebită mă speria şi acum. Simţeam faţă de ea o teamă respectuoasă. Poate că nu o iubisem, dar sigur este că reuşea încă să mă tulbure şi mi-am dat seama imediat că nu reuşisem s-o urăsc.

— Ce vrei, Ben?

Nu o uram, dar tare aş fi vrut s-o bat în propriul ei joc.

— Omul de pază e pentru mine?

— Tu ce părere ai?

— Eu cred că ai o conştiinţă încărcată.

— Mă acuzi de ceva?

— Sunt în căutarea unor informaţii. Toată lumea mi-a spus că tu eşti în măsură să mi le furnizezi.

— Ce vrei să ştii?

— Nu vreau să vorbesc de faţă cu acest King Kong.

Tipul se mişcă pe scaun. I-am spus lui Leslie:

— Spune-i că nu-i fac nimic dacă se poartă cum trebuie.

I-am zâmbit cu subînţeles. Leslie se uită la ceas şi în clipa aceea am ştiut că am câştigat.

— Mulţumesc, i-a spus ea omului de pază. Poţi pleca.

— Eşti sigură?

— Ieşi afară ţi-am spus!

El a clipit des şi a ieşit.

— Leslie, de ce ţi-ar fi frică de mine?

— Ben, sunt ocupată. Întreabă-mă ce te interesează.

Înainte de a-mi formula întrebarea, a sunat telefonul. A răspuns fără să-şi ceară scuze şi a turuit cinci minute. Au mai trecut cinci minute de conversaţie, de data asta în japoneză. După ce a închis, i-am spus:

— Sunt impresionat. Când ai învăţat japoneza?

— Ce vrei să ştii?

În momentul în care am deschis gura, ea s-a uitat la ceas – de data asta era sincer interesată de oră.

— Iisuse, trebuie să plec. Haide, vorbim în maşină. Am plecat, ea aruncând ordine în dreapta şi-n stânga,

secretarelor şi asistenţilor ei, urmată de un vice-preşedinte care-i ţinea nişte acte la semnat.

Avea o limuzină Rolls-Royce, despre care auzisem că gonea cu două sute şaptezeci şi cinci la oră.

— O duci bine.

— Ştii cum sunt japonezii. Sunt încântaţi de propriile lor produse.

— Buddy ce conduce?

— Un Dodge Viper.

— Sunt gelos.

Ne-am urcat în maşină şi imediat a sunat telefonul. A răspuns, din nou fără să se scuze, şi a vorbit iar în japoneză, în dreptul străzii Houston a închis cu un vesel „Banzai!”.

— Zi! mi-a spus ea, notându-şi ceva într-un carneţel.

I-am spus:

— Ce ştii despre… şi a sunat telefonul.

Conversaţia a durat până când maşina s-a oprit în traficul aglomerat de pe Canal Street. S-a apropiat un cerşetor care ne-a bătut în geam cu o cutie de carton. Am lăsat geamul jos.

— Ce faci? m-a întrebat Leslie.

I-am luat aparatul şi i l-am dat cerşetorului, după care am ridicat geamul la loc.

— Ai înnebunit? E un telefon de două mii de dolari…

— O să ţi-l dau pe-al meu. Acum îmi răspunzi la întrebare?

— I-ai dat aparatul meu.

— Data viitoare o să-i dau agenda ta. Taci odată din gură şi spune-mi ce ştii despre LTS?

Mi-a răspuns:

— Am auzit eu că urmăreşti să afli ceva despre LTS.

Trebuie să recunosc că am simţit o enormă satisfacţie pentru faptul că reuşisem să-mi manipulez fosta iubită şi protejată. Numai un ucigaş profesionist, specialist în electronică, putea afla ceva despre situaţia financiară a lui Jack Long. Dar m-am gândit bine în timpul acelui week-end şi mi-am dat seama că n-aş fi obţinut nimic de la Leslie dacă

veneam la ea ca un simplu detectiv amator pus pe cercetări în cazul lui Jack Long. În schimb, dacă mă prefăceam că sunt implicat în vreo afacere, întrebările mele aveau greutate, în special dacă ea se arăta interesată de afacere.

Fusesem aproape sigur că se vor răspândi ceva zvonuri după petrecerea din ultima săptămână. În ziua aceea aranjasem şi masa de la „Le Cirque”, cu un străin misterios, pentru ca mulţimea oamenilor de afaceri să aibă ce comenta.

— Ei bine, nu da crezare la tot ce auzi.

Uitase de telefon. Ochii îi străluceau minunat.

— Ce ai auzit?

— Spune-mi tu mai întâi.

— Bine. Ascultă, Ben: Jack Long merge la Ingersoll în Salomon, de parcă ar fi interesat în emiterea unor obligaţiuni.

— Bănuiesc că nu eşti implicată.

— Ce vrei să spui?

— Astea nu prea sunt noutăţi.

— Da? Atunci ce zici despre faptul că se învârte pe lângă Flying Dutchmen.

— Haida-de, am spus eu neîncrezător. Face afaceri cu Fraţii Olandezi de foarte mult timp.

Interesant! Părea că Jack Long urmărea să obţină un împrumut serios. Fie sub formă de obligaţiuni, fie un împrumut particular de la cămătarii Fraţii Olandezi. El avea să plătească nişte dobânzi pe care oamenii de afaceri le suportă numai atunci când nimeni altcineva nu este dispus să le acorde împrumut cu o dobândă normală. Cu o dobândă scăzută şi cu banii obţinuţi din împrumut, poate că – dar numai poate – LTS era în impas.

Cu ceea ce obţinusem până atunci era ca şi cum aş fi încercat să împuşc nişte peşti într-un acvariu. Nu pentru că aş fi fost mai deştept decât Leslie Harkin – nimeni nu era -, dar, în adâncul sufletului ei, Leslie avea să fie întotdeauna protejata şi angajata mea şi de aceea nu se credea mai

deşteaptă decât în ziua în care ne întâlnisem. De asemenea, ea era în continuare avidă de putere, în timp ce mie puţin îmi păsa. Acest lucru îmi permitea să privesc mult mai departe şi mă plasa în avantaj faţă de ea. Mă gândeam dacă să profit chiar atunci de situaţia de superioritate creată ca să aflu şi mai multe. M-am gândit intens, simţindu-mă atras de vanitatea ei, şi am ales, cu înţelepciune, lăcomia.

— Eu cobor aici. Trebuie să mă întâlnesc cu un tip. Maşina ei tocmai trecea pe lângă Trinity Church, la începutul Wall Street-ului.

— Aşteaptă! Spune-mi ce urmăreşti, Ben? Nici n-am ştiut că te-ai întors. Ţi-au suspendat interdicţia?

— Mi-a părut bine că am stat de vorbă. Salută-l pe Buddy din partea mea. Spune-i că vreau să mă plimb cât de curând cu Viper-ul lui.

— Ben, ce dracu’ pui la cale?

— Deocamdată doar mă acomodez. Şofer, opreşte aici.

— Nu! Vino cu mine. Îl pun să te aducă înapoi. Mai stai doar câteva minute. Te rog, Ben. Trebuie să vorbim.

Mi-am ridicat manşeta şi m-am uitat la ceas. Părea surprinsă că mai aveam încă ceasul acela.

— Bine. Merg mai departe. Tipul mă va aştepta.

— Deci, cu ce te ocupi?

— Sunt în faza de cercetare. N-am demarat încă nimic.

— Ai nevoie de bani?

— Deocamdată nici nu ştiu de cât am nevoie.

— Ben, tu îmi spui cât şi noi îţi dăm.

— S-ar putea să fie un preţ cam piperat pentru japonezii tăi precauţi.

— Lasă-mă pe mine să judec asta.

Nu i-am răspuns nimic. Leslie mi-a spus:

— Mai gândeşte-te.

I-am promis că mă voi gândi.

— Ce te-a făcut să acţionezi? m-a întrebat ea. Afacerea lui Long de la Hong Kong?

Acum îmi urmărea cu multă atenţie reacţiile. Am bănuit că se referă la fabrica lui Ron Pearlman. Dar nu mă pricepeam la electronică la fel de bine ca ea, nu ştiam în ce alte afaceri e băgat Jack Long şi nici ce sfori trage.

— Pare o afacere importantă, m-am aventurat eu. Mă întreb cât de tare s-a implicat.

— Bună întrebare, a răspuns Leslie, la fel de ambiguu. Care este programul lui de plată?

Am dat evaziv din cap. Până aici, Leslie nu-mi plătise nici măcar un bilet de tren, ce să mai vorbim de un prânz.

— Una dintre cele mai importante întrebări, a reluat ea, tot atât de ambiguu. Mult prea ambiguu. Dar brusc a simţit că-i întind o cursă. Stai puţin! Nu Ron Pearlman a fost ucis în oraşul tău?

— Împuşcat!

— Asta te-a pornit din loc? O expresie dispreţuitoare i-a apărut pe chip, iar ochii i s-au micşorat bănuitori.

Am râs.

— Da. Ideea mi-a venit acum două săptămâni.

— Îi cunoşti programul de plăţi?

Rolls-Royce-ul este o maşină foarte silenţioasă. Nici un automobil din lume nu este mai silenţios decât era Rolls-ul ei în momentul acela şi nici nu puteai întâlni o atmosferă mai rece decât cea din maşina în care mă aflam.

— Nu, nu-l ştiu. Şi nici tu nu-l ştii.

— Vrei să facem pariu?

— Ştii ce se vorbeşte. E o companie foarte retrasă şi secretoasă.

— Am un informator.

— Informatorul tău nu ştie. Jack Long nu e genul de tip care să vorbească despre aşa ceva cu oricine, doar dacă nu te culci cu economistul lui.

— Îl cunoşti pe Long?

— Bineînţeles. Am luat cina împreună noaptea trecută. Este un tip care ştie ce vrea. Probabil că nici soţiei nu i-ar

spune ce treburi învârteşte şi ce câştiguri are. Sau când intră în posesia lor.

— La sfârşitul acestui an. Peste mai puţin de trei luni. La treizeci şi unu decembrie.

Asta este, mi-am zis.

— Prostii, am spus. Faci speculaţii. Eu mă gândeam la luna iunie.

— La optsprezece luni după ce încheie afacerea. Bilete de bancă. Ceva de ordinul a două sute douăzeci şi cinci de milioane.

I-am spus:

— Nu pare îngrijorat. Tipul vrea să se extindă în Singapore.

Leslie se însenină. Ochii îi străluceau din nou.

— Ştiam eu că urmăreşti o afacere, a spus ea triumfătoare. Lucrezi pentru el. Haide, Ben, nu te mai ascunde. Lasă-ne şi pe noi să intrăm în afacere. Vorbim cu bancherii lui.

— Nu cred că este o idee prea bună, Leslie. Nu-mi caut parteneri.

— Pentru că am depus mărturie împotriva ta?

Am privit-o cu seriozitate, privire pe care o putea interpreta în mai multe feluri.

— Nu ai încredere în mine.

— Şi nu am dreptate să procedez aşa?

— Iisuse, vrei să te răzbuni! Ai venit cu afacerea asta la mine ca să-mi faci în ciudă că nu pot intra şi eu în ea. Ei bine, dă-mi voie să-ţi spun ceva, Ben. Buddy şi cu mine îţi vom fura afacerea. Te vom lăsa pe dinafară.

A fost nevoie să-mi reamintesc cum că nu era vorba decât de o afacere imaginară. Nu aveam nici un plan, nu voiam să preiau conducerea companiei LTS. Ar fi fost amuzant ca firma Harkin & Locke să distrugă compania LTS sau să se autodistrugă încercând să-mi pună în aplicare fantezia. Dar nu mai era deloc amuzant dacă îmi apărea numele; numai faptul că mă aflam în Rolls cu Leslie şi echivala cu o violare

a sentinţei judecătoreşti. Şi n-ar fi deloc amuzant în cazul în care Jack Long ar fi nevinovat.

— Lasă-mă aici.

Limuzina ei a pornit în mare grabă – cu siguranţă că era în căutarea unui telefon de unde să-l sune pe Buddy Locke şi să demareze urmărirea lui Long.

M-am îndreptat spre metrou, gândindu-mă dacă nu cumva creasem un monstru. Am telefonat la biroul lui Jack Long din Grand Central. Jack m-a salutat cu căldură, dându-mi de înţeles, în mod subtil, că oferta de slujbă din week-end-ul trecut fusese făcută doar în glumă.

I-am spus:

— Încearcă să nu mă amesteci, dar trebuie să ştii că vechii mei parteneri, Harkin şi Locke, se pregătesc să te atace.

A făcut o pauză cam lungă înainte de a izbucni în râs.

— O să-i termin!

Am ajuns acasă foarte deprimat, cu o durere acută în tot trupul. Mă descurcasem bine la New York şi ar fi trebuit să mă simt grozav. Dar, mai întâi în tren şi apoi când m-am urcat în maşină, m-am simţit ca un renegat. Bătrân şi inutil. Nici măcar mirosul dulce de fum ce se ridica din pădure, în seara rece de toamnă, n-a reuşit să mă dispună, iar când am ajuns acasă şi m-am retras în bibliotecă, grăbindu-mă să fac focul, am avut senzaţia că pereţii încăperii mă apasă.

Caraghios era faptul că tocmai afacerea cu preluarea Companiei LTS, în care Leslie credea cu tărie, mă putea scoate din joc. Nu-mi dădeam seama dacă mi-e frică să încerc sau mă hotărâsem în sfârşit să ascult de mătuşa mea Connie, care-mi spunea că Long pune la dispoziţie locuri de muncă şi aduce venituri; ca atare, ce drept aveam eu să mă amestec unde nu era treaba mea? De ce să-i fur creaţia?

Mă gândeam că ar fi trebuit s-o sun pe Rita şi să-i spun ce făcusem, dar cu cât mă gândeam mai mult, cu atât îmi era mai greu s-o fac. De fapt, ar fi fost posibil ca ea să-mi spună cel puţin jumătate din lucrurile pe care le aflasem de la

Leslie. Şi mi se părea ciudat că nu-mi vorbise despre faptul că Jack strângea bani.

M-am dus în birou şi am cercetat robotul telefonic. Mă căutase cuplul căruia îi arătasem reşedinţa Tilden, în seara în care fusesem la cină la familia Long, ca să-mi spună că se hotărâseră pentru o casă la Salisbury. Am fost dezgustat. Eram foarte sigur că se hotărâseră pentru Tilden Place. M-am întrebat unde greşisem. Situaţia economică nu era mai bună în Salisbury, dar agentul imobiliar de acolo reuşise mai bine.

Al doilea mesaj era de la Rita, care mi s-a părut foarte deprimată. Suna în felul următor: „Ben, te rog telefonează-mi. Oricând. Mă culc târziu”.

— Bună! Acum m-am întors de la New York.

— Ai mâncat?

— Nu. Dar mi s-a făcut foame. În schimb, la prânz am mâncat foarte bine.

— Vrei să aduci tu nişte pizza?

O seară petrecută cu Rita era mult mai îmbietoare decât o seară cu mine însumi, lăsat în voia gândurilor negre.

— Altceva nu mai vrei?

— Orice.

— Nu pari prea veselă.

— Am avut o discuţie foarte deprimantă cu Ira Roth. Au de gând să mă aducă în faţa Curţii cu Juraţi.

— Ira ţi-a spus acest lucru?

— Am înţeles din vorbele lui.

— El nu e tipul care s-o ia pe ocolite. Merge tot înainte până câştigă.

— Cred că am învăţat cum să-i citesc pe avocaţi, mi-a răspuns ea, mohorâtă. Am observat că era îngrijorat.

— Ajung la tine cam într-o oră.

Castelul era luminat precum Plaza Hotel – la toate ferestrele erau luminile aprinse, pajiştea era scăldată în lumină şi fiecare alee se contura clar sub această lumină strălucitoare.

— Aici, sus, a strigat Rita din foişor. Uşa e deschisă.

Am pornit cu pizza prin casă, apoi am urcat scările spre foişorul îngheţat. Ea şedea la punctul de observaţie, îmbrăcată cu un pulover de lână şi cu o vestă deasupra.

— În seara asta nu suport să stau în casă. Ai ceva împotrivă să mâncăm aici?

— Dacă n-ai nimic împotrivă să mănânci o pizza îngheţată.

A făcut loc pe masă ca să pun cutia cu pizza, apoi mi-a dat o bere.

— Cum a mers la New York?

— Când oamenii vorbesc despre afacerea lui Jack la Hong Kong, ei se referă la fabrica de tipuri a lui Ron?

— Probabil. Era cea mai mare şi cea mai nouă de-acolo.

— Şi chiar a plătit Jack două sute cincizeci de milioane ca să preia afacerea?

— Da.

— Împrumutându-se de la bancă?

— Da.

— Cu o dobândă de zece la sută şi un termen de optsprezece luni? Adică până la treizeci şi unu decembrie?

— Aşa cred. Nu prea sunt la curent cu ultimele operaţii. Dar parcă despre treizeci şi unu decembrie era vorba. Hei, eşti foarte bun, Ben.

— La New York aşa şi trebuie să fii. Problema este că numai Jack ştie care-i adevărata situaţie. A modificat ceva? Cum intenţionează să plătească datoria? Sunt mai multe variante, dar eu am o presimţire că are greutăţi. Şi tot aşa crede şi un rechin din New York cu care am vorbit astăzi.

Am deschis cutia, am tăiat pizza cu briceagul meu şi am scos o bucată. Rita a muşcat din ea cu plăcere.

— Ai o copie a contractului?

— Nu aici.

— Aş vrea s-o văd. Vreau să aflu ce intenţii are Jack… Cu ce are de gând să se achite faţă de familia lui Ron?

— El speră să plătească cu bani lichizi. Acesta era scopul lui când a preluat afacerea.

— Poate plăti în acţiuni dacă nu face rost de banii necesari?
— Ron acceptase şi acţiuni.
— Sigur?
— Da. Atâta timp cât LTS era o companie prosperă. Şi este.
— Eşti sigură de lucrul ăsta?
— Nu mai sunt sigură de nimic.
— Şi dacă Jack nu reuşeşte să adune banii necesari? Va pierde cei zece la sută?
— Toate cele două sute cincizeci de milioane.
— Ai citit contractele?
— Am citit condiţiile. Am fost de acord să-i plătim lui Ron două sute şi jumătate, timp de cinci ani.
— Cum?
— Ce ţi se pare aşa de ciudat?
— Jack spunea tot timpul că Ron era un nepriceput, un diletant. De ce l-ar fi vrut ca director şi să-i mai plătească şi salariu?
— Ron a insistat. Altfel nu voia.
— De ce? Doar ca să obţină salariul?
— Ron nu era un diletant. Ţinea să-şi păstreze relaţiile de la Hong Kong. E un bun punct comercial. Cine ştie ce se poate întâmpla după ce chinezii vor prelua conducerea în 1997? Ron intenţiona să conducă operaţiunea atâta timp cât se întrevedeau noi posibilităţi.
— Cred că acest lucru îl înnebunea pe Jack.
— Nu-i plăcea.
Imediat mi-a trecut prin minte că, Ron fiind mort, nu numai că Jack îşi recupera soţia, dar scăpa definitiv de Ron, care-i stătea ca un ghimpe în ochi.
Rita m-a dezaprobat.
— Acum se străduieşte să-l înlocuiască pe Ron la conducere. Este o adevărată zăpăceală. Te pricepi la cipuri?
— Ştiu că oamenii speră să se îmbogăţească cu ele.
— Ei bine, asta urmărea şi Ron. La fel ca şi IBM şi Sony.

— Nu era deloc momentul să piardă un director.
— Chiar şi unul combinat cu propria-i soţie, a aprobat Rita.
— Dar eu tot vreau să văd contractul.
— O să pun pe cineva să mi-l trimită prin fax. Eu nu pot părăsi acum acest stat.
— Nu-i spune lui Jack.
Rita a zâmbit.
— Am şi eu prietenii mei.
M-a sunat a doua zi în jurul prânzului.
— Am primit copia.
— Vin imediat!
Faxul lor, de trei mii de dolari, cu laser, trimisese o copie perfectă. M-am aşezat chiar la biroul lui Jack, o masă de lucru cu intarsii, datând din secolul al nouăsprezecelea, şi am citit cele zece pagini, cuvânt cu cuvânt, aşa cum mă învăţase tatăl meu, ca să nu mai dau banii la avocaţi.
Mi-am notat ceva. Când am ajuns la ultima pagină, am recitit tot contractul. Apoi m-am întors în direcţia pajiştii şi l-am citit a treia oară. Am găsit-o pe Rita în bucătărie. Privea în gol.
— L-ai citit? am întrebat-o eu.
— De cum l-am primit.
— Ai văzut şi tu ce-am văzut eu?
— Da. Ticălosul ăsta l-a omorât.
Dacă plecam de la premisa că el era un falit, contractul acela reprezenta un foarte bun motiv pentru Jack ca să-l omoare pe Ron.
Exista o clauză în contract, pe ultima pagină, unde scria că dacă Ron nu-şi poate exercita cei cinci ani de conducere, atunci LTS avea posibilitatea de a renunţa la afacere şi de a-şi recupera cei zece la sută.
Cu Ron mort, nimic nu-i mai stătea în cale. Moştenitorii lui Ron – probabil tatăl său – mai deţineau încă o parte din LTS. Dar Jack era la ananghie. Nu avea de unde să plătească cele două sute de milioane şi jumătate până la treizeci şi unu decembrie.

Conducerea unei afaceri se bazează pe speranţe şi pe neîncredere. Jack ştia că dacă nu reuşea să-şi plătească datoria fată de Ron, bancherii aveau să-i cerceteze situaţia datoriilor şi nu le-ar fi plăcut ce ar fi descoperit. Iar apoi ar fi vorbit cu cămătarii lui şi i-ar fi impus aceleaşi restricţii ca în cazul lui Donald Trump şi Robert Maxwell: n-ar mai fi putut achiziţiona nimic; n-ar mai fi obţinut nici un împrumut special; şi nu s-ar mai fi putut lansa în voie pe piaţa cipurilor.

Rita arăta foarte rău.

— N-ai ştiut despre asta? am întrebat-o.

— Cred că a stabilit aceste condiţii după ce am citit eu prima variantă a contractului.

— Dar cum a reuşit să-l împuşte pe Ron când el era la Washington D. C.?

— L-a plătit pe Rose ca să facă treaba, a spus Rita, iar eu înclinam să cred că supoziţia era întemeiată, deşi mă întrebam dacă Rose o făcuse personal ca să-i facă plăcere lui Jack. Cui să-i spunem?

— Mai întâi îi vom spune avocatului tău, am zis eu. Să-i dăm un punct de sprijin de la care să pornească.

Tatăl lui Ira Roth avusese un magazin alimentar chiar lângă gara de mărfuri. În timpul Marii Crize căpătase faima de om foarte darnic, iar după cel de-al doilea război mondial – cea de financiar nechibzuit. A murit în jurul anului 1970, falit, iubit şi admirat. Ira, pe care bătrânul îl obligase să urmeze Facultatea de Drept, îşi petrecuse toată viaţa înghiţind toate remarcile celor din jur care îl comparau tot timpul cu tatăl lui. Îi spuneau întruna că niciodată nu se ridicase la nivelul de gentileţe al tatălui său. Din acest punct de vedere mă asemănăm eu cu avocatul Ritei.

Cu douăzeci şi cinci de ani mai în vârstă decât mine, Ira era bogat, viguros şi foarte activ. Purta un splendid costum cu vestă, demodat, cravate înflorate şi nelipsita pălărie cu borurile curbate. Semăna foarte bine cu unul din

personajele din filmele lui Frank Capra, personaj negativ sau pozitiv, fiecare cum prefera. Avea biroul central în Plainfield, lângă tribunal, şi locuia la o fermă în stilul celor din Vest, pe Morris Mountain, nu departe de casa Ritei. Era combativ, exact aşa cum îi stă bine unui avocat, şi foarte convins că era cel mai deştept om din ţară, ceea ce nu era pe de-a-ntregul neadevărat. Când eram copil, mă intimida prezenţa lui. Ca adult, îi înţelesesem mai bine calităţile, dar tot mă intimida.

— În primul rând, a spus el când am sunat la uşa casei de la Open Gate Farm, ce caută Ben acolo?

— El e de partea mea, a spus Rita.

— El este martorul acuzării. Ben, nu te pot vedea.

— Rămâne, a spus Rita.

— Doamnă Long…

— Rămâne.

Ira i-a răspuns:

— După cum v-am explicat şi mai înainte, doamnă Long, când m-a contactat soţul dumneavoastră, cele mai mari succese le-am avut cu martorii ascultători. Aveţi încredere în mine sau angajaţi pe altcineva.

Rita s-a uitat spre mine. Am spus:

— Noi credem că domnul Long a angajat un detectiv particular ca să-l omoare pe Ron Pearlman.

— Din gelozie? a întrebat avocatul, dispreţuitor.

— Nu. Pentru a anula un contract.

Avocatul a ridicat sprâncenele lui stufoase. Îi captasem atenţia.

— Ca să anuleze ce fel de contract?

— Cu Ron Pearlman mort, Long scapă de o grămadă de datorii. În contract există o clauză care-i lasă o portiţă de scăpare şi se pare că Long are probleme fiscale. Dacă ar fi fost obligat să-şi onoreze contractul, băncile i-ar fi închis conturile.

— Foarte interesant. Îmi propuneţi să adopt tactica de apărare din cazul Carolyn Warmus?

— Care caz Carolyn Warmus?

— Apărarea se baza în cazul acela pe supoziţia că, de fapt, iubitul doamnei Warmus împuşcase victima şi făcuse de aşa natură ca doamna respectivă să fie găsită vinovată.

— Dar n-au găsit-o vinovată?

— Tocmai asta voiam să spun.

Ne-a invitat în casă. Am luat loc pe nişte scaune într-un salonaş de lângă un living foarte mare. Ira şi-a îndreptat toată atenţia spre Rita.

— E un caz foarte complicat, doamnă Long. Dacă juriul va crede că încerci să-l duci de nas cu poveşti cusute cu aţă albă, ar putea trage imediat concluzia că ai inventat totul pentru că, pur şi simplu, nu ai altă apărare. Cu alte cuvinte, te va găsi vinovată.

— Dar apărarea mea se bazează pe ceva, nu? Nu merită încercat?

— Pune-te în locul avocatului acuzării. Are ocazia de a te condamna – te-a descoperit la locul crimei, cu arma lângă tine şi cu amprentele tale pe ea. Sau îl poate condamna pe soţul tău care, din nefericire, nu pare gelos şi care, din întâmplare, a dat mâna cu preşedintele la Washington D. C. În ziua în care victima a fost împuşcată.

— Dar cum rămâne cu criminalul plătit? am întrebat eu.

— Ben, te superi dacă te întreb de ce eşti atât de interesat de acest caz?

— Cred că Ritei i s-a făcut o înscenare.

— Există ceva între voi doi despre care ar trebui să ştiu înainte de a pleda cazul dumneavoastră, doamnă Long?

— Te vom informa la timp, a spus Rita. Hai să mergem, Ben.

Roth s-a ridicat. I-am spus.

— Ira, poate conta doamna Long pe discreţia ta în această problemă?

— Bineînţeles, s-a repezit el.

— Scuză-mă, dar trebuia să te întreb.

— Nu sunt de vânzare, a replicat Roth. Puteţi avea încredere în mine, doamnă Long. Dacă nu, vă puteţi primi banii înapoi, minus costurile. Ben, pot să vorbesc ceva cu tine?

— Te ajung din urmă, i-am spus Ritei, care a împins uşa şi s-a grăbit să coboare treptele verandei, îndreptându-se spre maşină.

— Ben, te implor, ai grijă ce faci. Este un caz foarte delicat. Strângerea informaţiilor are cea mai mare importanţă. Dacă nu pot anula sentinţa pe baza amănuntelor tehnice, această femeie atrăgătoare va avea de-a face cu un juriu compus din persoane de vârstă mijlocie, care o vor pune la zid, cu rea-voinţă sau fără, văzând în acest caz şansa de a-şi răzbuna dezamăgirile personale din anii de şcoală.

— Detectivul soţului ei l-a împuşcat.

— Nu-i înrăutăţi situaţia. Dacă avocatul acuzării află de tine că vrei să-i condamni soţul, va încerca s-o acuze pe ea de infidelitate repetată, iar în acest caz îmi va fi foarte greu s-o mai ajut. Oricum va fi un circ întreg, încearcă să eviţi acest lucru.

— Te-am auzit, Ira, dar am impresia că nu vrei să vezi lucrurile aşa cum sunt.

— Asta mi-e meseria, Ben. Nu vreau ca juraţii să afle despre tot ce se întâmplă… Apropo, Ben… El a făcut aici o pauză mai lungă. Ai mai spus cuiva despre caseta video pe care Rose te-a plătit ca s-o înregistrezi?

— Numai lui Rita.

— Să nu mai spui la nimeni.

— Rose mi-a spus că voi fi obligat să depun mărturie.

— Nici pomeneală! Tu eşti martorul acuzării şi ai văzut trupul acelui bărbat. Dacă ţii la femeia asta, ţine-ţi gura.

— Mie îmi convine. Rose m-a ameninţat că mă va obliga să depun mărturie.

— Ştiu. Asta a fost singura propunere idioată pe care au emis-o aşa-zişii avocaţi ai lui Jack Long. Au venit şi cu câteva

idei bune. Nu vreau ca doamna Long să apară ca o femeie uşuratică în faţa juriului. Am destul de furcă cu cazul ei.
— Dar nu este uşuratică.
— Mi-e teamă că nu-i va fi de ajutor părerea ta.
— Ira! Acum mi-am amintit de ceva.
— Ce?
— I-am povestit lui Vicky McLachlan.
— Dar lui Scooter MacKay nu i-ai spus? Ar putea publica ceva în „Clarion”. Sau să dea nişte nume.
— Numai lui Vicky i-am spus. Îmi pare rău. Am uitat. A fost o discuţie…
— Intimă? a bodogănit Ira.
— Cam aşa ceva.
— Ei bine, ar fi foarte avantajos pentru doamna Long dacă ai convinge-o pe Vicky să nu mai spună nimănui.
— Nu ne mai vorbim.
Ira părea foarte dezgustat şi mi-a vorbit la fel ca Alex Rose:
— Cu prieteni ca tine, doamna Long nu va mai avea nevoie de duşmani.
— Ai putea să vorbeşti tu cu Vicky?
— Va trebui să reflectez asupra problemei. Vicky e o femeie deşteaptă. Ea îşi dă seama că dacă aduce vorba despre discuţia voastră intimă, nu-i va fi de nici un folos în cariera sa. Dar dacă avocatul acuzării reuşeşte să afle de discuţia voastră, o va obliga pe Vicky să depună mărturie şi ea va spune totul, în mod cinstit.
— Nu-mi datorează nimic, am recunoscut.
— Nu e vorba de asta. E prea deşteaptă ca să mintă… Sau prea cinstită. Eşti sigur că nu ai mai spus nimănui?
— Absolut. Dar ştie Rose. Iar dacă este hotărât să-l apere pe Long pentru a se apăra pe sine, ce-l va împiedica să vorbească despre casetă ca s-o învinuiască pe Rita?
— Trebuie să fim puţin mai optimişti, a spus Ira sobru. Acest lucru ar valida teoria ta că Long l-a angajat pe Rose ca să-l omoare pe Ron Pearlman.

— Foarte amuzant.
— Dar eu mă voi strădui totuşi să conving juraţii că ea nu este o uşuratică.
— Dar despre desen ce ştii?
— Care desen? a întrebat Roth pe un ton care trăda nemulţumirea.
I-am descris schiţa făcută de Rita.
— Un craniu în loc de chip? Unde este?
— A dispărut.
Avocatul a oftat.
— Probabil că ea l-a ascuns.
— Jură că nu.
— Ei bine, a spus el, precaut, sper ca cineva cu influenţă asupra ei s-o convingă să ţină ascuns desenul acela. Sau, şi mai bine, să-l ardă.
El mi-a deschis uşa.
— Ce face mătuşa ta Connie?
— Bine.
— Te rog transmite-i salutări din partea mea.
— Mulţumesc. Ira, ce şanse are Rita?
— Ca şi tine când ai trecut prin procesul acela.
— Dar nu e vinovată.
— Ei bine, ea are un avantaj faţă de tine.
— Care?
— Ea are un povăţuitor.
— Eu am avut cei mai buni avocaţi.
— Întotdeauna m-am întrebat de ce n-ai apelat la mine. Ce s-a întâmplat? N-ai avut încredere într-un avocat de provincie?
— M-am gândit la tine, Ira.
— Te-aş fi scăpat.
— Poate că n-am vrut să scap.
— Dar erai nevinovat.
— Ştiu, Ira.
De când cu drumul la New York, tot încercam să înţeleg de ce nu reuşeam s-o urăsc pe Leslie Harkin pentru faptul că

mă vânduse.
— N-ai încălcat legea.
— Nu.
— Atunci de ce nu m-ai chemat?
— N-am respectat spiritul legii, Ira. Am profitat. Am meritat să fiu închis.
— Asta-i urmarea educaţiei nebuneşti pe care ţi-a insuflat-o mătuşa ta. Prostii de puritani.
— Am început o viaţă nouă, Ira. Nu mă mai simt vinovat.
Rita şedea ghemuită în maşină, cu braţele încrucişate.
— Acum ce facem?
— Se va ocupa el mai departe… în linişte, cred.
— Ţi-a spus el asta?
— Nu. Dar trebuie s-o facă.
— Mi-e frică.
Ea spunea că este speriată, dar se purta mai degrabă ca un om nebun. A pornit Jaguarul cu un scrâşnet puternic din roţi, azvârlind în urmă prundişul de pe aleea lui Ira Roth. Tot drumul spre casă mi l-a criticat la sânge pe avocatul ei. Şi-a bătut joc de gusturile lui în materie de mobilă – era mult prea modernă; caii lui aveau spinarea mult prea curbată; linia acoperişului de la fermă – ca în Vestul sălbatic, dar banală.
De fapt, Ira investise o avere în casa aceea ca s-o facă să arate ca o autentică fermă din Vest, tot aşa după cum Rita şi Jack cheltuiseră pe Castelul lor în stilul epocii lui Ivanhoe. Şi nici nu erau singurii plini de fantezie în ţinutul acela. Vecinul din imediata apropiere a lui Ira locuia într-o vilă în stil normand, iar tipul de peste deal, Reg Hopkins de la Hopkins Septic, ocupa o casă în stil Tudor, cu un acoperiş din paie pe care şi-l făcuse el însuşi. În ultima vreme observasem o lamentabilă înclinaţie spre arhitectura în stuc, încercând să reproducă construcţia din cărămidă nearsă de la Santa Fe. Iar celelalte aşa-zise construcţii contemporane erau ascunse în adâncul pădurii.

Când Rita a observat până la urmă că nu-i răspund, a ţipat la mine:

— Ar fi prea greu pentru tine să investighezi unde se afla Rose în ziua morţii lui Ron?

— Asta şi aveam de gând să fac, am asigurat-o. Am de gând să verific compania ta de securitate.

— De ce?

— Jack mi-a spus că l-a anunţat de moartea lui Ron înaintea poliţiei. Când l-am întrebat pe Rose de unde a aflat, mi-a răspuns că cei de la compania de securitate au auzit prin radioul poliţiei. O să cred după ce voi vorbi cu informatorul lui.

— Îţi pierzi vremea, mi-a spus Rita. Compania de securitate are ordine să-i raporteze orice mişcare lui Rose. El mi-a telefonat mie în noaptea cu „ratonul”, la douăzeci de minute după ce a declanşat alarma.

— Hm. Am crezut că am găsit o modalitate de a-l prinde.

— Nu e chiar atât de prost. Haide, Ben, trebuie să afli unde a fost în după-amiaza în care a fost împuşcat Ron. Forţează-l să-ţi dea un alibi. Apoi înfundă-l.

Întrebându-mă cum aş putea face acest lucru, mi-am luat maşina din faţa casei şi am plecat la mine acasă.

Poliţistul Moody mă aştepta la mine în bucătărie, dar nu în uniformă. Purta nişte ghete grele, pantaloni de lucru şi un pulover milităresc ce stătea întins pe pieptul lui lat. Îl preferam în uniformă; cel puţin atunci aveai impresia, falsă, că se simţea constrâns de jurământul de credinţă depus.

— Cine te-a lăsat să intri?

— Puşcăriaşule, ai probleme.

M-a lovit în picioare, doborându-mă, apoi m-a ridicat de la podea şi m-a aruncat cu putere în sufragerie.

Am alunecat pe parchetul ceruit şi m-am oprit într-o grămadă de scaune. Oliver stătea în pragul uşii.

În şcoală ne învăţaseră să boxăm ca nişte gentlemeni, în armată ne învăţau să ucidem. Regula zilei la Leavenworth era Distrugerea. Dar, de obicei, în toate trei instituţiile se

întâmplă ca un tip solid să-l bată pe unul mai slab. Oliver Moody mă lua cu mult atât în greutate, cât şi în înălţime. Dacă nu-mi cunoştea toate şmecheriile, era în schimb suficient de voinic pentru a-mi încasa loviturile până se lămurea. M-am uitat după vreo armă.

Se afla pe poliţa căminului de când se construise casa – un sfeşnic greu din bronz, făcut de William White, care venise încoace pe „Mayflower”. M-am orientat spre el pe sub masa din sufragerie şi mi-am schimbat imediat direcţia privirii ca să nu mă observe.

— Nu te ridica. Stai acolo şi ascultă.

— Ascult mai bine în picioare.

— Adu-ţi aminte ce s-a întâmplat ultima oară când ţi-am spus să nu te ridici şi tu nu m-ai ascultat.

Se refera la trecutul meu îndepărtat.

— Îmi amintesc că m-ai făcut să plâng în faţa prietenilor.

— Cineva trebuia să te înveţe respectul, bastardule.

Totul se întâmplase într-o sâmbătă seara – eram Renny şi cu mine, Scooter şi băieţii Butler – şi, brusc, a apărut în faţa noastră proaspătul poliţist din regiune, cercetându-şi teritoriul cu mers măsurat, cu cizmele lui ce răsunau pe caldarâm. Avea douăzeci şi cinci de ani, de-abia ieşise din şcoala de poliţie şi ştia cum să provoace durere fără să lase semne.

— Îţi aduci aminte ce ai păţit cu maşina ta?

Oliver Moody se înroşi tot la faţă. M-am pregătit să mă rostogolesc sub masă. Dar, spre surprinderea mea, şi-a recăpătat controlul şi, în loc să se arunce asupra mea ca să mă lovească, a scos un obiect plat, din argint, din buzunar.

— Recunoşti asta, puşcăriaşule?

— Arată ca o telecomandă, Ollie, i-am răspuns, stăpânindu-mă să nu privesc spre sfeşnic şi întrebându-mă cât de tare să-l lovesc. Mi-aş fi distrus viaţa dacă îl omoram pe individ. Dar dacă nu-l loveam suficient de tare ca să-l dobor, Oliver Moody mi-ar fi rupt braţele şi mi-ar fi zdrobit dinţii cu cea mai mare putere.

— Este o telecomandă pentru un aparat de filmat Sony.
— Ce?
— Îţi permite să te filmezi singur.
Asta găsise el în pădure. Îmi căzuse în seara aceea de lângă aparatul de filmat. Nu observasem şi se pare că nici Rose, când îşi primise camera înapoi. Nu-mi plăcea cât de încântat era Ollie.
— Şi? am întrebat din nou.
— Provine de la un aparat de filmat cumpărat de la New York, de la Grand Central Camera, de un tip pe nume Alex Rose.
— Şi?
— Alex Rose este un detectiv particular.
Doamne, Ollie părea cu adevărat fericit.
— Şi? am repetat.
— Acum două săptămâni, Alex Rose era în maşina ta când te-am amendat pentru depăşirea vitezei.
— Acum îmi amintesc. Îi arătam o casă. Dar nu-mi amintesc să ţi-l fi prezentat.
— Mercedesul parcat pe aleea ta îi aparţinea lui Rose.
— Oh, înţeleg, i-am spus de jos. Rose şi-a scăpat telecomanda în timp ce tu mă amendai. Tu ai găsit-o şi ai dat de adresa lui ca să i-o înapoiezi. Şi ca să fii sigur că este adresa corectă, te-ai dus tocmai până la New York, în ziua ta liberă, ca să ţi se confirme seria la magazinul de unde a cumpărat-o. Sunt impresionat. Din simţ al datoriei, Ollie. Întotdeauna în slujba serviciului public.
— Tu ai pierdut-o, puşcăriaşule.
— Eu?
— Ştii unde?
M-am uitat la el de parcă era nebun.
— Ai pierdut-o în pădurea din spatele casei familiei Long, cu o noapte înainte ca iubitul doamnei Long să fie împuşcat.
— Ollie, nu te înţeleg. Dacă telecomanda îi aparţine lui Alex Rose, n-ar fi normal să te gândeşti că el a pierdut-o noaptea în pădure?

— Rose se uita la televizor la Sox, la Lori Match.

Lori Match deţinea Matchbox, unul dintre ultimele hoteluri de modă veche din ţinut. Se afla pe Church Hill Road, cu un neon discret deasupra, care lumina cuvântul „Turişti”.

— Rose a rămas la Newbury? am întrebat. A petrecut noaptea aici?

— N-a părăsit deloc hotelul. Am observat maşina lui parcată acolo şi am vorbit şi cu Lori.

— El mi-a spus că se întoarce la New York.

— Te-a minţit.

— Şi?

Tot nu ştiam ce voia Ollie de la mine, dar ştiam că de îndată ce aveam să scap de el, aveam de gând să mă duc la Lori şi să-l întreb unde s-a dus Rose a doua zi de dimineaţă.

— Aşa că mai departe spune-mi tu, Ben.

— Ce să-ţi spun, Ollie?

Ollie a scos din pantaloni un baston negru, îmbrăcat în piele.

— Spune-mi că a doua zi te-ai întors acolo şi l-ai omorât pe tip.

— Ţi-ai pierdut minţile?

— Nu te-am auzit, Ben. Mai spune o dată.

— Pentru Dumnezeu, Ollie, suntem în anii ‘90! Poliţiştii nu bat oamenii în propriile lor case.

— E ziua mea liberă. Joc pocher cu nişte prieteni la barăci.

M-am cam speriat. Ollie era el prost, dar nimic nu este mai înfricoşător decât un taur care şi-a pus ceva în minte.

— Eu bănuiesc că a fost cam aşa, a spus el. Mai întâi Rose te-a plătit ca s-o filmezi pe nevasta şefului său cu amantul.

— De ce aş fi făcut aşa ceva?

— Eşti falit. Ai rămas în urmă cu taxele. Deci i-ai filmat făcând amor – sau cel puţin ai încercat, căci te-au descoperit şi m-au chemat pe mine, iar tu ai fugit în pădure. Şi Rose s-a înfuriat că ai greşit şi ţi-a spus că nu-ţi dă banii decât dacă îl împuşti pe tip.

— Poftim?

— Tu te-ai gândit că-ţi prind bine banii. Nu-l cunoşteai pe tip. Te-ai furişat în casă şi le-ai furat o armă.
— Au un sistem de alarmă foarte bun. Ollie zâmbi.
— Poate că ţi-a dat cineva arma…
— Cine?
— O să aflu eu… Oricum l-ai împuşcat pe tip şi ai făcut să pară un accident de vânătoare.
— Ollie, du-te cu nebunia ta la sergentul Bender. Dar să nu fii surprins când îţi va râde în nas.
— Vrei să râzi? Te fac eu să râzi.
Ochii lui de reptilă nu se desprinseseră de pe faţa mea. A mutat bastonul din mâna dreaptă în stânga şi s-a dus la bucătărie, de unde a revenit cu un caiet de schiţe. A dat la o parte coperta, descoperind un peisaj în creion – o pajişte cu un gard în jur.
— Vezi semnătura mică de pe desen?
— Nu pot vedea până acolo, Ollie.
— Scrie „Rita Long”. Vezi? „Rita Long”.
— Unde l-ai găsit?
— Pe câmp.
— Cum?
— L-am găsit într-o grămadă de moloz rămasă de la construcţii. Ghici al cui era?
— Societatea artiştilor din Newbury?
— Al familiei Long.
— Căutai prin gunoaie? Sau ţi-a vândut cineva vreun pont? Poate un pont anonim. Sau poate ai auzit o voce în noapte ce-ţi şoptea „Caută în molozul familiei Long”?
— Ia uită-te la asta, puşcăriaşule. A dat foaia cu peisajul şi a apărut portretul lui Ron Pearlman, gol şi cu craniul descărnat.
— Ce reprezintă?
— Pieptul şi picioarele îmi amintesc de tipul împuşcat.
— Ar putea fi oricine.
— Ştii ce cred eu?
— Nu, Ollie, nu ştiu.

— Cred că ea este ucigaşa.
— Doamna Long?
— Uită-te la asta. E nebună.
Mi-am amintit de explicaţia Ritei şi de părerea prietenului meu pictor şi am încercat să mă fac înţeles de omul cu bastonul.
— Desenul nu e terminat, Ollie. E ca şi cum ai privi doar cadrul unei case. Casa nu e gata până când nu pui şindrila şi restul, nu? Încă nu i-a desenat chipul. Asta-i tot.
Ollie nu m-a crezut nici o clipă. Ştia să interpreteze în felul lui un om gol cu un craniu descărnat. Şi avea păreri bine definite despre o femeie care desena aşa ceva.
— E nebună. Asta o dovedeşte. Eu cred că s-au distrat în fel şi chip. Cred că şi-au pierdut controlul. Poate că el a rănit-o mai mult decât voia ea.
— Ollie, l-am întrerupt eu. Nu toată lumea înţelege durere prin „plăceri”.
Dar s-a comportat de parcă aş fi vrut să opresc o avalanşă.
— … a rănit-o mai mult decât şi-ar fi dorit, a repetat el. A aşteptat până a doua zi şi, când el s-a întors cu spatele spre ea, l-a împuşcat.
Vorbea atât de sigur pe el că până şi eu m-am trezit întrebându-mă: Oare Rita îl împuşcase pe Ron? Încercau Rose şi Jack Long din răsputeri s-o scape de puşcărie? Dacă priveai desenul fără să ţii seamă de tehnici artistice, se ridica următoarea întrebare: cine putea şti ce-i trece prin cap acestei femei?
— Dar asta mă cam scoate din cauză, nu?
— Nu şi dacă ea ţi-a dat arma.
— Unde sunt amprentele mele?
— Purtai mănuşi.
— Nu, am spus. Ceva nu merge, Ollie. Ce vrei de la mine?
— Te vreau ca martor.
— Martor la ce?
— La faptul că ea şi-a omorât iubitul. Să convingi juraţii că ea era în stare s-o facă. De ce o aperi? Doar dacă nu te-a

plătit pe tine să-l omori. Vorbeşte, Ben, salvează-ţi pielea.
— Vrei să fii promovat, Ollie? De aceea faci pe detectivul?
— Crezi că nu pot avansa?
— Nu prea ai dat semne. Am crezut că-ţi place aici… Pe chipul lui trecu o expresie de groază.
— Iisuse, am spus. Asta e. Bugetul. Deci el nu era prost, era disperat şi, în disperarea lui, renunţase la principiile morale.
M-am ridicat încet. M-a privit cu atenţie, dar nu s-a apropiat de mine.
— Bugetul, nu? Aşa e? l-am întrebat din nou.
— Un oraş nenorocit. Lucrez aici de douăzeci de ani. Acum vor să facă economie cu casa mea.
Aproape că mi-a părut rău pentru el. Bugetul Connecticut-ului era la pământ datorită recesiunii, deficitului creat în timpul lui Reagan şi unui cod al taxelor care făcuse minuni în secolul al optsprezecelea. Statul tăiase fondurile pentru provincie şi districtele se rupeau de oraşe, obligându-le să reducă substanţial programele şcolare, să ignore gropile şi să mărească impozitele. Altă modalitate să facă economie era să nu-i plătească pe poliţiştii din districte, sperând ca atunci când se va întâmplă o crimă să iasă toţi la acţiune. Ceea ce ar fi făcut, cu acel simţ de percepţie al unei armate invadatoare, la multe ore după ce Ollie ar fi restabilit ordinea. Deci, de dragul a patruzeci şi nouă de mii de dolari pe an, câţiva oameni din Newbury îl desemnaseră pe Moody să se ocupe de caz.
La fel se întâmplase şi în oraşele vecine. Ollie ar fi fost transferat în cine ştie ce alt stat şi şi-ar fi pierdut casa de-aici, iar la patruzeci de ani ar fi luat-o de la capăt.
Era mai bine – mult mai bine – să-l ajute pe avocatul acuzării să rezolve o crimă. Ar fi fost avansat într-un birou drăguţ, cu aer condiţionat. I s-ar fi mărit salariul. Şi pensia la fel.
I-am spus:

— Încă nu le-ai arătat lui Bender şi Boyce telecomanda, nu-i aşa?
— Nu încă.
— Sau desenul?
— Încă mai cercetez.
— Dumnezeule, Ollie, îţi asumi un mare risc ascunzând aceste probe. Nu eşti obligat să raportezi imediat orice nouă probă găseşti? Ei sunt cei care investighează acest caz. Tu eşti doar măgăruşul.
— Du-te dracu'.
— Şi eşti mult prea departe de a rezolva cazul. Rita Long nu l-a omorât pe Ron Pearlman şi nici eu.
— Aşa spui tu.
— Niciunul n-am făcut-o.
— Avocatul acuzării spune că ea este vinovată. Aş da orice să te lege şi pe tine.
— Mai întâi ai spus că eu l-am omorât pentru Rose. Apoi spui că eu am făcut-0 pentru ea. Nu se poate în toate cele trei feluri, Ollie. Nu te-ai gândit prea bine.
Oliver Moody a pus jos caietul de schiţe şi şi-a mutat bastonul în mâna dreaptă.
— Nu sunt îngrijorat. Îmi vei lămuri tu lucrurile.
— Cum vei explica vânătăile?
— Maşina ta a intrat într-un copac. Nu te voi omorî, dar vei fi lovit rău de tot.
M-am aruncat la podea, m-am rostogolit pe sub masă şi am ieşit în dreptul căminului, apucând sfeşnicul.
— Sper să obţii o slujbă la birou, Ollie. Vei avea probleme la mers după ce mă voi ocupa de genunchiul tău.
Am văzut că stătea în cumpănă. A schimbat din nou poziţia bastonului. De data asta s-a aplecat şi a scos arma de la picior.
— Pune-l jos, întoarce-te şi stai cu faţa la perete.
— Nu.
— Ben, te omor.

— În propria mea casă? În afara serviciului? Nu cred că jucătorii tăi de pocher te vor acoperi.

Am încercat să-mi dau seama cam ce gândeşte în tot acest timp, dar n-am reuşit. Am început să cred că l-am înţeles greşit în toţi aceşti ani. Era mult mai periculos decât un taur. Era un psihopat în uniformă, care avea nevoie de insignă şi de armă ca de aer.

Pistolul avea o ţeavă atât de îngustă încât ai fi crezut că o să tragă cu ace. Arma unui asasin. Glonţul rapid pătrundea imediat în creier… Oare, după douăzeci de ani, câtă ură îmi mai purta pentru gluma cu maşina? Din nefericire, foarte multă. În schimb, eu zâmbeam când îmi aduceam aminte de întâmplarea aceea.

Expresia de pe chipul meu l-a zăpăcit pe Ollie. Cred că îşi dădea seama că nu era singurul nebun din încăpere.

— Ollie, i-am spus, mă poţi împuşca şi îţi distrugi cariera. Sau mă poţi lăsa să te ajut.

— De ce m-ai ajuta?

— Ne putem ajuta unul pe altul. Pune pistolul jos. Aici, vezi?

Am pus sfeşnicul la loc, pe poliţa căminului, şi m-am întors spre el cu mâinile goale.

— Ştii foarte bine că nu l-am împuşcat pe Ron Pearlman. Eu ştiu că Rita n-a făcut-o. Pentru că ştiu cine este vinovatul. Mai lasă-mi un răgaz de câteva zile înainte de a preda desenul acela. O să-ţi dau ţie numele ucigaşului. Va fi prada ta. Tu îl vei duce autorităţilor.

— De ce m-ai ajuta tu pe mine? a întrebat el din nou.

— Suntem chit.

Dar, de fapt, el tot îmi mai rămânea dator pentru zâmbetul de la moartea lui Renny.

— Nu suntem chit.

— Lasă-mă să-ţi spun ceva, Ollie. După ce am să rezolv totul, îmi vei fi atât de recunoscător încât ai să mă pupi şi-n fund, la catarg.

— Dacă încerci să mă duci de nas, poţi să-ţi iei rămas bun de la viaţă.

— Am făcut un început bun. Vrei să pui arma jos, te rog?

Şi-a pus arma în toc, a băgat bastonul la loc şi s-a îndreptat spre cămin. A înşfăcat sfeşnicul de William White, l-a îndoit ca pe o agrafă de birou şi l-a aruncat pe masă.

— Douăzeci şi patru de ore.

Hanul White Birch din Newbury nu este chiar aşa de înspăimântător cum pare de la exterior, deoarece proprietarul, Wide Greg Wright, este şi mai înspăimântător decât pare. Din când în când, cineva trimite câte o petiţie oraşului prin care solicită ca hanul lui să fie închis, aşa, din principiu, dar Greg este foarte atent ca această cerere să nu fie adusă la îndeplinire. El este amfitrionul. Se află la datorie în fiecare zi, de la deschidere până la închidere, se plimbă nonşalant printre oaspeţii lui, glumind, zâmbind şi punând câte o mână prietenoasă pe umărul bărbaţilor şi femeilor.

Când am intrat eu, tocmai se iscase un incident la unul din automate. Greg s-a îndreptat calm într-acolo, găsind timp să mă salute şi pe mine şi, când a ajuns acolo, i-a întrebat pe cei doi în dispută ce s-a întâmplat. Amândoi bărbaţii erau mult mai înalţi decât Greg, dar l-au asigurat că nu e nici o problemă.

Am găsit un loc liber la tejgheaua lungă a barului, am comandat o bere şi i-am privit pe ceilalţi cum îşi beau de zor tequila. În cele din urmă, Greg a venit spre mine şi m-a întrebat ce fac. I-am răspuns că tare mi-aş fi dorit ca afacerile cu casele să meargă la fel de bine ca cele cu localurile. Apoi am adăugat:

— Caut un tip pe nume Alex Rose.

— Nu prea reţin numele, a răspuns Greg.

— Tocmai am vorbit cu Lori Match. Alex Rose a stat la Matchbox, cu o noapte înainte de picnic. Lori mi-a spus că l-a văzut pe-aici a doua zi de dimineaţă.

Marele Greg a părut sincer surprins.

— Nu prea mă vizitează mulţi clienţi de la Lori.

— Nu mă mir.

Deşi aşezat în diagonală faţă de White Birch, pe Church Hill Road, Matchbox avea o clientelă formată mai mult din oameni în vârstă, din clasa de mijloc, liniştiţi, genul de turişti care, o dată ce te-ai văzut cu ei pe cap, te fac să-ţi doreşti ca maşina ta să aibă un distrugător cu laser.

— Lori mi-a spus că l-a informat pe Rose despre picnic, dar el i-a răspuns că preferă un bar rece şi întunecat. S-a întâmplat într-o sâmbătă, cam acum două săptămâni. Ţi-aduci aminte?

— Nu-mi amintesc numele.

— Cu o zi înainte îi arătasem eu o casă.

— Oh, da?

— Reşedinţa Richardson. Am crezut că i-a plăcut. Dar el nu a mai revenit şi i-am pierdut numărul.

— Ce ghinion! Marele Greg i-a spus barmanului ocupat: Mai dă-i lui Ben o bere.

— Noroc. Mulţumesc. Era un tip mare, cu pieptul lat. Se pare că a fost pe-aici. Îmbrăcat cu haine scumpe. Când m-am întâlnit eu cu el, purta o jachetă sport.

— Nu-mi aduc aminte.

— La naiba. M-am gândit că în ziua picnicului a fost linişte pe la tine.

— După ce şi-au pus burta la cale, au venit grămadă aici. Departamentul pompierilor ar face mult mai bine dacă ar servi bere.

— Ei bine, ştii cum e, cu familia şi copiii de faţă.

— Mie mi-a convenit. Am avut de lucru, nu glumă.

— Am pus eu mai multă sare în burgeri. M-am gândit să te ajut.

Marele Greg a râs.

— A funcţionat. Au curs şuvoaie de bere.

— Mda, dar mai devreme, în timp ce pregăteam mâncarea la picnic, trebuie să fi fost cam gol pe-aici. Am crezut că vei observa imediat un străin.

— Ben, uite care-i treaba. Clienţii mei – mulţi dintre ei – când vin aici, vor să aibă parte de intimitate şi discreţie. Se bazează pe mine să le păstrez neatinsă intimitatea, ceea ce din partea mea nu este nici o problemă, căci eu oricum nu reţin numele.

— Stai puţin, Greg. Tipul nu e turist. Este un detectiv particular din New York. Din câte mi-a spus Lori, s-a oprit aici. Sunt doar curios să ştiu cât a stat.

— Un detectiv particular?

— Aşa mi-a spus.

— Şi a fost aici?

— Mă gândesc că beau şi ei ca toată lumea, nu?

— Ticălosul. Nu-mi place treaba asta. Nu-mi place deloc. Cum spuneai că-l cheamă?

— Alex Rose. Avea haine scumpe. Un tip solid, cu o faţă ca de boxer.

Marele Greg chicoti în sinea lui şi dădu din cap mâhnit.

— Să mă ia naiba!

— Ţi-a pus întrebări?

— Nu-l cheamă Alex Rose.

— Ce vrei să spui?

— Mi-a spus că-l cheamă Al DeRose. Nume franţuzesc, cică.

— S-a prezentat Al DeRose?

— Mda. Participă la curse în New York.

— Avea motocicletă?

— Da. Mi-a arătat poze. O Harley ce părea să coste cam patruzeci de mii de dolari.

— Eşti sigur că nu era o păcăleală?

— Da. Era şi el în pozã. Vorbea cu nişte tipi. A dat o adevărată petrecere. A băut cu vărul tău Pink până l-a băgat sub masă.

— Stai puţin.

Ceva nu se potrivea. Ca să-l bage pe Pinkerton Chevalley sub masă trebuiau multe, multe ore. Dar eu îl văzusem pe Pink la picnic, în jur de ora două – era absolut treaz. În timp

ce Lori Match îmi spusese că Rose citise ziarul de dimineaţă pe veranda ei până când se deschisese la White Birch, la prânz.

— A stat aici sau a mai plecat?

— Nu s-a mişcat din loc. A venit la deschidere şi a plecat la închidere. Un tip grozav. Dar de un lucru sunt sigur, Ben, nu-l văd pe Al DeRose interesat să cumpere o casă, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Să cumpere o casă?

— Mi-ai spus că i-ai arătat o casă.

— Stai, stai. Ai puţină răbdare cu mine un moment. Tu spui că a venit la prânz şi n-a mai plecat până la două dimineaţa.

— De fapt, a plecat pe la miezul nopţii. Şi-a luat un hamburger şi o cafea pentru drum, s-a urcat în Mercedesul lui mare şi a plecat. Scuză-mă un minut.

Marele Greg a intervenit într-o conversaţie aprinsă la bar, care luase amploare şi a condus pe cineva afară. Nu-mi venea să cred, dar n-aveam altă alternativă. Subiectul meu numărul unu avea un alibi perfect. Nu avea cum să-l fi împuşcat pe Ron Pearlman.

Greg s-a întors.

— M-am gândit la ceea ce mi-ai spus tu despre Al DeRose, cum că ar fi detectiv. Dacă este aşa, să ştii că era în vacanţă. Tipului nu i-a tăcut gura deloc, aşa că nu a avut când să-mi pună întrebări.

Îşi încreţi fruntea lată, concentrându-se asupra ceva ce se petrecuse cândva. Zâmbi, dezvelindu-şi dinţii perfecţi – lucru rar la un patron local.

— A fost o zi de neuitat. Ciudat cum un singur tip e în stare să înveselească un bar întreg. Nu că am avea nevoie de veselie.

Simţeam că înnebunesc. Nu avea nici un sens. Rose la Newbury peste noapte? De ce îşi petrecuse ziua într-un bar? De ce, când vorbisem în ziua aceea, nu-mi spusese că se află chiar la Newbury?

— A dat Rose vreun telefon?

— Oh, da. A dat o mulţime de telefoane. Bineînţeles că telefonul celular nu funcţiona aici. Îmi tot cerea monezi – îşi verifica mesajele înregistrate pe robot.

În timp ce grăbeam pe Church Hill Road, după ce plecasem de la White Birch ca să-l informez pe Ollie că Alex Rose era omul nostru, mă gândeam că fusesem pe punctul de a crede că Rose deţinea o motocicletă Harley-Davidson. Şi aproape mă convinsese şi cu numele de Al DeRose. (Există o pleiadă de campioni din New York care au alergat în legendara cursă Malcolm Forbes.) Dar când am auzit de telefoane, n-am mai putut să cred. Ultima oară când petrecusem paisprezece ore într-un bar, nu am stricat atmosfera verificându-mi înregistrările de pe robot; Alex Rose a rămas acolo ca să-l acopere pe ucigaş.

În regulă. Deci Alex Rose nu-l împuşcase personal pe Ron Pearlman. Dar îl ajutase pe ucigaşul profesionist angajat la ordinele lui Jack Long. Preluase el conducerea acţiunii. Dacă ucigaşul ar fi avut probleme, Rose i-ar fi sărit imediat în ajutor. Poate chiar l-ar fi ajutat să scape.

Îmi repetam întruna acest lucru. La început mi s-a părut o idee bună. Dar cu cât mă gândeam mai mult la ea, cu atât mi se părea mai şubredă. Părea o explicaţie logică. Numai că nu era prea plauzibilă.

Mi-am dat seama că nu prea credeam în teoria mea. Logica mea era impecabilă atâta timp cât îl consideram pe Alex Rose prost.

Oare dacă eu acceptam să-l omor pe Ron Pearlman din partea lui Jack Long, aş fi riscat să angajez pe altcineva şi apoi să stau în Newbury până când individul îmi rezolva treaba? Nu, n-aş fi făcut aşa. Şi nici Alex Rose. Dacă el sau eu eram suficient de stăpâni pe noi ca să acceptăm o asemenea slujbă, am fi avut bunul simţ de a o îndeplini chiar noi.

Acum se mai lămurea situaţia.

Dar tot nu înţelegeam de ce se străduise Rose să-şi găsească un alibi dacă nu avea nevoie? Nici un om normal –

cu excepţia unui Jervis sau Greg, care deţinea localul – n-ar fi stat de bunăvoie în White Birch toată ziua. El de ce a stat? Toată ziua şi toată noaptea? Şi de ce dăduse atâtea telefoane?

Ajungând la Church Hill, mi-am ţinut respiraţia, aşteptând să traversez Main Street. De partea cealaltă era Yankee Drover. Acolo era un bar în care să-ţi petreci toată ziua. În linişte. Cu o servire decentă. Se învârteau pe-acolo tot felul de femei singure. Barul se afla în partea de sus a Main Street-ului şi reprezenta un loc perfect pentru folosirea unui telemobil. De ce nu urcase Rose panta şi de ce nu telefonase din locul acela plăcut şi intim, cu acces uşor la bar şi cu recepţie?

A trecut pe lângă mine o maşină. Mai întâi am făcut semn cu mâna şi de-abia după aceea am privit. Dintre toţi oamenii cunoscuţi, tocmai Vicky McLachlan se nimerise, cu părul ei bogat şi castaniu, cu un zâmbet abia schiţat pe chip. Mi-a făcut un semn discret cu mâna şi a dispărut. M-a făcut să mă simt mai bine.

Desigur, telefoanele celulare erau scumpe: te taxau la minut, atât la primire, cât şi la formarea unui număr. Dar tipilor cu Mercedes nu le păsa de bani… Doar dacă, desigur, desigur, desigur, dacă nu cumva el evitase în mod deliberat să-şi folosească telemobilul.

Rose era omul lui Jack Long. Era loial şi ascultător, dar nu prost. Şi dacă i se ordonase să stea pe poziţie? Şi dacă şeful lui îi ordonase să stea la Newbury? Dacă el era nevinovat? Dacă el suspectează că Long a angajat un criminal? El nu face decât să asculte ordinele. A rămas pe loc. Dar şi-a făcut un paravan din White Birch – un alibi – şi o scuză pentru şeful lui: scuză-mă, şefule, telemobilul nu a funcţionat. Am verificat la New York, să văd dacă nu m-ai căutat. Era o scuză în cazul în care primise un telefon de ajutor din partea şefului. Dar nu la telemobil. Rose putea să-şi şteargă banda cu mesajele primite şi să-şi ia ca martori pe

proprietarul barului şi pe consumatorii din local. El fusese cuminte şi-şi văzuse de treabă.

Da. Asta era.

Şi oare ce s-ar întâmpla dacă l-aş prinde la înghesuială şi l-aş întreba dacă nu cumva Long îşi angajase un ucigaş? I-aş spune că înţeleg frica lui de a fi implicat în această afacere în cazul în care ceva nu mergea bine. Detectivul mi-ar râde în faţă: oamenii de afaceri prosperi nu angajează criminali.

Iar eu aş adăuga – mai ales oamenii de afaceri care nu agreează parteneriatul.

Am bătut la uşa din spate a lui Scooter. Mi-a deschis Eleanor şi m-a îndrumat în spatele garajului, unde Scooter fuma o ţigară. L-am găsit aşezat pe o grămadă de lemne, privind visător fumul. Era aproape întuneric şi noaptea se anunţa friguroasă.

— Îţi pot vedea dosarele?

— Ce dosare?

— Cu materialele publicate în numărul trecut.

— Care anume?

— Le pot vedea fără să-ţi spun care?

Eram vecini de când ne-am născut. Sunt lucruri care nu-mi plac la el – sunt de părere că este un snob şi cred că din când în când profită de puterea pe care i-o dă ziarul – şi sunt sigur că şi lui îi displac anumite lucruri la mine. Dar în general ne înţelegem. Scooter ne şi vede peste cincizeci de ani venind în acelaşi loc, el de-abia mai putând să fumeze o ţigară în spatele garajului, iar eu venind cu căruciorul până la gard ca să-mi mai pierd vremea cu el.

— Mie ce-mi iese de-aici?

— Nu ştiu. Vrei să publici în ziarul tău o ştire senzaţională înaintea celorlalţi?

— Nu chiar, răspunse el după un moment de gândire. Dar ar fi frumos să ştiu că pot… Haide, te duc până la birou.

Tatăl lui Scooter computerizase redacţia ziarului „Clarion” pe vremea când „Daily News” şi „New York Times” încă mai lucrau cu linotipuri. Când am intrat eu la şcoala

pregătitoare, biroul lui era deja modernizat, chiar dacă terminalele montate nu prea se potriveau cu mesele care miroseau a cerneală. Acum, era la a treia sau a patra generaţie. Şi totuşi, era ciudat cum redacţia lui „Clarion”, cu toată clădirea lui modernă, cu ţiglă roşie şi cu storuri albe peste ferestrele duble, arăta mai degrabă a librărie decât a sediul unui ziar. Când am intrat în holul confortabil, am simţit podeaua tremurând din cauza preselor grele din camera maşinilor de sub noi.

— Hârtie pentru cadru?

— Volante Grand Union, mi-a răspuns el, conducându-mă în biroul redacţiei. Spune-mi cine a scris articolul şi îţi spun eu în ce număr îl găseşti.

— Tu l-ai scris.

Scooter rânji.

— Eram sigur. Cauţi articolul despre Jack Long, nu-i aşa?

— Trebuie să-ţi răspund?

— Uite dosarul. Stai la biroul meu. Să-l pui de unde l-ai luat. Ai cafea jos. Ţi-o va aduce Charley.

Articolul cu Casa Albă era scris într-un stil vioi, fiind precedat de un avertisment serios de a nu publica informaţiile mai devreme. Bănuiam că această interdicţie avea importanţă în cazul anunţului banal că preşedintele primise un grup de afacerişti de frunte, după cum li se spunea, la Rose Garden. Erau fotografii de la acel prânz şi o mulţime de alte poze cu Jack Long strângându-i mâna preşedintelui. Se pare că aceste materiale fuseseră difuzate tuturor ziarelor locale. Bineînţeles că redactorii de la „New York Times” nu dăduseră atâta importanţă acestui eveniment, dar la Newbury, Scooter a umplut o pagină întreagă cu pozele şi cu textul.

Un al doilea articol relata faptul că Jack Long cinase chiar în aceeaşi seară cu „intimii preşedintelui”. Cuprindea şi o fotografie neprotocolară, în care Jack Long apărea înconjurat de bărbaţi şi de femei strălucitoare, în timp ce priveau cu toţii la televizor, într-o bibliotecă, şi mâncau în

acelaşi timp – jur că era adevărat – de pe nişte tăvi. Nu scria la ce se uitau. Oricum, aproape că mi-am rupt degetul în graba mea de a forma numărul de telefon de pe copertă.

— Relaţiile cu publicul, mi-a răspuns o persoană de la Casa Albă.

— Cu Donald Dodson, vă rog, am cerut eu, numindu-l pe cel de pe copertă, de la relaţii.

— La telefon.

— Domnule Dodson, sunt Scooter MacKay din Newbury, Connecticut, de la ziarul „Clarion”. Scriem încă un articol despre vizita la preşedinte care a avut loc acum două săptămâni.

— Aveţi numărul dosarului? m-a întrerupt Dodson.

I l-am dat. A revenit la telefon.

— Despre cine e vorba?

— Jack Long. Cina cu intimii preşedintelui.

— Da.

— Ei se uită la televizor.

— Şi?

— La ce se uită?

— Cum?

— La ce spectacol?

— Vreţi să spuneţi ce văd la televizor?

— În articol nu scrie.

— Oh, nu ştiu.

— Cititorii noştri şi-ar putea pune întrebarea de ce s-a dus domnul Long până la Washington D. C. Ca să se uite la televizor.

— Ei bine, poţi fi sigur că s-au uitat la o emisiune politică. Oamenii de pe-aici nu-şi pierd vremea cu prostii. Staţi puţin să verific.

Am ascultat minutele trecând la telefonul lui Scooter. Eram mai mult ca sigur că era vorba de spectacolul lui Larry King.

— Alo! Îmi pare rău că a durat aşa de mult. A trebuit să aflu la ce oră s-au uitat la televizor.

— Şi la ce oră?
— Cina a ţinut cam de pe la ora douăzeci şi unu până la miezul nopţii.
— Aşa de târziu? La ce se uitau?
— O ediţie specială a „Spectacolului lui Larry King”.
— Sunteţi sigur?
— Da.
— Absolut sigur?
— Vedeţi, Zack Bowen a fost invitatul lui King în seara aceea. Zack s-a întors din studio şi s-a alăturat grupului la coniac şi cafea, ei bine, la „desert”, dacă vrei să-i spun aşa. Sunt sigur că au luat şi desertul.
— Cum s-a descurcat Bowen cu spectacolul lui Larry King?
— L-a terminat. King nici nu mai ştia pe unde merge.
— Mulţumesc foarte, foarte mult.
— Ştii ceva, te rog să nu citezi acel „terminat”. Domnul tău Long a luat parte la o cină intimă, dacă înţelegi la ce mă refer. Totul s-a petrecut în secret. N-are rost să-l jignim pe domnul King numai pentru faptul că nu prea era în formă în seara respectivă, nu?
Dodson a râs. Am râs şi eu şi i-am promis că „Clarion” nu-i va trăda încrederea.
— Apropo, ce s-a întâmplat între prânz şi cină?
— Ce vrei să spui?
— Ei bine, domnul Long a luat prânzul cu preşedintele şi cina cu intimii lui. Ce-a făcut în intervalul dintre ele?
— Eu cred că s-a dus la hotel şi s-a schimbat.
— De ce crezi asta?
— În fotografiile din mâna mea, el poartă o altă cravată la cină.
Am râs.
— Chiar că ai fi un bun detectiv. (Dar nu se compara nici pe departe cu mătuşa mea Connie care, în timp ce ne îndreptam împreună spre văduva lui Renny, bănuise că trebuie să existe o legătură între cele două crime.)

Nu eram surprins că nu sesizasem cravatele diferite. Râsul se auzi şi mai tare. Simţeam că mă cuprinde un frig interior.

— Altceva?

— Da, încă o întrebare: care a fost programul preşedintelui după prânz?

— Vă daţi seama, domnule Scooter, că nu vă pot da decât programul oficial.

— Vreau doar să ştiu la ce oră a plecat de la masa de prânz.

— Oh, asta-i simplu. Preşedintele a plecat cam pe la douăsprezece şi jumătate.

— Deci la douăzeci de minute după prânz. Oaspeţii lui au mai rămas?

— Au fost liberi să plece după ce şi-au luat rămas-bun. Bineînţeles, mai întârzie de obicei până ce sunt conduşi la ieşire. Să nu…

— Nici o grijă, am promis şi am închis telefonul. Frigul nu mă părăsise şi nu mai aveam decât o singură întrebare pentru o anumită persoană.

După lăsarea întunericului era foarte complicat să mai iei legătura cu Gwen Jervis. Aş fi preferat să conduc o maşină mai rezistentă decât Oldsmobil-ul meu, dar nu aveam. Şi tare mult mi-aş fi dorit să am o vestă antiglonţ. Când am ajuns la capătul drumului lung şi întunecat, trecând prin pădure, am stins toate luminile, am păstrat mâinile pe volan şi am parcat în linişte lângă rulota lui Gwen.

În centrul cercului format de rulote s-a aprins o lumină orbitoare. Pădurea din spate era întunecată. M-am dat jos foarte uşor, fiind sigur că sunt urmărit, am urcat la fel de uşor treptele de lemn din faţa rulotei lui Gwen şi am bătut la uşă.

Mi-a răspuns chiar ea şi a rămas în prag, legănându-se ameţită. Nu m-a recunoscut pe dată, dar după ce şi-a dat seama cine sunt, mi-a zâmbit larg şi şi-a trecut mâna prin părul ondulat.

— Ştiam eu că ai să te întorci.

— Am o întrebare.

— Răspunsul este „nu”. Dar cel puţin nu pentru mult timp. Până-l uit, mă ocup cu altceva.

Să-i spun că nu venisem pentru aşa ceva, nu mi s-a părut o idee prea bună. Aşa că i-am zis:

— Atunci îţi pot cere o favoare?

— Încearcă!

— Spune-mi care erau persoanele cu care zbura Renny.

— Doctoriţa cu pisica era principala clientă.

— Doctoriţa cu pisica? Vreun veterinar?

— Nu, doctoriţa cu pisica.

— Bine. Danbury – Block Island, am înţeles. Cine altcineva?

— Un agent de bursă din Roxbury. Renny ateriza chiar în curtea lui. Şi un alt tip care avea cai în Pawling. Cum îl chema oare? Packard sau cam aşa ceva. Sau Packards? Hei, nu vrei să intri?

— Cine altcineva?

— Tipul nou venit de la Castel. Cum îl cheamă? Ştii şi tu, tipul cu nevasta al cărei iubit l-ai găsit tu. Tipul împuşcat.

Ar fi trebuit s-o ascult pe Connie.

— Hei, dar de ce vrei să ştii?

Eram în stare să ucid în momentul acela, dar nu voiam ca Gwen s-o facă în locul meu, aşa că m-am abţinut din răsputeri şi am zis:

— Cine altcineva? Cu cine mai zbura Renny?

— O, Doamne, nu ştiu, Ben. Oh, da, l-a dus pe Scooter la o întrunire, o dată. Ea râse. Renny mi-a povestit că Scooter a vomat în draci. Săracul Scooter! L-a pus pe Renny să promită că nu va spune nimănui. Niciodată n-a făcut nimic ca lumea.

— A fost un bun vânător, am spus şi m-am îndreptat spre maşină.

— Oh, da, acum mi-am adus aminte. Tipul a fost vânător. Dar ştii ceva?

— Ce?

— Hei, unde te duci?
— Trebuie să plec.
— Zău?
A coborât treptele după mine.
— În legătură cu Scooter, să ştii că era un trăgător prost. Toată lumea spune aşa. Dar nimerea pe aproape, aşa că ce mai contează. Pink Chevalley mi-a spus că Scooter putea să-şi lase gloanţele acasă şi tot se întorcea cu ceva. Unde te duci?
— Trebuie să plec, Gwen. Mai vorbim.
— Băiete, eşti tare ciudat în seara asta!
— Da. Am pornit motorul.
— Iisuse, te-ai ales cu ceva. Mi-a atins obrajii. Ai febră!
— Mda, simt că ard.
— Ai grijă! Bagă-te în pat şi ia ceva. Tot te mai culci cu politiciana?
— Suntem doar prieteni.
— Hei, mulţumesc că ai venit să mă vezi… Uneori, nopţile, mă simt îngrozitor de singură aici. Nici nu-ţi dai seama ce greu e. Îţi vine să înnebuneşti.
I-am spus că ştiu ce înseamnă şi am pornit spre casă, calculând pentru a suta oară timpul necesar pentru a parcurge distanţa de la Washington D. C. La Newbury, Connecticut. O călătorie dus-întors.
Avionul de la ora unu ajunge pe aeroportul din LaGuardia înainte de ora două. Asta înseamnă cincizeci de minute până să-l găsească pe Renny şi să plece cu avionul lui închiriat. La trei şi jumătate aterizase pe pista lui Al Bell. L-a împuşcat pe Renny şi l-a proptit într-un copac. A împrăştiat o pungă de cocaină prin avion pentru ca vina să cadă pe un tip care şi aşa făcea parte dintr-o familie cu faimă proastă. În felul acesta, Renny era acuzat de trafic de cocaină. A condus până la Morris Mountain în Camaro-ul lui Renny. A parcat în spatele hambarului, unde parcasem şi eu şi s-a strecurat în propria-i casă. A luat arma soţiei, l-a aşteptat pe iubitul ei şi l-a împuşcat pe la spate. A pus arma

la loc şi a plecat cu maşina lui Renny înainte de întoarcerea Ritei, la patru şi jumătate. A condus timp de două ore până la aeroportul din LaGuardia, unde a prins cursa de ora şapte, pentru Washington – din nou a plătit cu bani lichizi – şi a sosit la timp ca să facă un duş şi să se schimbe, la hotel, pentru a se întoarce la Casa Albă, la cina cu oamenii preşedintelui.

M-am oprit la garajul lui Renny şi am telefonat de la aparatul cu plată, la lumina neonului de la Chevalley Enterprises. Probabil că pe aici se strecurase Alex Rose cu cei patruzeci de mii de dolari pentru a-i strica şi mai tare reputaţia lui Renny, treabă pe care o începuse Jack Long. Şeful nu i-a explicat de ce trebuie s-o facă, iar el a respectat ordinul.

Ofiţerul de serviciu de la sediul poliţiei din Plainfield mi-a spus că ofiţerul Boyce plecase acasă. I-am găsit cartea de vizită şi am sunat-o acolo. Mi-a răspuns băieţelul.

— Sunt domnul Abbott. Pot vorbi cu mama ta?

A scăpat receptorul pe ceva tare şi a strigat „mămico!”. Înainte să pot spune „Ştiu cine l-a omorât pe Ron Pearlman”, ea mi-a zis:

— Nu pot vorbi cu tine, Ben. Am fost acuzată că m-am asociat cu un fost puşcăriaş.

— Dar investighezi o crimă.

— Nu e un caz politic. O prostie. Dar până nu trec de audiere, rămân cu pată la dosar. Avocatul mi-a spus că nu trebuie să vorbesc cu tine.

— Stai. Spune-mi în ce cameră din casa lui Long ai găsit microfoanele?

— La revedere, Ben. Sergentul Bender se ocupă de caz.

— Spune-i că va găsi maşina lui Renny pe aeroportul LaGuardia.

Dar închisese deja telefonul. M-am gândit la posibilitatea de a-l suna pe Bender, dar mi-am zis că-i mai bine să n-o fac. Probabil că tocmai el depusese plângere împotriva ei.

În regulă, mi-am zis, oricum nu aveam nevoie de ajutorul lor.

Am continuat să rulez spre casă şi când am ajuns destul de sus, la Church Hill, am format un număr pe care, optimist, îl introdusesem în memoria aparatului. Rita mi-a răspuns somnoroasă. I-am spus:

— Du-te în camera oaspeţilor, unde ai făcut dragoste cu Ron. Te sun imediat.

— De ce?

Am închis, i-am lăsat timp să se ducă până acolo şi am sunat din nou.

— De ce? a început ea cu întrebările, dar eu am întrerupt-o:

— Jack l-a omorât pe Ron.

— Poţi dovedi?

— Mai aştept încă o dovadă. Poimâine am să le pot spune poliţiştilor.

Jack m-a sunat a doua zi, la ora nouă dimineaţa.

— Ben? Sunt Jack Long. Sper că n-am sunat prea devreme.

— Sunt la birou, mă ocup de achitarea notelor de plată. Era o minciună gogonată. Stăteam cu ochii pe telefon de la ora şapte, rugându-mă din tot sufletul ca Alex Rose să verifice microfoanele pe care le instalase pentru Rita şi Ron.

— Ia spune, cum ai aflat de Harkin şi Locke?

— N-a fost prea greu…

— Ascultă, Ben, s-ar putea să ţi se pară cam ciudată cererea mea.

— Încearcă-mă.

— Rita şi cu mine suntem de părere că nu mai putem locui în casa aceea… după cele întâmplate. Înţelegi ce vreau să spun?

— Înţeleg că vrei s-o vinzi.

— Aşa-i. Am vrea să te rugăm pe tine să te ocupi de vânzare, dar ne simţim oarecum obligaţi faţă de Fred Gleason.

— Înţeleg.
— Dar am vrea să participi şi tu în mod egal.
— Trebuie să mă gândesc. Am să vorbesc cu Fred.
— Aşa să faci. Între timp, vom avea nevoie de o casă nouă. Alex Rose mi-a povestit de o reşedinţă pe care i-ai arătat-o.
— Reşedinţa Richardson.
— Sună bine.
— Jack, e o casă frumoasă, dar nu are treizeci şi şapte de camere şi nu se întinde pe o sută de acri.
— Rita şi cu mine vrem să ne găsim ceva mai modest de data asta. Poate că ar fi bine să încercăm să trăim mai simplu. Avem nevoie de un gen de casă de care să ne îngrijim singuri.
— La reşedinţa Richardson veţi avea nevoie de grădinari.
— E perfect. Numai că nu mai vreau o casă plină de servitori. Cred că mă înţelegi.
— Ai vrea s-o vezi?
— Ce zici să ne întâlnim în după-amiaza asta? În jur de ora trei?
— Lumina este perfectă la ora aceea.
A sosit la biroul meu pe la trei şi zece. Spre surprinderea mea, venise cu Rose. Alex purta din nou jacheta lui de vânătoare. Long avea o scurtă din nailon şi o şapcă de base-ball care îl făcea să pară aproape un localnic. Amândoi erau nervoşi.
— Scuze că am întârziat. Afurisita de camionetă aproape că ne-a scos de pe drum.
— Unde e Rita?
— Mai întâi vreau s-o văd eu.
M-am uitat spre Alex Rose şi Long mi-a explicat:
— Avem nişte lucruri de discutat, aşa că am venit împreună. Vrei să aştepţi aici, Al?
— Mi-e indiferent.
— Poţi să bei o bere la Drover, i-am spus. Sau să vii cu noi. Poate îţi găsim şi ţie o casă.

— Mda, ce să-ţi spun, mă vezi tu pe mine la ţară! Dar, la dracu’, o să vin şi eu cu voi. Dacă nu vă încurc, domnule Long?

Long i-a răspuns:

— Cum vrei, de parcă nu i-ar fi păsat de nici un fel.

Ne-am suit în maşina mea, Rose în spate, iar Long în faţă, lângă mine. Alison Mealy a apărut pe drum cu bicicleta.

— Ben!

— Vorbim mai târziu.

— Au înfiinţat un curs special de computere la şcoală. Pot participa şi eu?

— Sigur. Dacă e de acord şi mama ta.

— Costă şaptezeci de dolari.

— Vorbim mai târziu.

— Hei, puştoaico! Era Rose care cobora geamul. Ţine asta. I-a dat agenda lui electronică.

— Vai, ce minunăţie! S-a aşezat turceşte pe iarbă, acaparată imediat de obiect.

Rose a zâmbit mânzeşte până când l-a văzut pe Long aruncându-i o privire gravă. S-a întins apoi pe fereastră.

— Îmi pare rău, trebuie să ţi-o iau înapoi. Am nişte însemnări importante acolo.

Alison s-a posomorât.

— Hai, nu te necăji. Am să-ţi trimit una nouă prin poştă. Numai pentru tine.

Fata i-a înapoiat-o, privindu-l precaută.

— Nu-ţi face griji. Ţi-o voi trimite în regim de urgenţă. Poimâine ai s-o ai.

— Hai să mergem, a spus Long şi am început să mă întreb dacă nu cumva cei doi aveau agende diferite.

Când am ajuns pe Main Street, amândoi erau atenţi la trafic.

— Vă simţiţi bine?

— Da, a răspuns Long. Aş putea să jur că ne urmăreşte o camionetă. Se pare că acum a dispărut.

— Am să fiu eu atent, a zis Rose.

În calculele mele nu intra nici o camionetă. M-am gândit că poate ei au supărat vreun beţiv care se enervase pe Mercedesul lui Rose. Drumul era liber la marginea oraşului.

— Acum a dispărut.

— Ai să iei iar o amendă, mi-a spus Rose.

— Nu şi astăzi, i-am spus ascunzând detectorul de radar de la oglinda retrovizoare.

Peste câteva minute am ajuns la Academy, am mers înainte liniştiţi şi am intrat pe strada Richardson. Nu plouase de o săptămână şi am lăsat în urma noastră nori mari de praf. Arţarii îşi schimbaseră culoarea frunzelor spre ruginiu. Dacă nu veneam cât de curând să-mi adun ceva lemne de pe-aici, aveam să intru în iarnă fără lemne de foc.

— Tot terenul acesta a fost al reşedinţei Richardson. Dar s-a mai vândut din el. Casa se întinde pe un teren de şase acri, plus încă paisprezece în jur.

— Crezi că pot recupera ce s-a vândut? a întrebat Jack. Nu vreau să vină vreun ticălos să-şi construiască o casă în curtea din faţa casei mele. Iisuse! Ia te uită la copacul acela. Ce este, Ben?

— O varietate de hickory.

— Îl vreau.

— E pe terenul proprietăţii.

A privit în jur apreciativ.

— Priveliştea nu este la fel de grozavă ca la Castel, dar este o proprietate frumoasă.

— Unii oameni vor să cumpere orizontul, iar alţii şi-l clădesc singuri.

— Mda, mi-aş putea muta hambarele aici. Ei, Al, nu ţi se pare grozav?

Al Rose privea prin geamul din spate, încercând să vadă ceva prin norii de praf. Mă uitasem şi eu, dar nu văzusem nici o camionetă.

— Am pornit.

— Vai! E formidabil. Ce mai casă!

— Adiai Stevenson obişnuia să-şi viziteze amanta aici.

— Adiai Stevenson a avut o amantă?
— Aşa se spune. Reşedinţa ei era acolo, printre platani.
— Cât e de aproape?
— E ceva distanţă. Suntem absolut singuri aici. Ne-am dat jos din maşină. Mi-am luat cheile.
— Există un salon minunat care dă spre patinoarul de pe eleşteu. Jur că într-o zi de iarnă poţi simţi şi acum mirosul de cacao fierbinte.
— Ben, trebuie să vorbim.
Long mă privea cu atenţie. Rose era mai în spate, uitându-se după camioneta fantomă.
— Doar n-ai de gând s-o cumperi fără să vezi interiorul, nu?
— Al, vrei să aştepţi în maşină? Ben vrea să-mi arate interiorul casei, i-a strigat Jack.
— Eşti sigur?
— Da, aşteaptă aici. Haide, Ben, arată-mi eleşteul. Am pornit-o pe aleea din cărămidă din faţa casei.
Cărămizile erau aşezate în spic şi de-abia se zăreau din iarbă. La baza treptelor din faţă se despărţeau două alei care înconjurau casa pe ambele părţi. Am luat-o înainte pe cărarea din stânga şi l-am condus pe Jack între seră şi trandafirii din grădină.
— Spune-i Ritei că aici există nişte varietăţi de plante rare care nu mai pot fi cumpărate astăzi. Dar îţi dai şi singur seama că e nevoie de un grădinar.
— Desigur.
Am continuat să ocolim casa şi ne-am oprit pe o terasă ce se afla între salon şi patinoarul de pe lac.
— Aici era terenul de tenis, i-am arătat eu spre dreapta. Cu un cireş care a crescut chiar pe el.
— Ben, hai să vorbim.
— În regulă, Jack, să vorbim. Voi fi sincer.
— Sunt de acord. Lasă deoparte introducerea.
— Eu reprezint proprietatea.
— Cum? Ce proprietate?

— Proprietatea lui Ellie Richardson. Moştenitorii lui nu sunt interesaţi de acest teren. Ei nu vor decât nişte bani. Aşa că, de fapt, eu te reprezint pe tine, ca cumpărător, caz în care am şansa de a-ţi vinde proprietatea la un preţ rezonabil, fie că e recesiune sau nu.

— Nu te juca cu mine, băiete! Şi nu-ţi încerca trucurile cu mine. Trebuie să vorbim. Şi ştii foarte bine despre ce vreau să vorbim.

M-am îndepărtat de el şi m-am apropiat de casă. El m-a apucat de braţ.

— Ştii, Ben, când faci afaceri, nu ştii niciodată care din ele te va trage la fund. Nici nu te gândeşti. Nu mai poţi acţiona dacă gândeşti în felul acesta, nu? Tu ştii despre ce vorbesc, ai fost şi tu acolo.

— Unde?

— În lumea riscului.

— Da, am fost.

— Restul sunt prostii. Cade unul, ei şi? Te îndrepţi spre altceva. Apoi, într-o zi, într-o zi oarecare, te pregăteşti de încă o afacere şi nu-ţi iese… Nici acum nu-mi vine să cred că dintre toate afacerile pe care le-am făcut, tocmai cea cu Ron Pearlman m-a tras la fund. Dacă mi-ai fi spus acest lucru cu un an în urmă, ţi-aş fi râs în nas. Înţelegi la ce mă refer?

— Ştiu un singur lucru, Jack. Când oamenii de afaceri se apucă de filosofie, înseamnă că sunt terminaţi. Ai greşit, plăteşti.

— Faci ce trebuie să faci, m-a repezit Jack. Numai tâmpiţii plătesc. Hai să discutăm.

— Despre ce? Despre faptul că ţi-ai împuşcat partenerul pe la spate?

— Se culca cu soţia mea.

— Prostii. Poate că eu aş fi putut să-l omor din motivul ăsta. Sau poate că doar aş fi aşteptat până se plictisea de el şi se întorcea la mine. Dar nu de asta l-ai împuşcat tu.

— Da? Atunci din ce cauză?

— Din cauza termenului de plată. După cum ai spus şi tu, afacerea te-a tras în jos. Nu aveai să-i dai banii pe care îi datorai.

— Şi ce-ţi pasă ţie? Am făcut ce trebuia.

— Ai lăsat să cadă vina pe soţia ta.

— Va scăpa. Toată povestea se va termina cu bine. Rita e rezistentă. Va trece cu bine de acest proces. Aşa că tu ce mai vrei?

— Nu avem ce discuta. Mi-ai omorât vărul ca să-ţi acoperi urmele.

— Pentru Dumnezeu, nu ştiam că e vărul tău. Nu te cunoşteam. Pentru mine era doar un pilot. Unul dintr-o mulţime. Eh, nu spun că lucrurile nu mi-au scăpat de sub control. Aşa e. Tocmai de aceea îţi explic acum. O să am grijă ca familia lui să aibă tot ce-i trebuie. Voi plăti şcolarizarea copiilor, tu hotărăşti unde. Îi voi ridica firma, tu vei fi executorul. Şi se înţelege de la sine că-ţi voi plăti şi ţie cât ceri… Presupun că tu eşti singurul care şi-a dat seama de întreaga poveste, nu?

— Ştie şi Rita.

— De Rita mă ocup eu.

M-am uitat la el. La rândul lui, m-a privit direct în ochi.

— Ultima şansă, Ben. Ce vrei să fac?

Tot ceea ce voiam de la el era să spună în gura mare că îi omorâse pe Ron Pearlman şi pe Renny Chevalley, adică exact ce făcuse.

— Hei, nu sunt un monstru. Dar, după cum ţi-am spus, am scăpat lucrurile de sub control. Un pas greşit m-a dus spre următorul.

— Pe naiba, ai plănuit totul.

— Trebuia să fac ceea ce era necesar.

— Renny Chevalley era un om bun.

Long s-a căutat în jachetă şi a scos o armă. Surpriza surprizelor. Apoi, de după casă, m-am pomenit cu o altă surpriză. Alex Rose alerga spre noi.

— Hei, ai spus că ai de gând să-l plăteşti. Ce faci cu arma?

— Nu mă poate cumpăra, i-am spus eu.

— Mai gândeşte-te, Ben. Tipul are o armă în mână. Ascultă-l. Domnule Long, nu aşa ne-am înţeles.

— Aşteaptă-mă în maşină.

O ceaţă uşoară îmi întunecase privirea în după-amiaza precedentă. Mi-a acoperit ochii în momentul în care l-am auzit pe Rose vorbind. Grădina, casa, Rose şi Long au dispărut cu totul. M-am gândit chiar să-i iau arma. Long şi-a tras-o mai aproape de corp.

— Haide, Ben. Eşti un jucător. Eşti de-al nostru. Nu există nici o cale de a rezolva neînţelegerea?

— Împuşcă-te cu arma în gură, i-am spus, şi voi considera că suntem chit.

— Du-te şi aşteaptă-mă în maşină, i-a spus Long lui Rose.

— Domnule Long, faceţi o mare greşeală.

— Nu fac decât să-i vorbesc. Du-te în maşină.

Rose se muta de pe un picior pe altul ca un urs nervos.

— Acum! s-a auzit vocea isterizată a lui Long.

Rose s-a dat înapoi.

— Bine. Am să aştept. Ne vedem imediat. În timp ce se întorcea, a şoptit un „Doamne ajută!”

Oliver Moody, care auzise în sfârşit destule, a ieşit din salon, ţinând în mână o armă automată. Era îmbrăcat în uniformă şi pe cap cu o pălărie care-l făcea de două ori mai înalt.

Uitasem să-l previn pe Ollie că Jack Long fusese în marină. În timp ce Ollie, care ar fi trebuit să ştie mai bine, a făcut greşeala de a se gândi că oamenii bogaţi sunt uşor de arestat, Long l-a luat prin surprindere.

S-a aruncat la pământ dintr-o mişcare, s-a rostogolit pe terasă şi s-a ridicat trăgând cu o remarcabilă precizie.

Poliţistul a fost nimerit şi s-a prăbuşit la pământ cu sângele şiroindu-i din gât.

— Iisuse! a ţipat Rose. Ai omorât un poliţist.

Eu rămăsesem stană de piatră. Nu-mi venea să cred că Oliver Moody zăcea întins pe jos.

— Ai împuşcat un poliţist, a ţipat Rose din nou, cuprins de panică. Eşti nebun. Ai împuşcat un poliţist!

— Nu este adevărat, a spus Long uitându-se spre mine în timp ce îngenunchea să-i ia arma lui Ollie. Ceea ce s-a întâmplat a fost o luptă între poliţistul districtual şi vechiul lui inamic, agentul imobiliar, fost puşcăriaş. Este foarte trist cât de sângeroase devin vrăjmăşiile astea din provincie… S-a întors spre mine cu un zâmbet şiret pe faţă. Îmi pare rău, Ben. După cum a spus şi el, am scăpat lucrurile de sub control.

M-am uitat spre Rose. Nu era de aşteptat nici un ajutor din partea lui. Nu zâmbea, dar părea uşurat. Povestea lui Long ţinea dacă se ocupau de micile detalii. Trebuia să aibă grijă să-mi ducă maşina acasă. Să plece cu maşina lor când nu-i va vedea nimeni.

Long a îndreptat arma lui Ollie spre mine. Au început să-mi tremure picioarele şi nu m-am putut stăpâni.

— Credeam că nu-ţi plac partenerii, Jack.

— N-ai nici o şansă, Ben.

— Dacă mă împuşti, vei deveni partener pe viaţă cu detectivul tău. Te va avea mereu la mână.

— Prostii, a spus Rose.

— Nici o problemă, a replicat Long. Al va fi prins în încrucişarea focurilor şi va cădea din greşeală. A ridicat arma lui Ollie şi a tras cu ea de două ori, bubuind ca un tun.

Prima împuşcătură m-a surprins la fel de tare ca şi pe Rose, care a rămas cu gura căscată când glonţul l-a lovit, făcându-l să dea înapoi. A doua împuşcătură a fost mai puternică şi l-a rănit la braţ. Trupul lui s-a răsucit, apoi a căzut. Eu m-am aruncat deasupra lui Oliver Moody.

Aş fi preferat să-l atac pe Long cu cuţitul, dar distanţa dintre noi era mult prea mare şi, până aş fi ajuns eu la el, m-ar fi făcut praf cu arma lui Oliver. Aşa că nu-mi rămânea decât să iau pistolul de la piciorul lui Ollie, dacă reuşeam să-l scot din toc, şi să nimeresc din prima.

Am avut un singur moment de respiro. Long a judecat în mod greşit că eu intenţionam să mă ascund după trupul poliţistului. S-a apropiat de mine ca să mă nimerească mai bine, aşa că în timpul ăsta am pus mâna pe Beretta lui Oliver, de sub pantaloni, înainte ca Long să tragă. S-a auzit împuşcătura. Glonţul a şuierat pe lângă faţa mea şi în secunda următoare am apăsat pe trăgaci.

La Leavenworth ne învăţaseră că se trage fără preaviz. Pur şi simplu să tragem fără să mai întrebăm. Profesorii mei ar fi fost mândri de mine în clipa aceea. Am continuat deci să trag, întruna. Probabil că Long se simţea ca atunci când fusese în Vietnam. Gloanţele zburau peste tot în jurul lui. Şi-a dus mâinile la faţă, de parcă ar fi vrut să se apere, şi în cele din urmă unul din gloanţele mele l-a atins la braţ. A ţipat, s-a răsucit şi a luat-o la goană.

Mi-am înhăţat cuţitul şi am pornit după el, dar am alunecat în sângele lui Ollie. Am căzut pe burtă. Înainte de a mă ridica în picioare, Jack Long dăduse deja colţul după casă, căpătând un avans faţă de mine. M-am luat după el, am ocolit casa şi l-am văzut că se îndreaptă spre maşina mea. Dar s-a oprit brusc când un Ford ‘79 a apărut dinspre gardul viu şi s-a apropiat pe drumul prăfuit.

Jack Long a luat-o la fugă. Camioneta a virat, i-a tăiat calea şi l-a lovit cu putere, aruncându-l la o distanţă apreciabilă, tocmai pe locul de parcare plin cu buruieni.

Long a căzut la pământ, rostogolindu-se ca un buştean. Camioneta a frânat, împroşcând în jur prundiş şi praf. Long a încercat să se ridice pe un genunchi, legănându-se ameţit. A ridicat braţele şi a ţipat terorizat când maşina l-a lovit din nou şi a trecut peste el. Semnalul de frână al camionetei s-a aprins, după care maşina a dat înapoi şi s-a oprit deasupra lui.

Gwen Jervis a sărit din maşină. Ignorându-mă cu desăvârşire, s-a aplecat sub maşină şi s-a uitat liniştită la chipul lui Long.

Am auzit un strigăt puternic şi disperat în spatele casei, un strigăt plin de furie în acelaşi timp.

— Ben!

Am fugit înapoi la Ollie. Cu sângele şiroind, se chinuia să se ridice. L-am apucat uşurel în braţe şi i-am descoperit o rană oribilă la gât. Am încercat să-i opresc hemoragia.

Degetele îmi alunecau pe sângele lui. Mi-am scos haina. Materialul era mult prea aspru. Mi-am scos puloverul şi i l-am pus pe rană.

Am simţit mişcare. Am ridicat privirea.

— Ce…

— Ţi-am luat urma.

Gwen Jervis, despre care de-abia acum îmi dădeam seama că nu fusese chiar aşa de beată în seara trecută, cum crezusem eu, mă privea cu sânge rece.

— Ia telefonul din maşina mea. Cheamă o ambulanţă!

Dar Gwen, în loc să mă asculte, a îngenuncheat lângă mine.

— Lasă-mă să văd… Am eu grijă de el, tu du-te şi telefonează.

Mâinile îi tremurau, dar şi le-a pus cu pricepere în jurul rănii.

— Cheamă două ambulanţe. E un tip în faţa casei care a fost călcat de o camionetă.

Ochii ei mă priveau cu un calm netulburat.

— A căzut exact sub roţile mele. De două ori.

Am fugit la maşină şi am format 911.

În josul drumului, Jack Long era prins sub camioneta lui Gwen ca o sperietoare suflată de vânt de pe băţul ei. Mi-a răspuns mai întâi Newbury. Le-am spus că cel mai bine ar fi să vină atât cu ambulanţa din Morrisville, cât şi cu cea din Frenchtown. Apoi am îngenuncheat ca să mă uit mai bine la Long. Ochii i-au revenit o secunda la viaţă, apoi lumina lor a pălit treptat, până când s-au întunecat.

Roţile îi zdrobiseră pieptul. Vocea lui era neclară şi slabă.

— De ce m-a călcat? m-a întrebat. Părea uimit.

I-am răspuns că ea a făcut ceea ce trebuia să facă şi am plecat să-l ajut pe Ollie.

În absenţa mea dispăruse un corp. Alex Rose se ridicase. Foarte precaut, detectivul îşi luase o vestă antiglonţ pe sub jacheta modernă de vânătoare. Era rănit la braţ şi îl cam dureau coastele, dar nu se moare din atâta lucru. De fapt, era ocupat să ne convingă să spunem poliţiei povestea lui. I-am spus să inventeze o poveste pentru el însuşi.

— N-am ştiut că l-a omorât pe Ron.

— Şi nici n-ai bănuit.

— Ei bine, poate că am bănuit eu ceva, dar nu este acelaşi lucru cu a fi sigur.

Gwen a ridicat privirea, murdară pe faţă de sângele lui Ollie.

— Întreabă-l de Renny.

— Chiar asta voiam să fac.

— N-am ştiut nimic despre Renny.

— Nu te-ai întrebat de ce te pune Jack să ascunzi patruzeci de mii de dolari în dulapul lui Renny?

— N-am făcut-o eu. Jur! Jack trebuie s-o fi făcut. Am schimbat o privire cu Gwen. Probabil că arătam foarte neîncrezători, pentru că Rose a protestat indignat:

— Nu m-am atins de bani.

Dar arăta prea indignat, m-am gândit eu. Gwen de asemenea.

— Atunci ce ascunzi? a întrebat ea.

Rose s-a gândit o clipă. S-a auzit o sirenă.

— Jack m-a pus să-i cumpăr nişte cocaină. Asta e tot ceea ce am făcut.

— Şi n-ai făcut niciodată legătura cu cocaina din avionul lui Renny?

— Nu imediat… îmi pare rău. Nu mai puteam schimba nimic. Tipul făcea totul după capul lui.

M-am uitat spre Gwen, care a ridicat din umeri. Din punctul ei de vedere, Alex Rose nu însemna nimic.

— Şi ai sperat în continuare că totul se va aranja?

— Zău că am fost convins că, oricum, Rita îl va învinge.

M-am întrebat dacă Rose ar fi venit în apărarea lui Rita în cazul în care se ajungea la proces. Dar n-avea nici un rost să-i pun o asemenea întrebare.

— Cum de te-a atras Jack în afacerile lui?

— Din cauza situaţiei nenorocite din economie. În 1989 câştigurile mele se ridicau la patru milioane, în 1991 – la patru sute de mii. Anul trecut aş fi ajuns falit dacă nu primeam onorariul de la LTS.

Ambulanţa din Newbury a sosit prima, condusă de Danny Butler şi cu infirmiera Cathy Chevalley. Amândoi urmaseră nişte cursuri de prim-ajutor, dar le-a fost frică să-l mute pe Ollie, aşa că au chemat un elicopter. Ollie a fost transportat cu elicopterul puţin înainte de lăsarea întunericului. Până atunci am avut de-a face cu o mulţime de poliţişti nervoşi care se înfiinţaseră la reşedinţa Richardson. Printre ei se aflau şi Bender cu Marian Boyce. Nu-şi vorbeau.

Gwen le-a răspuns la întrebări foarte calmă, explicându-le că ea conducea pe strada Richardson, îndreptându-se spre livada cu mere părăsită, când tipul acela i-a apărut în faţa maşinii.

— L-am lovit, l-am aruncat şi am călcat peste nenorocit.

Şi-a vârât limba în golul dintre dinţii din faţă, gânditoare.

— A fost o întâmplare înfiorătoare.

Poliţiştii s-au uitat spre mine.

— Asta ai văzut şi tu?

Eu nu minţeam. Păstrarea adevărului era literă de lege la puritani, aşa cum mă învăţase „nebuna mea de mătuşă Connie”, cum îi spusese Ira Roth. Ceea ce nu înţelesese Ira era frumuseţea acelui principiu: pura simplitate care se învecina cu ambivalenţa şi îndoiala. Connie mă învăţase să nu întreb niciodată: „Trebuie să spun adevărul?”; mă învăţase că trebuie.

M-am uitat la Gwen care în clipa aceea semăna cu un şoim singur şi temerar. S-a uitat şi ea placidă spre mine.

— Ce ai văzut, Ben?

După cum îi spusesem şi lui Jack Long, dacă greşeşti trebuie să plăteşti. Şi eu greşisem şi plătisem pentru greşelile mele. Am plătit fie şi numai pentru un principiu – de bunăvoie, chiar bucuros. Aveam cugetul curat, aşa îi spusesem lui Ira, deşi, în adâncul sufletului, mă întrebam dacă nu cumva cheltuisem bani ce nu-mi aparţineau.

— Ben?

— Eu eram ocupat cu poliţistul Moody. Am crezut că-l pierd până când a venit Gwen şi m-a învăţat cum să opresc sângerarea. (Mă mai învăţase mătuşa Connie: dacă o treabă merită s-o faci, atunci merită s-o faci bine.)

Un căpitan de poliţie care avusese toată viaţa lui de furcă cu neamul Jervis a întrebat-o pe un ton sec:

— Te pricepi la rănile provocate de arme, Gwen?

— Numai la cele din timpul accidentelor de vânătoare, a mărturisit Gwen.

S-a lăsat noaptea şi ne-am retras cu toţii la primărie, unde se stabilise temporar cartierul general. Venise acolo chiar procurorul statului şi era clar că era mult mai interesat de povestea mea decât de cea a lui Gwen. Ollie dăduse o declaraţie scurtă, în zbor spre spital, confirmând în mare mărturisirea involuntară a lui Jack Long. Acum se afla la reanimare, iar doctorii îi interziseseră să mai răspundă la întrebări până a doua zi. De la Alex Rose nu aflaseră prea multe, căci mai tot timpul zăcuse inconştient în iarbă. În felul acesta, eu rămâneam singurul martor al procurorului statului, iar cazul lui împotriva Ritei Long risca să se transforme într-o comedie de prost gust.

Nu era prea fericit. Şi nici n-a fost prea încântat când Ira Roth a dat buzna în clădire, în costumul lui cu vestă, şi m-a asigurat cu voce tare că totul merge strună.

Procurorul a spus:

— Dacă înţeleg eu bine, lucrurile stau în felul următor. Acest om pretinde…

— Clientul meu declară!

— Clientul tău declară că Jack Long l-a împuşcat pe Ron Pearlman pentru a anula contractul care l-ar fi anihilat din punct de vedere financiar. Mai departe, el pretinde – declară – că, pentru a crea iluzia că este în Washington D. C. În ziua în care a avut loc crima, Jack Long l-a împuşcat pe vărul clientului tău, Renny Chevalley, pilotul care-l aducea până-n Newbury, şi a înscenat o afacere cu droguri terminată prost.

— De unde provenea cocaina? a întrebat sergentul Bender.

— Sigur că nu de la clientul meu.

— Din moment ce ştie aşa de multe despre acest caz, ar putea clientul dumneavoastră să ne asiste în cercetările noastre?

— Va fi încântat, dacă va avea timp. Dar de unde să ştie el de cocaină? El nu l-a cunoscut decât în treacăt pe domnul Long, la o întâlnire a oamenilor de afaceri, din câte îmi amintesc eu. Nu-i aşa, Ben?

— Aşa e. Ne-am strâns mâinile, atât.

— Îţi aduci aminte dacă domnul Long a venit la întâlnire cu o pungă cu cocaină?

— Oh, pentru Dumnezeu, Ira!

— Problema este, domnule procuror de stat, i-a răspuns Ira vechiului său adversar, că pui întrebări cui nu trebuie. Tot aşa după cum încerci să convingi marele complet de judecată să condamne o femeie nevinovată.

— Celălalt client al tău.

— Dacă n-aş ştii atât de bine cum stau lucrurile, mi-e teamă că aş fi înclinat să cred că legea a cam fost încălcată la Plainfield.

— La naiba!

— Mulţumeşte-i lui Ben Abbott, domnule procuror! Mai bine acum decât să ajungi de râsul lumii la tribunal, în plus, tot el a clarificat şi cazul Chevalley în care oamenii tăi cam orbecăiau, nu crezi? S-a întors spre mine, fără să ceară

permisiunea procurorului sau a poliţiei, şi m-a întrebat: Ben, îmi dai voie să te conduc acasă?

— E arestat, a spus Marian Boyce. Îl conduc eu.

Ira i-a răspuns:

— Pot avea încredere într-un ofiţer de poliţie că nu va încerca să-mi intimideze clientul? Mai ales că rămân singuri, între patru ochi.

— Vă promit.

Marian s-a întors spre Bender şi l-a întrebat:

— Îmi dai voie?

— Da, da.

— În scris!

— Încotro, m-a întrebat Marian, odată ajunşi în maşină.

— La Castel!

— Aşa mă gândeam şi eu, domnule Romantic.

— Ea ştie deja?

— Le-am spus să n-o anunţe. Îi vei spune tu însuţi.

Uşa de la intrare era deschisă, iar în casă nu se vedea nici o lumină, cu excepţia unui, licăr ce venea din foişor. Am urcat scările la lumina aplicelor, detectoarelor de fum şi a butoanelor de alarmă. Îmi auzeam ecoul paşilor în timp ce urcam scara. Rita era sus, la postul de observaţie, şi şedea la masa micuţă privind în noapte. Lângă ea se afla o sticlă de şampanie la gheaţă şi două pahare goale. Pe picioare ţinea o armă de vânătoare Ithaca Deerslayer, identică cu cea cu care fusese ucis Ron.

— Jack?! a strigat ea când am ajuns în capătul scărilor.

— Sunt eu, Ben.

Brusc s-a cocârjat.

— L-ai omorât?

— Nu. Prietena lui Renny l-a călcat cu maşina.

— A suferit?

Mi-am amintit de ţipătul lui.

— Puţin.

— A meritat.

— Da, da. Ce faci cu arma?

— Mi-a spus că trebuie să vorbim.
— Pentru cine e şampania?
— Pentru cineva drag şi pierdut. Vrei şi tu?
— Nu. Poate am să reuşesc să-ţi aduc o altă sticlă zilele astea.
— Nu prea curând.
Am pornit-o în josul scărilor. Mătuşa Connie avea dreptate. În materie de femei eram un prost. Dar această femeie mă salva de mine însumi.
— Să nu uit, ai un microfon la telefonul din camera oaspeţilor. Ţi-am spus ca să ştii.
— L-am găsit.
— Când?
— Când mi-ai spus de video, m-am gândit că Rose trebuie să fi instalat şi vreun microfon.
— De-atunci nu-l mai ai deci?
— Nu.
— Dar te-am sunat la telefonul acela noaptea trecută şi…
— Mi-am dat seama că vrei să-i transmiţi ceva lui Alex Rose, aşa că l-am sunat eu şi i-am spus.
— De ce?
— Ştiam că eşti în căutare de dovezi. Asta însemna că voiai să-l prinzi pe Jack, nu? Să-l obligi să-şi declare singur faptele. Nu-i aşa?
— Ştiai că va veni după mine?
— Eram sigură că ai un plan.
— Şi dacă nu aveam?
A mângâiat arma de vânătoare.
— Aveam eu.
Connie şi cu mine am pregătit masa de Ziua Tuturor Sfinţilor. I-am invitat pe Ed Hawley, pe Alison şi doamna Mealy, pe mama, Vicky McLachlan şi Rita.
Dimineaţa era foarte rece. Am făcut ultima călătorie cu capota Fiat-ului ridicată. Până la primăvară mai aveam de aşteptat. Ne-am întors pe la ora zece. Am băgat maşina în garaj, am dat drumul la ulei, am scos bateria şi am pregătit

husa. Aveam de gând s-o pun pe maşină de îndată ce se răcea motorul.

Connie insistase să pregătească ea curcanul, aşa că m-am grăbit s-o ajut. Toată săptămână îmi făcusem de treabă. Cu o seară înainte aranjasem masa şi florile. De îndată ce totul a fost gata, am plecat spre Frenchtown s-o iau pe mama şi am trecut şi pe la mama lui Renny. Când am ajuns la Connie, Vicky sosise deja, însoţită de Tim cel bolnav de dragoste. Ne-a mărturisit că invitaţia noastră era una dintre cele patru primite, pe care le onora cu plăcere şi în scop electoral.

Alison şi mama ei s-au strecurat aproape neobservate şi au încercat să se ascundă la bucătărie. Săraca Janet Mealy era absolut copleşită de casa lui Connie. Alison mă informase deja că noul ei aparat dentar, care, mi-a jurat ea, o durea îngrozitor, făcea ca zâmbetul ei să semene cu partea din faţă a Oldsmobil-ului meu. Connie le-a condus în salon. Acolo, îmbrăcat într-un costum simplu şi elegant, tot de la Armata Salvării, era Ed Hawley, care toată după-amiaza nu i se adresase lui Janet decât cu „doamnă”.

Rita Long a întârziat şi a intrat, roşie la faţă din cauza frigului, frumoasă şi exotică precum o prinţesă rusoaică. I-a dăruit lui Connie un coş enorm cu fructe glasate. Connie i-a mulţumit foarte politicos, deşi nu prea era de acord cu asemenea extravaganţă.

Dar în timpul mesei s-a mai apropiat de tânăra femeie, admirând felul în care Rita intrase în vorbă cu doamna Mealy, Alison şi Ed. De două ori, Connie mi-a aruncat priviri aprobatoare şi o dată am văzut-o făcându-i un semn din cap mamei, dar pe care ea nu l-a prea înţeles. Rita o fermecase şi pe ea, fireşte, antrenând-o într-o discuţie despre grădinărit şi chiar a scris în latineşte numele plantelor perene pe care le cultiva mama.

Rita a fost ultima care a plecat după cină. La uşă, mi-a spus:

— Mă duci mâine să-mi arăţi nişte case?

— Vorbeşti serios?
— M-am decis să stau aici, dar nu în casa aceea.
— Ştii cam ce vrei?
— Ceva drăguţ şi confortabil.

Am să cred când am s-o văd şi pe-asta. Ea era acum o văduvă bogată, singura moştenitoare a companiei Long Technical Systems, care avea şanse de supravieţuire după moartea lui Jack datorită prevederii tatălui lui Ron şi a unei echipe de manageri pe care aveam să i-o recomand. I-am promis că dacă vine la mine de dimineaţă am să-i arăt câteva locuri.

Îi pregătisem o listă de case „confortabile” şi ne-am petrecut dimineaţa de vineri mergând de la o casă mică la alta, am luat prânzul la Drover şi după-amiază am vizitat nişte case mai mari. Eram pe punctul de a o invita acasă la un pahar, când ea mi-a spus:

— Mai arată-mi o dată reşedinţa Richardson.
— Nu vreau să merg acolo.
— A fost soţul meu, nu al tău. N-a murit acolo nimeni drag ţie.
— Era cât pe ce să mor eu acolo.

Ea mi-a dăruit un zâmbet cald şi m-a întrebat:

— Nu ţi-a trecut niciodată prin cap că poate nu vrei să vinzi proprietatea Richardson?
— Nu.
— Atunci arată-mi-o.
— Tu eşti clienta.

M-am îndreptat spre Ruta 7, căci zilele erau din ce în ce mai scurte şi se întuneca de pe la patru şi jumătate. Rita şedea pe scaunul ei, cu capul lăsat pe spate, iar părul îi strălucea minunat. Discutam despre avantajele şi dezavantajele caselor văzute până atunci.

— Îmi place casa ta, a spus ea brusc.
— Nu e de vânzare. Şi, în plus, nu ţi-ar plăcea să locuieşti pe Main Street. Nu te poţi învârti goală prin casă cu storurile ridicate.

— Dar cel puţin nu ai parte de ratoni care vor să te filmeze.

— Uneori ajung până în casă. Se strecoară prin coşul căminului.

Înaintea noastră, la mică distanţă, cineva parcase o maşină mare pe marginea şoselei. Imediat mi s-a aprins beculeţul de avertizare şi am frânat puternic.

— Ce e? a ţipat ea, aruncată înainte.

— Radarul.

Am trecut pe lângă Ollie cu patruzeci şi patru de mile la oră.

I-am făcut semn. Cu un deget.

SFÂRŞIT